

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט ישראל פת

התובעת

יוספה ברק
ע"י ב"כ עוה"ד יניר גליס

נגד

הנתבעים

1. נתי לנגרמן
2. ערוץ יהודי ישראלי בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יגאל דנינו ושרית בר

פסק דין

לפניי תביעת לשון הרע על סך של 500,000 ₪ שבצידה עתרה התובעת למתן צווי עשה להסרת הפרסומים ולפרסום התנצלות.

עסקינן בתביעת לשון הרע, שהוגשה ע"י אשת יחסי ציבור ולוביסטית, שניהלה בתקופת מגיפת הקורונה מאבק כנגד חיסוני הקורונה וכנגד גורמים בהנהלת משרד הבריאות שחייבו את הציבור להתחסן. הנתבע 1, עיתונאי העובד בערוץ 14, היא הנתבעת 2, שסיקרה את מאבקה של התובעת בהנהלת משרד הבריאות, שקידמה את חיסוני הקורונה, כאשר במסגרת הסיקור העיתונאי פרסם הנתבע 1 פרסומים שונים בעניינה של התובעת עצמה, כאשר לטענתה של התובעת, פרסומים אלו מהווים פרסומים מעוולים לפי חוק איסור לשון הרע. התביעה הוגשה, אפוא, כנגד הנתבע 1, וכנגד ערוץ 14. במסגרת פסק הדין אבחן את הפרסומים המעוולים לגופם, כמו גם אדרש להקשרים הרחבים יותר שבמסגרתם אלו פורסמו, ולטענות ההגנה של הנתבעים.

רקע כללי, הצגת הפרסומים המעוולים ותמצית טענות הצדדים

1. התובעת היא יועצת תקשורת ולוביסטית (להלן: **התובעת**). הנתבע 1 הוא כתב מדיני וכתב לענייני בריאות בתאגיד השידור - ערוץ 14 (להלן: **הנתבע והנתבעת**, ו/או **ערוץ 14** או

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הערוץ, בהתאמה). לטענת התובעת, בין המועדים 25.1.22-13.7.22 פרסם הנתבע ברשת החברתית טוויטר, כיום – רשת X (להלן: **טוויטר**), באולפן חדשות 14 ובאתר המרשתת של הערוץ, מספר לא מבוטל של פרסומים כוזבים ושקריים בעניינה, שכל אחד מהם עולה כדי לשון הרע.

2. **הפרסום הראשון מיום 25.1.22.** מדובר בפרסום שפרסם הנתבע, עם הגשת תביעת הדיבה כנגד התובעת דכאן ע"י ד"ר שרון אלרעי פרייס, ראש חטיבת בריאות הציבור במשרד הבריאות (להלן: **ד"ר פרייס**). הנתבע פרסם את הדברים הבאים ביחס לתובעת, בהקשר של תביעת הדיבה שהוגשה נגדה ע"י ד"ר פרייס: **"שקרים ואיומים על בנה של ד"ר שרון אלרעי פרייס"**. כן כתב הנתבע על התובעת, במסגרת פרסומיו, כי זו - **"תכננה לפגוע לכאורה בבנה של ד"ר שרון אלרעי פרייס"**.

הפרסום השני מיום 6.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע מספר פרסומים בטוויטר, שחלקם גם עלו לאתר הערוץ. בין היתר, פרסם הנתבע את הדברים הבאים:

"מאיימת, מקללת, משקרת ועבריינית מורשעת", "לא מניחה לרגע לילדיה הקטינים של ד"ר שרון אלרעי פרייס.. משל היתה הבריונית בכיתתם", "אישה מבוגרת עם היסטוריה עשירה של אירועים אלימים", "נעצרה מספר פעמים", "יידשו ממנו בכוח (מבנה של ד"ר פרייס. י"פ) להציג את אישור ההתחסנות", "שימוש בכוח פיזי נגד אחות", "יוספה היא חלק ממגפת האלימות נגד צוותים רפואיים", "פעולותיה של יוספה הן כוח שמזיז את אגרופיהם של התוקפים בבואם להכות אח או רופאה", "תקיפת אחות", "מפסידה בתביעות שונות ומשונות", "סיפקה שוחד מיני לשוטר", "חייבת 600,000 ₪ להוצאה לפועל", "נפגשה עם בנה פעמים בודדות", ו"מנהלת הליך משפטי מול הגרוש שלה".

הפרסום השלישי מיום 7.7.22, שבמסגרתו חזר הנתבע על חלק מאמירותיו המפורטות בסעי' הקודם.

הפרסום הרביעי מיום 10.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע תמונה ערוכה של התובעת בטוויטר ודיווח כי היא מצויה בהתמוטטות עצבים, מאז שהוא עצמו פרסם את פרסומיו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 הפרסום החמישי מיום 10.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע כתבה באתר הערוץ,
2 שבמסגרתה נאמרו, בין היתר, הדברים דלקמן: "מפסידה סדרתית בתביעות", "מסובכת
3 בהוצאה לפועל", "ניתקה קשר עם בנה".

4
5 הפרסום השישי מיום 12.7.22, שבמסגרתו העלה הנתבע ציוץ בטוויטר, שבו האשים את
6 התובעת כי תקפה אותו בכניסה לדיון משפטי וניסתה לחטוף מידיו את מצלמתו. הנתבע
7 התבקש על ידי התובעת מספר פעמים לחדול מצילומיו, אולם התעלם, וזאת, תוך שסמוך
8 אליהם מצוי קהל רב. הנתבע אף העלה את הסרטון לטוויטר וצירף בפעם השלישית את
9 סדרת הציוצים מיום 6.7.22.

10
11 הפרסום השביעי מיום 12.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע באמצעות הטוויטר, כי התובעת
12 היא מתנגדת חיסונים ומפסידה סדרתית בערכאות משפטיות, וכן אמר באולפן החדשות של
13 הערוץ פעם נוספת כי מטרתה של התובעת היא לפגוע פיזית בבנה של ד"ר פרייס.

14
15 הפרסום השמיני מיום 13.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע ברשת הטוויטר כי התובעת
16 בחרה בטקטיקה חדשה, ובכללה, לאיים על כב' השופט טל חבקין, סגן הנשיא של בית
17 המשפט השלום בתל אביב, שטיפל באחד מהתיקים שבהם היתה התובעת מעורבת.

18
19 הפרסום התשיעי מיום 14.7.22, שבמסגרתו פרסם הנתבע ברשת הטוויטר פעם נוספת את
20 התובעת כמי שעברה התמוטטות עצבים, מאז שהוא חשף את עברה הפלילי והאלים, וכי
21 התובעת קוראת מפורשות לעזרה.

22
23 לטענת התובעת, נוכח כל הפרסומים המעוולים המפורטים לעיל, הנתבעים אינם זכאים
24 ליהנות מהגנות החוק.

25
26 3. כעת אפנה לטענות הנתבעים בכתב ההגנה מטעמם. ראשית, ייאמר כי הנתבעת הוספה ע"י
27 התובעת לכתב התביעה רק לאחר כשנה ממועד הגשת כתב התביעה המקורי, וזאת,
28 במסגרת כתב התביעה המתוקן. כמו כן, במסגרת כתב התביעה המתוקן עתרה התובעת
29 לראשונה להסרת הפרסומים המעוולים, לשיטתה. כן תוקן סכום התביעה והועלה בסכום
30 של 200,000 ₪.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לגופו של עניין, טוענים הנתבעים כי כלל הפרסומים חוסים תחת הגנת "אמת הפרסום" לפי סעי' 14 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע או החוק**). כמו כן, לטענת הנתבעים, עומדת להם הגנת תום הלב יחד עם ההגנות הקבועות בסעי' 15(2); 15(4); 15(5); 15(6) ו-15(10) לחוק. לטענת הנתבעים, הם נקטו בסטנדרטים של עיתונות אחראית. חלק מהפרסומים הוא בגדר הבעת דעה על התנהלות התובעת, וקיימת הפרדה בין עובדות להבעת דעה. כמו כן, חלק מהפרסומים הוא תגובה לפרסומיה המכפישים של התובעת בעצמה.

כן הפנו הנתבעים להליכים הרבים שבהם היתה מעורבת התובעת ולהכרעה באלו, כאשר הליכים אלו מציגים לשיטת הנתבעים תמונה לא מחמיאה (בלשון המעטה) של התובעת. אתיחס לכלל ההליכים שלעניין באופן פרטני בהמשך.

עיקר טענות הצדדים - פרסום אחר פרסום

4. בפרק שלפנינו אציג תחילה את טענות התובעת ומנגד את טענות הנגד של הנתבעים ביחס לכל אחד מהפרסומים: אקדים ואציין כי לטענת הנתבעים, התובעת היתה ועודנה מתנגדת לחיסוני קורונה; ומעלה מדי שבוע פוסטים רבים ברשתות החברתיות, שבהם היא עושה שימוש בלשון בוטה ופוגענית כנגד כל מי שנתפס על ידה כמי שפעל לקידום החיסונים נגד הקורונה, ובכלל זה, עובדי ציבור בכירים. בכלל זה, הפיצה התובעת שקרים כנגד ד"ר פרייס וכנגד בנה הקטין (להלן: **הקטין**), כאשר לגבי הקטין טענה כי זה איננו מחוסן (טענה שהופרכה במסגרת הליך משפטי שהתנהל בעניין), והכל במטרה להשחיר את שמה של ד"ר פרייס, שקראה לחיסון ילדים, בעוד שלטענתה של התובעת, ד"ר פרייס עצמה, לכאורה, לא דאגה לחיסונו של בנה.

5. לטענת הנתבעים, הנתבע שימש ככתב לענייני בריאות בערוץ 14 וסיקר את פעולות התובעת באופן ביקורתי, בפרט לאחר שהאחרונה פרסמה שורת פוסטים שעסקו בד"ר פרייס ובבני משפחתה, ובגין כך אף הוגשה כנגד התובעת תביעת לשון הרע בסך של 250,000 ₪.

6. התובעת טוענת כי הנתבע פרסם כי היא תכננה לפגוע בקטין, כאשר הכוונה היא לתכנון שלה או של מי מטעמה לפגוע פיזית בבנה של ד"ר פרייס, וכי מדובר בפרסום כוזב ופוגעני, שהוצג כמצג שווא חדשותי. התובעת מכחישה את הטענה כי "קבוצת הורים" פנתה אליה במטרה לפעול בעניין, ומציינת שהנתבע שיקר בפרסומיו בעניין זה במצח נחושה ובניגוד

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לדבריו שלו בתכתובות עמה. התובעת מדגישה כי הנתבע לא הציג תיעודים לשיחותיו עם קבוצת ההורים, לא נתן לה זכות תגובה הולמת לפרסום זה, וכי השימוש במילה "לכאורה" אינו מהווה הגנה מפני תביעת לשון הרע. מנגד, טוען הנתבע כי הפרסום התייחס ל"קבוצת הורים" שתכננה לפגוע בקטין, ולא לתובעת באופן אישי. הנתבע מציין שהתובעת עצמה אישרה שהיתה פנייה כזו אליה, וכי היא קיבלה זכות תגובה לכתבה הראשונה, שפורסמה ביום 25.1.22. הנתבע טוען שהתובעת מנסה להטעות את בית המשפט על ידי הדבקת קטעים לשם יצירת רושם מוטעה, וכי טענה זו נדחית, כיוון שהפרסום לא כוון כלפי התובעת באופן אישי. הנתבע מסתמך על הגנות "אמת הפרסום" ו"תום הלב".

7. אשר לכינוי התובעת "עבריינית מורשעת" (במסגרת הפרסום מיום 6.7.22) טוענת התובעת שהנתבע כינה אותה בכינוי זה, למרות שאיננה כזו. התובעת מאשרת אמנם שביצעה עבירה, אך מדגישה כי לא הורשעה בגינה, ולפיכך הכינוי אינו משתכלל. התובעת מציינת כי הנתבעים הגישו בקשה לעיון בתיק שבעניינו ניתן צו איסור פרסום (להלן: **ההליך הפלילי**), רק לאחר הפצת הפרסומים המעוולים על ידם, באופן המעיד על העדר תשתית ראייתית במועד הפרסום. מנגד, טוענים הנתבעים כי אמירתו של הנתבע בעניין והגדרתו את התובעת כ"עבריינית מורשעת" היתה אמת, מאחר שהתובעת הודתה בביצוע עבירה, ובגזר הדין שלעניין נגזרו עליה חודשי מאסר על תנאי. הנתבע מציין כי הוגש נגד התובעת כתב אישום בגין תקיפה הגורמת חבלה ואיומים וכי התובעת עשתה מאמצים כבירים להסתיר ראיות אלו. הנתבע טוען כי התובעת ניסתה להטעות את בית המשפט ולהסתיר את ההליכים הפליליים נגדה.

8. התובעת מלינה על כך שהנתבע פרסם כי היא סיפקה שוחד מיני לשוטר. התובעת טוענת כי מדובר בשקר מתועב ללא כל בסיס ראיתי. התובעת מציינת שהנתבע הזהד שקרים של עורכת דין נגה ויזל, יריבתה המרה, וכי הנתבע לא עשה דבר לאימות המידע, מעבר לציון שמו של עורך הדין שממנו קיבל את המידע לטענתו. התובעת גורסת כי טענה זו מראה על חוסר תום לב ופגיעה באמינות ושלמות המידע. מנגד, טוען הנתבע כי הוא הסתמך על אמירתו של עורך הדין וציטט אותו לעניין זה. הנתבע מציין כי לא נעשה דבר לאימות מידע זה מלבד ציון שמו של עורך הדין.

9. התובעת מלינה על כך שהנתבע פרסם כי היא ניתקה קשר עם בנה. לדברי התובעת, מדובר בשקר, שאין בו עניין לציבור ופוגע בה. התובעת מקשרת פרסום זה לניסיון הנתבעים להציג אותה באור שלילי סביב נושא החיסונים. בהקשר זה גורסת התובעת כי הנתבעים חטאו ורמסו את כבודה. מנגד, טוען הנתבע כי הפרסום הוא הבעת דעה, המבוססת על עובדות,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

- 1 וכי התובעת עצמה חושפת פרטים רבים מחייה האישיים, כולל יחסיה עם ילדיה, בניסיון
2 לבנות לעצמה דמות ציבורית. הנתבע מציין כי התובעת מסתירה מידע שאינו תואם את
3 דמותה הציבורית.
4
5 10. התובעת טוענת שהנתבע פרסם כי היא איימה על שופט. לדברי התובעת מדובר בפרשנות
6 מניפולטיבית שנעדרת הלימה לראיות. התובעת גורסת כי הפרסום נועד להשפיל ולפגוע בה,
7 ואינו ביטוי תיאטרלי או סאטירי, וכי מטרתו של הנתבע היתה להכתים אותה בפלילים.
8 הנתבע לא התייחס ספציפית לטענה זו בסיכומיו. עם זאת, טוען הנתבע להגנות "אמת
9 הפרסום" ו"תום הלב" לגבי כלל הפרסומים.
10
11 11. התובעת טוענת כי הנתבע פרסם כי היא הכוח המניע מאחורי תקיפת אנשי צוות רפואי.
12 התובעת גורסת כי הנתבעים נעדרו תשתית ראייתית לעניין זה בזמן הפרסום, וכי זו עלילה
13 חמורה המהווה שידול לעבירת תקיפה. התובעת מדגישה שהנתבעים לא הוכיחו את טענתם
14 כי נהגה באלימות כלפי צוות רפואי. מנגד, טען הנתבע כי הוא ראה את כתב האישום שהוגש
15 נגד התובעת בגין תקיפת אחות, ובעקבות כך הביע את דעתו שהיא מעודדת פגיעה בצוותים
16 רפואיים. הנתבע טוען כי הפרסום הוא אמת וכי יש בו עניין ציבורי, וכי הוא חוסה תחת
17 הגנת תום הלב.
18
19 12. התובעת טוענת כי הנתבע פרסם כי היא מטרידה ילדים, וכי הנתבעים לא ידעו להגדיר את
20 יחסם לפעולותיה ("ידעה" או "בראשותה") בחקירתו הנגדית הצהיר הנתבע כי הוא בוחר
21 להשתמש בשני המונחים גם יחד, אולם לשיטת התובעת, המעבר לאפיון המחמיר יותר
22 "בראשותה" במסגרת הכתבה השנייה, נעשה מבלי שניתנה לה הזדמנות להגיב טרם
23 הפרסום ומשכך לטענתה הימנעות זו שוללת מהנתבעים את האפשרות להנות מהגנת "אמת
24 הפרסום"). התובעת גורסת כי הנתבעים לא הציגו ראיות משכנעות לחומרת הפרסום, ולכן
25 אין אמת בפרסום. הנתבע טוען כי הפרסום הוא הבעת דעה על התנהגות התובעת, בפרט
26 ביחס לילדיה של ד"ר פרייס, שהתובעת פרסמה עשרות פוסטים בעניינם. הנתבע מסתמך
27 על החלטת השופט חבקין שקבע כי פרסומי התובעת נגד ד"ר פרייס היו "תכופים, פוגעניים
28 ומטרידים", וכי לתובעת יש "מוסר כפול". הנתבע מסתמך על הגנות "אמת הפרסום"
29 ו"תום הלב".
30
31 13. התובעת טוענת כי הנתבע פרסם כי היא מתנגדת חיסונים ומפיצת מחלות, עובדה הפוגעת,
32 לטענתה, בשמה הטוב; וזאת, מעבר למשמעות הנוספת של "מפיצת מחלות". התובעת
33 מציינת שהיא ושני ילדיה מחוסנים בכל חיסוני החובה, וכינוי זה הוא שקר מוחלט.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

התובעת גורסת כי הנתבע פוגם בעקרון העיתונות האחראית, בכך שאינו מכנה אותה כ"מתנגדת חיסוני קורונה". מנגד, טוען הנתבע כי התובעת היא "מתנגדת פעילה לחיסוני הקורונה", המעלה פוסטים רבים ברשתות החברתיות, המשתמשים בלשון בוטה ופוגענית נגד תומכי חיסונים. הנתבע מציין כי הביטוי "מתנגד חיסונים" בעיני האדם הסביר הוא מי שיוצא לרחוב וטוען שהחיסונים הם זריקות רעל.

14. עוד טוענת התובעת לסיקור מוטה של הנתבעים כלפיה, והעדר מתן זכות תגובה. בהקשר זה טוענת התובעת כי הנתבעים השמיטו בכתבות שלעניין עובדות מהותיות בעניינה. כך, היא טוענת כי הנתבעים השמיטו את הצעת כב' השופטת רונית אופיר לסיים ההליך בתביעת לשון הרע שלפניה שלא בדרך מיצוי משפטי וסירוב ד"ר פרייס לסרוק את התו הירוק. התובעת מדגישה שהנתבעים לא היו הוגנים בסיקורם ולא פרסמו את תגובתה באופן מלא, בניגוד לכללי האתיקה המקצועית של העיתונות. מנגד, טוען הנתבע שהתובעת סעיפים 3 ו-4 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות. מנגד, טוען הנתבע שהתובעת קיבלה זכות תגובה לכתבה הראשונה, וכי הוא לא היה מחויב לפנות לתובעת לגבי פרסומים בחשבונו הפרטי. הוא מציין כי התובעת עצמה היא אשת יחסי ציבור ולוביסטית, ואינה מראה רגישות לביקורת כלפי אחרים, אך דורשת הגנה מוגברת לעצמה. בהקשר זה טוען הנתבע כי פעל כ"עיתונות אחראית" ובהתאם לעקרונות "חופש הביטוי".

15. הנתבעים מציגים טענות נוספות במסגרת כתב ההגנה מטעמם: כך, טוענים הנתבעים כי התובעת היא דמות ציבורית, אשת יחסי ציבור ואקטיביסטית, המוצאת עצמה כמעורבת בהליכים משפטיים רבים, באופן שניתן להגדירה כמתדיינת סדרתית, לדבריהם. לכן, לשיטתם של הנתבעים, חשופה התובעת לביקורת ציבורית. הנתבעים מתארים את התובעת כ"מתדיינת סדרתית" המשתמשת בהליכי משפט כ"תביעות השתקה" נגד מי שמעז לבקר אותה, וכי היא הפכה את ההכפשה, ההטרדה והשימוש לרעה בהליכי משפט לדרך חיים. התובעת מכחישה את הטענה שהיא "מתדיינת סדרתית" או שהיא מגישה "תביעות השתקה". התובעת טוענת שהיא לוחמת צדק ופועלת למען הציבור, וכי הנתבע מטעה את בית המשפט בהצגת תביעות ישנות שבהן היתה מעורבת בעבר. התובעת מציגה דוגמאות לזכיותיה בתביעות קטנות.

16. כן טוענים הנתבעים למוסר כפול של התובעת וזלזול בהחלטות בית המשפט. הנתבעים מציגים את התובעת כאחת שתוקפת אחרים בחופשיות אך רגישה לביקורת כלפיה. הנתבעים מציינים כי התובעת מזלזלת בהחלטות בית המשפט, לדוגמה, ביחס לחריגה מהיקף הסיכומים שנקבעו בהליך דנן. הנתבעים מתייחסים להחלטת השופט חבקין, שציין

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 כי קשה שלא לראות בבקשת התובעת "ביטוי למוסר כפול". מנגד, דוחה התובעת את
2 הטענה ל"מוסר כפול" וטוענת כי היא לא מתעלמת מהחלטות בית המשפט. לגבי חריגה
3 מהיקף הסיכומים, היא טוענת שהיא מוכנה לשאת בכל סנקציה וכי כל מילה חשובה.
4 התובעת גורסת כי הנתבעים מלינים על ניסיונות ההסתרה שלה אך פועלים במחשכים
5 בעצמם. הנתבעים מסתמכים על תקנה 156 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018
6 (להלן: **התקנות**), הקובעת כי בית המשפט רשאי להטיל הוצאות על צד שהאריך את הדיון
7 שלא לצורך.
8

9 17. התובעת עותרת לכפל פיצוי בגין הכוונה לפגוע, וטוענת כי כל אחת מהעילות שהוצגו מהווה
10 "מסכת נפרדת" המזכה בפיצוי סטטוטורי נפרד. התובעת גורסת כי לא קיימת זהות בין
11 תוכן או מהות הביטויים והם אינם נסובים על אותו אירוע. התובעת מסתמכת על רע"א
12 2855/20 **פלונית נ' פלוני**, שקבע מבחן המגדיר מהי מסכת עובדתית אחת העולה כדי לשון
13 הרע המזכה בפיצוי אחד. מנגד, טוענים הנתבעים כי יש לראות בכל פרסומי הנתבע
14 כ"פרסום אחד, מסכת אחת", וכי התובעת לא פירטה את תחשיב הנזק כנדרש. לסיכום,
15 טוענים הנתבעים כי התובעת אינה זכאית לסעד כלשהו.
16
17

רקע דיוני וראיות הצדדים

18 18. תיק זה מרובה הוא בבקשות ובהחלטות, במיוחד נוכח פניותיה הרבות של התובעת למותב
19 (אף לאחר הגשת סיכומי התשובה מטעמה) הן באמצעות ב"כ, והן ישירות שלא באמצעות
20 ב"כ התובעת, וזאת בשעה שהיתה מיוצגת. להלן עיקרי החלטות הביניים החשובות בתיק:
21
22

23 19. ביום 14.7.22 הגישה התובעת את תביעתה המקורית בכוחות עצמה, ללא ייצוג משפטי.
24 ביום 7.9.22 הגישה התובעת בקשה לסעדים דחופים, שעניינם מתן צו מניעה קבוע וצו עשה,
25 האוסר על הנתבע לפרסם כל פרסום בעניינה. במסגרת זו, עתרה התובעת להסרתם של שני
26 פרסומים שפורסמו ע"י הנתבע, האחד מיום 6.9.22, שעניינו תביעת פינוי מושכר שהוגשה
27 כנגד התובעת, כמו גם גיוס המונים שנערך על מנת לסייע לה, בקשר לתביעה זו. הפרסום
28 השני עסק בהזמנתה של התובעת להשקת מפלגה ע"י חבר הכנסת לשעבר אביר קארה.
29 ייאמר כבר כעת כי עניינה של הבקשה, כאמור, בפרסומים שפרסם הנתבע לאחר הגשת כתב
30 התביעה, וממילא זכרם לא בא בכתב התביעה. מכל מקום, בהחלטתי מאותו יום דחיתי
31 את הבקשה וקבעתי כהאי לישנא (בשל חשיבות ההחלטה מצאתי לנכון לצטטה):
32
33

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

"למעשה, עותרת המבקשת למתן צו קבוע האוסר על המשיב כל פרסום בעניינה, גם אם הוא פורסם, כאמור, רק לאחר הגשת כתב התביעה. ראשית, לפרוצדורה: המבקשת לא צירפה לא תצהיר ולא כתב התחייבות לבקשתה, ורק בשל כך נדרש לדחות את עתירתה, בהתאם להוראות תקנות 95(ב), ו-97(א) לתקנות... שעניינן בהמצאת "ראיות מספקות", וכן תקנה 96 לתקנות, שעניינה בצירוף התחייבות עצמית לבקשה. שנית: ענייננו בצו רחב מאוד, המבקש לאסור כל פרסום בעניינה של המבקשת ע"י המשיב, כאשר, כאמור, הבקשה הקונקרטית עוסקת בפרסומים שזכרם לא בא במסגרת כתב התביעה, וממילא לא יידונו במסגרת התביעה העיקרית. וכעת לגופו של עניין: ההלכה הפסוקה (ר'): ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, פ"ד מג(3) 840 (1989)) מנחה אותנו, שככלל עלינו לאזן בין הזכות לחופש הביטוי, שהיא מנשמת אפה של הדמוקרטיה בישראל, לבין זכותו של אדם לשמו הטוב, שעליו נאמר: "טוב שם משמן טוב" (קהלת, ז, א). ברי כי מתן הגנה לאינטרס של חופש הביטוי יש בו משום פגיעה בזכותו של אדם לשמו הטוב ולהיפך, ועלינו לאזן בין אינטרסים נוגדים אלו. דא עקא שלא נוכל בשלב זה להטיל את הנטל על המשיב, כאשר שאלת האחריות טרם הוכרעה. במסגרת הכרעה בין שני אינטרסים חשובים אלו עלינו להכריע רק לאחר שתוכרע שאלת האחריות, ושעתה של זו טרם הגיעה. יתירה מכך: באשר לפרסומים מושא הבקשה דנן הרי שדומה שאלו כלל לא יוכרעו במסגרת ההליך שלפניי, בנסיבות שבהם הם אינם נזכרים במסגרת כתב התביעה, שהוגש עובר לפרסומם, אא"כ תוגש בקשה לתיקון כתב התביעה. לא זו אף זו: המבקשת עותרת ל"מתן צו מניעה קבוע אשר יורה להימנע מכל פרסום בעניינה של התובעת ו/או משפחה מדרגה ראשונה." ברי כי לא ניתן להורות על מתן צו מניעה קבוע במסגרת ההליך שלפניי, צו שהוא צופה פני עתיד, שמי מאתנו ישורנו. אין כל ספק שאיסור גורף על המשיב לפרסם כל דבר בעניינה של המבקשת יש בו משום פגיעה חמורה בחופש הביטוי של המשיב. בשולי הדברים יוער כי קיים הליך חליפי למניעת פגיעה קונקרטית ואקוטית בשמו הטוב של אדם, וזאת, במסגרת הליך של בקשת צו לפי סע' 2(ב)(4) לחוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001, כאשר יובהר כי לעתים נמנע בית המשפט מליתן צו מעין זה שכל עניינו אך ורק פגיעה בשמו של אדם. משכך, אני מורה על דחיית הבקשה.

בשים לב לכך שלא נדרשתי לעמדת הצד השני אינני עושה צו להוצאות."

20. ביום 21.9.22 הגיש ב"כ הנתבע בקשה מטעמו, להורות לתובעת להפקיד ערובה להבטחת הוצאות הנתבע. בהחלטתי מיום 19.10.22 קבעתי כי משטרם הוגש כתב הגנה, יקשה עליי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לקבל החלטה מושכלת בדבר הצורך בהפקדת הערובה. כן ציינתי שבניגוד להליך אחר שנוהל ע"י התובעת (כאשר באותו מקרה ובאותה עת יוצגה התובעת ע"י הסיוע המשפטי) הרי שבמקרה שלפניי מימנה התובעת את עלויות האגרה, ובנסיבות אלו אין מקום לחייב אותה בהפקדת ערובה. כן חייבתי את הנתבע בהוצאות משפט בסך של 1,000 ₪.

21. ביום 19.10.22 הגישה התובעת בקשה נוספת למתן צו עשה האוסר על הנתבע לפרסם שני פרסומים, שנלקחו משני תיקים שבהם היתה מעורבת התובעת, ושלטענתה, היו אסורים לפרסום. גם במסגרת זו דובר בפרסומים מימים 6.7.22 ו-19.7.22, כלומר, הפרסום המאוחר התבצע לאחר הגשת כתב התביעה, ואילו הפרסום המוקדם (שפורסם עובר להגשת כתב התביעה) לא בא זכרו בכתב התביעה. לבקשה זו כבר נלווה תצהיר, אולם לא צורף כתב התחייבות. בהקשר זה ציינתי בהחלטתי מאותו יום כי רק בשל העובדה שלא צורף כתב התחייבות, בניגוד להוראות תקנה 96 לתקנות, הרי שיש לדחות את הבקשה. כן קבעתי בהחלטתי כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, משהפרסומים לא צורפו לכתב התביעה (כאשר בהקשר זה ציינתי כי התובעת רשאית לבקש לתקן את כתב תביעתה, בכפוף לנשיאה בהוצאות שלעניין), וכן משענייננו בבקשה שהוגשה בשיהוי רב ביחס לפרסומים שפורסמו 3 חודשים לפני הגשת הבקשה, ומשענייננו בצו עשה, כאשר ההלכה הפסוקה לא מקלה במתן צו עשה. בנסיבות העניין הוריתי על דחיית הבקשה, כאמור. כמו כן, ומשלא נדרשתי לעמדת הצד השני, לא עשיתי כל צו להוצאות.

22. כאמור לעיל, ביום 14.7.22 הגישה התובעת את כתב התביעה המקורי בכוחות עצמה, ללא ייצוג למשפטי. ביום 13.11.22 הוגש כתב ההגנה מטעם הנתבע. רק ביום 28.2.23 הופקד בתיק ייפוי כח המייפה את כוחו של ב"כ של התובעת, שלא היתה מיוצגת עד לשלב זה.

23. כן הוגשה באותו יום בקשת ב"כ התובעת להורות על תיקון כתב התביעה ועל צירוף הנתבעת להליך. במסגרת זו, עתר ב"כ התובעת להעמיד את סכום התביעה על סך של 500,000 ₪, כאשר סכום החיוב המתבקש חושב בסעי' 9 לבקשה כדלקמן: סכום בסך של 50,000 ₪ בגין הפרסום שלפיו התובעת "מסובכת בהוצאות לפועל"; סכום בסך של 100,000 ₪ בגין פרסום שלפיו התובעת "ניתקה קשר עם בנה, כי הוא התחשן"; סכום בסך של 50,000 ₪ בגין הפרסום כי לתובעת "היסטוריה עשירה באירועים אלימים"; סכום בסך של 50,000 ₪ בגין הפרסום שלפיו התובעת היא "עבריינית מורשעת"; סכום בסך של 50,000 ₪ בגין הפרסום שלפיו התובעת "איימה וקיללה"; סכום בסך של 50,000 ₪ בגין הפרסום המייחס לתובעת "תכנון לפגוע פיזית בבנה של ד"ר שרון אלרעי פרייס"; סכום בסך של 100,000 ₪ בגין הפרסום שלפיו "התובעת סיפקה שוחד מיני לשוטר"; סכום בסך של

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

50,000 ₪ בגין פרסום המייחס לתובעת "איום על שופט". כלל הסכומים הועמדו כעת על סכום כולל בסך של 500,000 ₪. בהקשר זה נדרשתי לעמדת ב"כ הנתבע, כמו גם לתגובה לתשובה מטעם התובעת.

24. בסופו של דבר הוריתי בהחלטתי מיום 19.3.23 על קבלת הבקשה לתיקון כתב התביעה, בהינתן הגישה הליברלית לבקשות מעין אלו, כמו גם נוכח השלב הדיוני שבו ההליך מצוי, פוטנציאל הפגיעה בצד השני, התועלת שבתיקון כתב התביעה, שיקולי ההכבדה על ההליך, ועל מנת שלא ליצור הליך נוסף מקביל הדן בתביעת התובעת כנגד ערוץ 14. בנסיבות העניין, הוריתי על חיוב התובעת בהוצאות הנתבע בסך של 2,000 ₪.

25. עוד אפנה לבקשת הנתבעים מיום 4.7.24 להורות על הוצאת תצהיר ע"ר של התובעת מהתיק, בהינתן הטענה להפרת הנחייתי בדבר הגשת תיקי מוצגים. בהחלטתי מיום 7.7.24 הוריתי על דחיית הבקשה, אף מבלי להידרש לעמדת ב"כ התובעת, בהינתן שהחלטתי בדבר הגשת תיק מוצגים יכול שתכלול גם תצהיר. כן הבהרתי בהחלטתי כי זו מתייחסת באופן הדדי לשני הצדדים.

26. כן אפנה לבקשת ב"כ התובעת מיום 12.9.24 להגשת ראיות חדשות מטעם התובעת, שעניינה בהגשת בקשות עיון ע"י הנתבעים בשלל התיקים המשפטיים שבהם מעורבת התובעת, כאשר במסגרת זו פורטו 13 הליכים שבמסגרתם הגישו ב"כ הנתבעים בקשות עיון. ב"כ הנתבעים מצדו לא התנגד לבקשה לגופה, אולם הבהיר כי מטרת הגשת בקשות העיון היתה להוכיח את טענות הנתבעים בדבר טענתם ל"אמת בפרסום". כן נטען כי הראיות הללו היו כבר בידי התובעת במועד הצגת הראיות מטעמה. בעניין זה נדרשתי לתגובה לתשובה, ובמסגרת זאת טענה התובעת כי הנתבעים מתנהלים באופן לא הגון בפרסומיהם, כאשר הם מבקשים לפרסם פרסומים שליליים בלבד ובאופן סלקטיבי ביחס לתובעת. מכל מקום, בהחלטתי מיום 29.9.24 הוריתי על צירוף הראיות החדשות, כאשר לא מצאתי כי אלו היו בידי התובעת במועד הגשת הראיות מטעמה, כמו גם בנסיבות שבהן טרם התקיים קדם משפט מסכם, ובהינתן הסכמת ב"כ הנתבעים.

27. עוד אפנה לבקשת ב"כ התובעת מיום 29.10.24 שבמסגרתה עתרה למחיקת חלקים מתצהיר הנתבע. בהחלטתי מיום 10.11.24 דחיתי את הבקשה, בהינתן שטענות אלו מתאימות לשלב הסיכומים, כמו גם בשים לב לכך שהתצהיר שלעניין מטעם התובעת הוא תצהיר בג"צי (הגם שלא על כך הושתתה החלטת).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

בהקשר זה הפניתי להלכה הפסוקה (ר': רע"א 5268/22 יואר אלזו השקעות בע"מ נ' אאורה
ישראל – יזמות והשקעות בע"מ, פס' 11 (פורסם בנבו, 30.9.2022)), כי הטעם לצירוף
התצהיר לבקשה או לתשובה אינו טכני בלבד, באשר בלא תצהירים לתמיכה בבקשה, אין
בידי בית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים ולהכריע בתיק. כן נקבע (ר' מני רבים: ת"א
(מחוזי ת"א) 12584-05-12 מצדה מ.מ. בע"מ נ' פטר מגנוס, פס' 17 (פורסם בנבו,
24.10.2013)), כי תצהיר בג"צי התומך בבקשות שונות בהליכים אזרחיים - הוא תצהיר
פסול.

כן הפניתי להלכה הפסוקה, שלפיה, ככלל, בקשה למחיקת חלקים מתצהיר או הכרעה לגבי
קבילות ראיות ופסילתן - ראוי שתדון במסגרת פסק הדין ואין להורות על מחיקת חלקים
מהתצהיר טרם קיום הליך ההוכחות (ר': רע"א 368/13 הרשות הפלסטינית נ' אירנה
ליטבק נורז'יק, פס' 12 (פורסם בנבו, 23.4.2013)).

כן קבעתי כי יש להימנע מלהורות על סילוק ראיות על הסף מחמת אי קבילות, ולאפשר
לבית המשפט להתייחס לראיות שהובאו לפניו בהתאם לתוכן ולמשקלן, כאשר הדגש
מועבר משאלות של קבילות פורמלית וממבחי קבילות נוקשים לשאלות של מהימנות
ומשקל הראיות (ר': ע"א 8493/06 עיזבון כהן נ' הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בע"מ,
פ"ד סד(2) 256, 274 (2010)).

כן נקבע שפירוט של טענות עובדתיות בתצהיר של מי מהצדדים לא בהכרח ייחשב כהרחבת
חזית אסורה. בנסיבות העניין חייבתי את התובעת בהוצאות הבקשה בסך של 1,000 ש"ח,
ככפוף לתוצאות ההליך.

28. עוד דחיתי, בהחלטתי מיום 13.5.25, את בקשת התובעת להורות על פסילת ראיות
הנתבעים, שביניהן קלטת שיחה בין התובעת לבין אחת בשם היידי מוזס (להלן: **גב' מוזס**),
שבמסגרתה נשמעת התובעת, לכאורה, מגדפת את גב' מוזס בקללות נמרצות ומאימת
בשבירת מטה לחמה. הנתבעים צרפו הקלטה זו (כמוצג 36) במסגרת תיק המוצגים מטעמם
מיום 15.10.24. התמליל של ההקלטה צורף רק במסגרת תשובת הנתבעים לבקשה זו, מיום
13.5.25, כשלתמליל ולתשובה צורף גם תצהיר שהגישה גב' מוזס בהליך אחר. מכל מקום,
וכאמור לעיל, בהחלטתי הנ"ל דחיתי את הבקשה, הן בשל השיהוי הרב שבהגשתה (כ-7
חודשים לאחר הגשת הראיה), הן בשל החלטתי הקודמת בדבר הגשת הראיות וההליכים
לפסילתן, הן בהמשך להחלטתי מיום 10.11.24 בדבר מחיקת סעיפים מתצהיר הנתבעים,
והן בשל הגישה העקרונית השוללת פסילת ראיות בשל טענת אי קבילות במהלך ניהולו של

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הליך הראיות. לגופו של עניין קבעתי כי אינני מוצא בהקלטה הנ"ל משום האזנת סתר, בהינתן שזו הומצאה בהליך אחר ע"י אחד הצדדים לשיחה, גב' מוזס. עוד קבעתי כי מצאתי כי הראיה בהחלט רלוונטית להליך שלפניי, ומכאן הכרעתי בדבר התרת הצגתה. בנסיבות העניין, קבעתי כי התובעת תישא בהוצאות הבקשה בסך של 1,000 ₪.

29. אעיר כבר כעת כי, ככלל, הרושם שנוצר אצלי במהלך ניהול ההליך הוא שהתובעת טוענת טענות שונות בדבר פרסומים מעוולים מטעם הנתבעים, אולם מבקשת להקשות עליהם להוכיח את טענותיהם שלפיהם דיברו ופרסמו אמת, ואף עותרת לחסימת הנתבעים מהצגת ראיות רלוונטיות מטעמם.

בנסיבות העניין ומשענייננו בנטל הראיה המוטל על הנתבעים להוכיח את טענותיהם בדבר "אמת בפרסום", הרי שלא מצאתי מנוס מלאפשר לנתבעים להוכיח את טענותיהם.

לעניין זה אפנה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה (כב' השופטת לאה גליקסמן) בבר"ע (ארצי) 27921-03-25 ועד העובדים הארצי - ש.ל.ה. שירותי רפואה בע"מ נ' זהבה ברזילי, פס' 30 (פורסם בנבו, 22.5.2025), כדלקמן:

"... משמדובר בתביעה על יסוד חוק איסור לשון הרע, על בית הדין האזורי לתת משקל גם לחלוקת נטל ההוכחה בין התובע לבין הנתבע:

'יצוין כי הדין הישראלי נוקט בעניין זה בגישה שונה מזו הבאה לידי ביטוי בפסיקה האמריקנית. שם מוטל על התובע הנטל להראות כי הפרסום בעניינו היה שקרי (חלאד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוועז שנור לשון הרע: הדין המצוי והרצוי 226 (2005); 475 U.S. 767 Philadelphia Newspapers v. Hepps, 1986)). בדין הישראלי, נטל ההוכחה הוא הפוך. כאשר הוכח פרסומה של לשון הרע – עובר הנטל לנתבע להוכיח את אמיתות הפרסום' (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369 (2012)) (להלן: עניין דיין). על כן, במקרה בו נדונה עילת תביעה על בסיס חוק איסור לשון הרע, ובמיוחד עת הועלתה בכתב ההגנה כוונה להציג הגנת 'אמת דיברתי', יש לאפשר לנתבע לפרוש בעדותו את מלוא ראיותיו הרלוונטיות לטענות ההגנה, נוכח נטל ההוכחה העומד לפתחו'. (ההדגשות כאן ולהלן אינן במקור. י"פ).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

30. כן נדרשתי לבקשת הנתבעים (מיום 3.7.25) לצירוף ראיות חדשות שנוצרו בימים שלפני מועד דיון ההוכחות, לתשובת ב"כ התובעת ולתגובה לתשובה בעניין. לדברי ב"כ הנתבעים, שלחה התובעת ביום 30.6.25 הודעת דוא"ל לנתבע ולאחד בשם משה הלוי, שבמסגרתה היא כתבה את ההודעה הבאה: **"איזה קטע, המחוזי רוצים לבטל את ההרשעה. איך תמשיכו לכלכל עליי? אני מחכה מאד לחקירות. באזרחי ובפלילי."**
31. לדברי ב"כ הנתבעים, בעקבות הודעת הדוא"ל הנ"ל הוקפצה אצל הנתבע הודעת דוא"ל נוספת, שקיבל מהתובעת ביום 10.2.23, שבמסגרתה מעדכנת התובעת את הנתבע בדבר הליך פלילי שניהלה נגדה המדינה, בגין טענה לתקיפת אשת צוות רפואי, בגין חיסונם של ילדי התובעת, שלא בהסכמתה (**ההליך הפלילי**). יוער כבר כעת, כי ביחס להליך זה ניתן צו לאיסור פרסום. מכל מקום ולענייננו, התובעת הכתירה את הודעתה בעניין בכותרת "ככל שתורשע". זאת, משבמסגרת הכרעת הדין הרשיע אותה המותב, על יסוד הודאתה, בעבירת איומים והתנהגות פסולה במקום ציבורי. עם זאת, לצד הכרעת הדין הוחלט כי יתאפשר לתובעת (הנאשמת בהליך הנ"ל) להציג מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטית בעתידה המקצועי, "ככל שתורשע בדין". יוער כבר כעת (ודומה כי אין כל חולק על כך) שבסופו של דבר נקבע כי למרות שהכרעת הדין מצאה את התובעת אשמה בהליך, הרי שזה הסתיים ללא הרשעה. מכאן, יריעת המחלוקת בין הצדדים, בדבר סוגיית הכרתה של ע"י הנתבעים התובעת כ"**עבריינית מורשעת**" בגין הליך זה, למרות שלא הורשעה במסגרת ההליך הנ"ל. בשולי הדברים אעיר כי הנתבעים טוענים כי התובעת הורשעה בהליך פלילי נוסף, אולם על כך אפרט בהמשך.
- יוער כי סמוך לאחר הגשת הבקשה המקורית, התבקש להתיר צירוף של כתב אישום שהוגש נגד התובעת ביום 4.8.21, ושהושמט בשל טעות מהבקשה המקורית.
- מכל מקום, במסגרת החלטתי מיום 6.7.25 קבעתי כי אין מדובר בראיה חדשה, אלא בהקפצת דוא"ל שנוצר זה מכבר.
- לגופו של עניין הבהרתי כי אינני נוטה להיעתר להגשת ראיות חדשות באיחור, תוך אזכור ההלכה הפסוקה, שלפיה הכלל הוא שעל בעל דין להגיש את ראיותיו ב"חבילה אחת" או "בהינף אחד" ולא "קרעים קרעים" (לעניין זה ר': רע"א 2070/18 **צפר נ' מדר** (פורסם בנבו, 26.3.2018); ע"א 507/64 **בטאן נ' זאבי**, פ"ד יט 337, 339 (1965); ע"א 579/90 **רוזין נ' בן נון**, פ"ד מו(1) 738 (1992)). עם זאת, במקרים חריגים התרתי סטייה מן הכלל, כאשר תרומתה של הראיה לגילוי האמת כה רבה, גם תוך פגיעה בכללי הפרוצדורה ושיקולים

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

דיוניים (לעניין זה ר': רע"א 1441/17 חברת אולמי אחים סעיד אל-דאהוד בע"מ נ' אולמות
ומסעדות דאוד, פס' 8 (פורסם בנבו, 27.3.2017); רע"א 6165/15 אירוטל בע"מ נ' סלקום
ישראל בע"מ, פס' 6 (פורסם בנבו, 13.12.2015); רע"א 8366/14 דפני נ' עמותת אוהל רחל,
פס' 19 (פורסם בנבו, 27.1.2015)).

בנסיבות העניין ועל מנת לירד לחקר האמת, ומשמצאתי כי עניינה של הראיה בסוגיה
המצויה בלבת המחלוקת בין הצדדים, התרתי את הגשת הראיה, כאשר הבהרתי כי ככל
שיידרש אאפשר הוספת זמן חקירה לב"כ התובעת לצורך העניין.

32. בתיק דנן התקיימו שני דיוני קדמי משפט (מימים 1.5.24 ו-13.11.24). כן התקיימו שני דיוני
הוכחות, האחד מיום 7.7.25, שבמסגרתו נחקרה התובעת על התצהיר מטעמה; והשני מיום
10.7.25, שבמסגרתו נחקרו הנתבע והעורך הראשי של ערוץ 14, מר יורם כהן (להלן: **מר
כהן**) על התצהירים מטעמם. יוער כי כבר במסגרת דיון קדם המשפט מיום 1.5.24 הצהיר
ב"כ הנתבעים כי חלק מהפרסומים המעוולים הוסרו לפני משורת הדין, וכי ביחס ליתר
הפרסומים הרי שעניינם של אלו יידון במסגרת מו"מ להשגת פתרון כולל בתיק. לאחר דיון
ההוכחות מיום 10.7.25 נתתי הוראות להגשת סיכומים לאחר הפצת התמלול של
הפרוטוקול.

33. בין לבין הגישה התובעת עצמה בקשה מיום 13.7.25 למתן תגובה קצרה בקשר להערת
ביהמ"ש בתום דיון ההוכחות, כאשר במסגרת זו (וכאמור, לאחר שמיעת ראיות הצדדים)
ניסיתי לשקף לצדדים את התובנות שלי מההליך. התובעת עצמה (שהיתה מיוצגת במועד
כתיבת הבקשה ועודנה מיוצגת עד עתה, בהינתן שלא קיבלתי בקשה להתפטרות מייצוג)
שטחה את טרוניותיה כלפי המותב, ששיקף את דעתו בפניה ובפני הצד השני, תוך שהבקשה
מאזכרת הליכים אחרים שבהם היתה מעורבת התובעת ושהתנהלו לפניי. בהחלטתי מאותו
יום הערתי כי אין זה ראוי שהתובעת, המיוצגת, תגיש בקשות בעצמה, והבהרתי כי הערותיי
בעניין אמירותיה במהלך דיון ההוכחות אינן מהוות קביעת ממצאים מוקדמת, תוך
שצינתי כי העליתי מספר אפשרויות ביחס לתוצאת פסק הדין והדגשתי כי טרם ניתן פסק
דין בתיק זה. בשולי הדברים אעיר כי מותב זה שקד על פסק דין זה משך חודשים עד
לפרסומו, וזה לא ניתן בקלות דעת, באופן שברי כי בתום מועד ההוכחות עדיין לא גיבשתי
את חוות דעתי בכלל הסוגיות העומדות בלבת יריעת המחלוקת בין הצדדים, כפי שאכן ניתן
להתרשם מפסק הדין עצמו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

34. ביום 28.7.25, למעלה משבועיים לאחר שהסתיים הליך שמיעת הראיות, ועובר להגשת סיכומי ב"כ התובעת, הוגשה בקשת ב"כ התובעת להוספת ראיות, לשם הצגת בקשת העיון של הנתבעים בהליך הפלילי. בהחלטתי מאותו יום קבעתי כי לא ברור לי טיבה של הראיה שאותה מבוקש לצרף. כן הבהרתי כי לא ברורה לי התוחלת בהגשת בקשה שעניינה בהתנהלות ב"כ הנתבעים בתיק אחר לחלוטין מההליך שלפניי. עוד קבעתי כי אין זה מסמכותי ליתן החלטה על גבי תיק שאיננו מצוי בטיפול. לפיכך הוריתי על דחיית הבקשה, כאשר לא נתתי צו להוצאות, בהינתן שלא נדרשתי לעמדת ב"כ הנתבעים.

ביום שלמחרת, ביום 29.7.25, הוגשה הודעת הבהרה מטעם ב"כ התובעת, שמבהירה כי למעשה ענייננו בבקשה להוספת ראיות, שיש בה משום ראיות הזמה (הגם שלא מצאתי שנעשה שימוש במינוח זה) לטענת הנתבעים בבקשתם מיום 3.7.25 להגשת ראיות חדשות מטעמם שעניינם בהליך הפלילי. כך, נטען כי למעשה ענייננו בהפרת צו איסור פרסום ע"י הנתבעים, כאשר אלו הפרו את צו איסור הפרסום בהליך הפלילי, שניתן זמן רב לפני שהוגשה בבקשתם לעיון בתיק.

במסגרת החלטתי מיום 3.8.25 הבהרתי כי ענייננו בבקשת הנתבעים לעיין בהליך הפלילי, כאשר טרם ניתנה הכרעת המותב במסגרת ההליך הפלילי. עוד ציינתי כי דווקא התובעת עותרת לפרסם בקשת העיון בהליך הפלילי. הנתבעים מסכימים לבקשת התובעת, אולם עותרים לפרסם את התוצרים במסגרת אותו הליך, על מנת לחזק את ראיותיהם. מכל מקום, בהינתן ההסכמה, הוריתי על צירוף הראיה מטעם התובעת, כמבוקש וכמוסכם, כאשר ציינתי כי כאשר תינתן הכרעת המותב בהליך הפלילי ביחס לתוצרים המבוקשים ע"י הנתבעים אדון בהם בנפרד.

ביום 5.8.25 הוגשה ההודעה בדבר הגשת הראיות בצירוף בקשת העיון של ב"כ הנתבעים, שלשיטת ב"כ התובעת נעשתה בניגוד לדין, בצירוף מסמכים רבים נוספים.

אעיר כי ביום 21.9.25 הוגשה בקשת ב"כ התובעת למתן ארכה להגשת הסיכומים מטעמו, ולאחר קבלת הסכמת ב"כ הנתבעים, נתתי החלטתי מיום 28.9.25 בדבר מתן ארכה. בהקשר זה אסב את שימת הלב לטרוניית ב"כ הנתבעים בדבר העדר פניה מוקדמת בעניין.

35. כן אפנה לבקשת ב"כ התובעת מיום 21.9.25 בדבר המצאת פלטי דוא"ל מחברת גוגל במטרה להוכיח שהתובעת לא שלחה את הודעת הדוא"ל שעניינה נזכר בבקשת ב"כ הנתבעים, והכוללת את הנתונים בדבר ההליך הפלילי. בהחלטתי מאותו יום קבעתי כי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הבקשה איננה מלווה בתצהיר ורק בשל כך יש לדחותה. כן קבעתי כי תם שלב ההוכחות ואנו מצויים בשלב הסיכומים, ומשכך, אין מקום להעתר לבקשה לגופה. כן ציינתי כי נושא הדוא"ל כבר נדון בעבר ולא ברור מדוע בקשה זו מוגשת רק כעת. עוד ציינתי כי לו הייתי נעתר לבקשה הרי שהייתי נדרש לתשובת הצד השני ולתגובה לתשובה, ולמעשה לניהול הליך הוכחות חדש. משכך, הוריתי על דחיית הבקשה ללא צו להוצאות.

36. כעת, אפנה לבקשת ב"כ התובעת להגדיל את היקף הסיכומים. כאמור לעיל, בהחלטתי בפרידיון מיום 10.7.25 קבעתי (לאחר קבלת עמדות הצדדים במהלך הדיון, כדרכי) כי היקף הסיכומים יעמוד על 10 עמודים לכל צד וכי היקף סיכומי התשובה יעמוד על 3 עמודים נוספים, וכן קבעתי כי סיכומי התובעת יוגשו בתוך 60 ימים ממועד הפצת תמלול הפרוטוקול האחרון. ביום 28.7.25 הושלמה הפצת תמלילי הפרוטוקולים והוריתי על הגשת סיכומי ב"כ הצדדים. ביום 21.9.25 הוגשה בקשת ב"כ התובעת להאריך את המועד להגשת סיכומי התובעת. עם קבלת הסכמת ב"כ הנתבעים (שצינו כי לא נעשתה אליהם פניה מוקדמת בעניין מאת ב"כ התובעת) הוריתי על הארכת המועד להגשת הסיכומים ליום 9.10.25, כמבוקש וכמוסכם, וקבעתי ת"פ ליום 15.10.25, לשם מעקב אחר הגשת הסיכומים. והנה רק ביום 6.10.25 הוגשה בקשת ב"כ התובעת להורות על הגדלת היקף הסיכומים ל-18 עמודים במקום 10 עמודים. לטענת ב"כ התובעת הוא נחשף לתמלילי הפרוטוקולים רק כעת עם הפצתם של אלו וציין כי אלו עומדים על 118 עמודים בסה"כ. ב"כ התובעת צירף את עמדת ב"כ הנתבעים שהתנגדו לבקשה. בהחלטתי מיום 8.10.25 הבהרתי כי מדובר בדיוני הוכחות קצרים, שבהם נשמעו אך ורק התובעת, הנתבע ומר כהן. עוד ציינתי כי מדובר בדיונים מוקלטים שמטבע הדברים המלל בהם רב ולא תמיד רלוונטי. ב"כ התובעת עמד על הצורך בציטוטים מהפרוטוקול; ואילו בהחלטתי הבהרתי כי אין צורך בציטוטים ודי באזכורים של אלו. עם זאת ולפנים משורת הדין הוריתי על הגדלת היקף הסיכומים ל-12 עמודים ובאופן הדדי. עם זאת, חרג ב"כ התובעת על דעת עצמו והגיש סיכומים בהיקף של 13.5 עמודים תוך שציין כי הוא מוכן לשאת בהוצאות שלעניין. בנסיבות העניין הוריתי בהחלטתי המפורטת מיום 21.10.25 על מחיקת סיכומי התובעת והגשתם כדבעי. אדגיש כי עשיית דין עצמי איננה מקובלת עליי, במיוחד בנסיבות המפורטות לעיל ולהלן.

כן התייחסתי במסגרת אותה החלטה מיום 21.10.25 לבקשה להגיש ראיה מההליך הפלילי, וקבעתי כי לא יתכן שההליך הפלילי עצמו יזכה לחיסיון בגין איסור פרסום ואילו התובעת תפעל בהתאם לשיקול דעתה להמציא ראיה שנוחה לה ובאופן סלקטיבי מתוך התיק. בעניין זה הפניתי להלכה הפסוקה (ר': רע"א 2070/18 צפר נ' מדר (פורסם בנבו, 26.3.2018))

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 הקובעת כי בבואו להכריע בבקשה להגשת ראיות באיחור, על בית המשפט להביא בחשבון,
2 בין היתר, את אופיה של הראיה הנוספת; השלב בו נמצא ההליך המשפטי, במובן זה שככל
3 שהשלב מוקדם יותר כך תיטה הכף אל עבר היעדרות לבקשה; האם בעל הדין יכול היה
4 להביא את הראיות בשלב מוקדם יותר, ומה הסיבה שלא עשה כן; וכן את הנזק הדיוני
5 שייגרם לצד המתנגד להגשת הראיה, אל מול הנזק אשר עלול להיגרם למבקש אם תידחה
6 בקשתו להגשתה. לא מצאתי כי במקרה שלפניי הוצג טעם מיוחד להגשת הראיה כעת,
7 כאמור, כאשר התובעת מבקשת לחסות את התיק עצמו. ואדגיש: לו היתה התובעת עותרת
8 להציג את כל התיק שלעניין, ולצד זה, את הבקשה שנדחתה, היה מקום לשקול את
9 הבקשה. אולם הגשת הבקשה והתיק שלעניין באופן סלקטיבי, המציג רק את הנתבעים
10 באור מעורר ביקורת (כאשר דומה כי הצגת התיק כולו איננה נוחה לתובעת, בלשון המעטה)
11 היא בעייתית.
12
13 37. כעת, אפנה בקצרה להליך שהתובעת ביקשה לחשוף אותו באופן חלקי לפניי: לטענת
14 התובעת, במסגרת הבהרת ב"כ מיום 29.7.25, הגישו ב"כ הנתבעים בקשה מיום 22.7.25
15 במסגרת ההליך הפלילי, לעיין בתיק זה, וזאת, על מנת לבסס את טענתם בדבר תקיפת
16 עובדת צוות רפואי על ידי התובעת. לטענת ב"כ התובעת, לשם קבלת המידע בתיק הנ"ל,
17 שבענייני ניתן צו איסור פרסום עובר להגשת הבקשה הנ"ל, הציגו ב"כ הנתבעים בדותות
18 במסגרת בקשת העיון. במסגרת תשובתם כתבו ב"כ הנתבעים כי הם אינם רואים מניעה
19 מלקבל את הראיה הנ"ל, בכפוף לזכותם שלהם להציג ראיות מתוך ההליך הפלילי, חרף
20 חסינו של הליך זה. בהקשר זה טענו ב"כ הנתבעים כי עצם הגשת התביעה דנא מהווה
21 ויתור מכללא מטעם התובעת על טענת הפרטיות והחיסיון שלעניין. כן הבהירו ב"כ
22 הנתבעים כי הראיה דרושה להם לשם הפרכת טענת התובעת בסעי' 22 לתצהיר עדותה
23 הראשית כי מעולם לא הפעילה כח פיזי נגד אחות צוות רפואי. בהחלטתי מיום 3.8.25 על
24 גבי בקשה 30 הבהרתי כי ענייני בבקשה להוספת ראיה מהליך פלילי שבו היתה מעורבת
25 התובעת, כאשר אותו הליך נאסר לפרסום. כן הבהרתי כי דווקא התובעת היא שעתרה
26 לפרסום בקשת העיון מאותו הליך. עוד אזכרתי את עמדת הנתבעים. כן ציינתי כי באותו
27 שלב טרם ניתנה החלטת המותב שלעניין במסגרת הבקשה לפרסום החומרים, ומשכך, לא
28 ראיתי באותו שלב טעם להכריע בבקשה שתלויה במותב אחר בהליך אחר, שטרם נתן
29 החלטתו. עם זאת ובנסיבות העניין ובהינתן הסכמת הצדדים הוריתי על הפרסום החלקי
30 כמבוקש וכמוסכם, תוך המתנה להכרעת המותב שלעניין. והנה ביום 9.10.25 ניתנה
31 החלטת המותב בבקשה הדוחה את בקשת ב"כ הנתבעים לעיין בתיק ביהמ"ש בהליך הנ"ל,
32 בהינתן שהמבקשים אינם צד להליך הנ"ל, ובהינתן הצו לאיסור הפרסום של ההליך. ואכן,
33 ביום 22.10.25 הוגשה בקשת התובעת עצמה לפרסום החלטת המותב בהליך הנ"ל, בדבר

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 איסור הפרסום. בהחלטתי מאותו יום (על גבי בקשה 35) הפניתי להחלטתי מיום קודם לכן
2 (ההחלטה מיום 21.10.25, שעסקה הן בסיכומי התובעת והן בבקשה להגיש ראיות חדשות
3 לאחר שלב ההוכחות ובמהלך שלב הסיכומים) וקבעתי כי לא אעתר לבקשה להגשת ראיות
4 חדשות, וזאת, חרף החלטות קודמות בנושא. כן הערתי שוב (ולא בפעם הראשונה) כי
5 התובעת מיוצגת וכי לא ברור לי כיצד היא מגישה בקשות בכוחות עצמה ולא באמצעות
6 מייצגה, תוך שהבעתי צערי על כך שהנני נדרש לסוגיה זו שוב ושוב. עוד הערתי כי התובעת
7 מתנהלת בדרך של "מגלה טפח ומכסה טפחיים", כאשר היא בוחרת אלו קטעים להביא
8 לפני מתוך הליך שהיא עצמה ביקשה את חסיונו. עוד הדגשתי כי התובעת מבליעה
9 בבקשתה קטעים שאותם היא מבקשת להציג, ללא שניתנה רשות להציג את אלו. כן ציינתי
10 כי עניינה של הבקשה בהליך הפלילי הוא בבקשה שהוגשה ע"י ב"כ הנתבעים במהלך ניהולו
11 של ההליך שלפניי, ולמעשה לאחר שהוגש כתב התביעה, והבעתי ספקותי כיצד יהיה בכך
12 להשליך על הכרעתי בהליך שלפניי. בנסיבות העניין דחיתי את בקשת התובעת. עם זאת
13 וכאמור לעיל, פירטתי בהרחבה במסגרת הסעיף דנן את הבקשה ואת הכרעתי של המותב
14 בהליך הנ"ל, תוך ששמרתי על עמימות מותרת ביחס לפרטי ההליך, שמצוי כאמור בחסיון
15 ושרסומו אסור (לעניין זה ר' ההלכה הפסוקה בדבר הצורך בהתממה מלאה: ת"א (שלום
16 י-ם) 56708-12-22 אומן נ' התמנון מידע ציבורי לכל (פורסם בנבו, 26.5.2026); ע"פ
17 8861/22 דנה ושולה סטודיו בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.4.2023); ע"פ
18 1350/24 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.3.2024); רע"א 3456/21 יוספה ברק נ'
19 מדינת ישראל, מנהל מס ערך מוסף (פורסם בנבו, 8.7.2021)).

20
21 לאחר החלטתי הנ"ל ועוד באותו יום הגישה התובעת בכוחות עצמה בקשה לעיון מחדש
22 בהחלטתי, תוך ציון העובדה כי היא לא הורשעה במסגרת ההליך הנ"ל, שבענייניו ניתן צו
23 איסור פרסום. בהחלטתי מאותו יום גם כן (על גבי בקשה 30) קבעתי שוב כי התובעת מגישה
24 ראיות חרף החלטתי שלעניין, תוך שציינתי כי החלטתי מיום 21.10.25 מבטלת את
25 החלטותי הקודמות בעניין. כן הערתי כי ככל הידוע לי, התובעת עודנה מיוצגת ולא ברור
26 לי מכח מה היא מגישה בקשות שלא באמצעות ב"כ.

27
28 והנה ביום שלמחרת (26.10.25) הגיש ב"כ של התובעת בקשה למתן נימוק להחלטותי
29 בעניין, והכל בהתאם לחוק לתיקון סדרי מנהל (הנמקות), תשי"ט-1958 (להלן: **חוק**
30 **ההנמקות**).

31
32 בהחלטתי מאותו יום (26.10.25) הבהרתי כי חוק ההנמקות איננו חל על ביהמ"ש,
33 משבענייניו קיימות הוראות קונקרטריות המוטלות על המותב. כמו כן ולגופו של עניין

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הפניתי להנמקה שעניינה גילוי טפח ע"י התובעת וכיסוי טפחיים. עוד הבהרתי כי ככל שהתובעת תסכים לחשיפת התיק כלפי הנתבעים באופן שלא יכבול את ידיהם, במיוחד כאשר ענייננו בטענות להוצאת דיבתה של התובעת רעה, כאשר היא עצמה מסרבת לחשוף את החומרים שלעניין, הרי שאעתר לכך. עם זאת, קבעתי כי לא ניתן לאחוז את החבל משתי קצותיו: מצד אחד לטעון להוצאת דיבתה של התובעת רעה, ומצד שני לא לאפשר לנתבעים לנסות להציג הגנה מטעמים.

38. לאחר הדברים האלו הוגשו סיכומים מתוקנים מטעם ב"כ התובעת, כשאלו מתפרסים כעת על פני 12 עמודים בלבד. ביום 11.1.26 הוגשו סיכומי הנתבעים, לאחר שניתנה ארכה להגשתם של אלו כמבוקש וכמוסכם.

39. ביום 25.1.26 הגישה התובעת בעצמה (ולא באמצעות ב"כ) את העתק פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"ג 41545-07-24 **טמיר נ' מדינת ישראל** וערעור שכנגד, שעסק בערעור על הרשעת התובעת דכאן בביצוע 10 עברות של אי הגשת דו"ח במועד לפי חוק מס ערך מוסף. במסגרת פסק הדין שצירפה התובעת דן בית המשפט המחוזי בתל אביב בערעורה של התובעת על אי ביטול כתב האישום נגדה מחמת הגנה מן הצדק, ובערעור המדינה על אי השתת קנס על המערערת, מעבר להשתת שני חודשי מאסר מותנים והתחייבות כספית שלא לעבור את העבירה שאותה עברה, למשך שנתיים. בית המשפט המחוזי דחה את שני הערעורים, תוך שהוא מציין כי נסיבות הסתבכותה של המערערת שם והתובעת דכאן חריגות, כי היא הסירה את המחדל וכי נסיבותיה האישיות הן כבדות משקל. כן קבע בית המשפט המחוזי כי חזקה על לשכת עורכי הדין כי תשקול את הנסיבות החריגות בבואה לשקול הענקת תעודת עורך דין לתובעת, עם השלמת חובותיה, וזאת, תוך כדי שבית המשפט המחוזי מביע הערכה לתובעת על התמדתה בלימודי המשפטים והמאמצים הניכרים שעשתה להסרת המחדל. בסופו של דבר המליץ ביהמ"ש המחוזי ללשכת עורכי הדין להביא שיקולים אלו במניין השיקולים שיעמוד לפניו כאשר נושא הסמכתה של התובעת יעלה לפניו. לצד צירוף פסק הדין הנ"ל הגישה התובעת את בקשתה, שבה היא מפרטת כי לראשונה בית המשפט כרה אוזן והבין שלפניו מבקשת תמת לב. בנסיבות אלו עתרה התובעת כי פסק דין זה יהיה מונח לפניי "לפנים משורת הדין". בהחלטתי מאותו יום קבעתי כי ההליך דנן מצוי בשלב הסיכומים וכי שלב הצגת הראיות חלף. כן ציינתי (ולא בפעם הראשונה) כי לא ברור לי מדוע בקשה מעין זו לא הוגשה באמצעות ב"כ התובעת, אא"כ ב"כ התובעת עצמו סבור כי אין מקום להגיש בקשה כזו בשלב זה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

40. לאחר הדברים האלו ובסופו של דבר הוגשו סיכומי תשובה מטעם התובעת ביום 1.2.26. בהחלטתי מאותו יום קבעתי כי גם הפעם חרג ב"כ התובעת מהיקף הסיכומים, כאשר במקום להגיש סיכומים בהיקף של 3 עמודים עשה זה דין לעצמו והגיש סיכומי תשובה בהיקף של 4 עמודים. עם זאת ובנסיבות העניין לא הוריתי על החזרתם ותיקונם של הסיכומים, וקבעתי כי המזכירות תיצור עבורי משימה של כתיבת פסק דין.
41. בשולי סיכומי הצדדים הגישו ב"כ הנתבעים הודעה מעדכנת שבגדרה הם ביקשו לדייק את הסעיף שבו התייחסו לדברי התובעת לעו"ד בכר, כאשר זו הגדירה אותו כ"עברייני" בגין פעילותו בעניינה. נדרשתי לעמדת ב"כ התובעת, וזה הבהיר כי אין מקום להשוות בין ההתנהלות של התובעת, שהוגדרה ע"י הנתבעים כ"עבריינית מורשעת" לבין האופן שבו כינתה התובעת את עו"ד בכר בפניו. מכל מקום, בהחלטתי מיום 4.2.26 על גבי בקשה 45 בעניין קבעתי כי התיקון ישולב בסיכומי הנתבעים, תוך הפניה להערתו של ב"כ התובעת.
42. חרף הבטחתי מיום 12.4.26 ומיום 19.4.26 לקדם מתן פסק דין בתיק לאחר הכרעה בבקשת התובעת בדבר הגשת הראיה החדשה, נדרשתי לבקשות שונות של ב"כ התובעת ושל התובעת עצמה (שלוו בתשובות ב"כ הנתבעים) לאחר השלמת סיכומי התשובה. ביום 25.2.26 הוגשה בקשת ב"כ התובעת, שלפיה נדרש המותב לחסות בפסק דינו את ההליך הפלילי, כמו גם הליך נוסף שבו היתה מעורבת התובעת ושעסק בקשייה הכלכליים (בהתאם לגישת ההתממה הנוהגת בהלכה הפסוקה הרי שגם הליך זה לא יפורט על ידי. עם זאת, אכנה את ההליך הזה להלן בשם **ההליך הכלכלי**). בהחלטתי מאותו יום נדרשתי לעמדת ב"כ הנתבעים. לאחר קבלת תגובתם ציינתי בהחלטתי מיום 3.3.26 כי הבקשה עצמה הוגשה ללא תצהיר ורק בשל כך יש לדחותה. כן ציינתי כי ההליך הכלכלי הוזכר על ידי במסגרת פסק דין בהליך אחר שניתן על ידי, ולפיכך נדרשתי לתגובה נוספת מטעם ב"כ התובעת, המלווה בתצהיר. בתגובה הגישה התובעת עצמה כבר ביום שלמחרת (4.3.26) תגובה מבזה כלפי המותב, המתייחסת בחלק ניכר ומרכזי ממנה לפסק דין אחר שניתן על ידי המותב בעניינה, והופכת את המותב לחלק מכלי המשחק שבהם היא מבקשת להשתמש במסגרת מאבקה בנתבעים, תוך התייחסות לסוגיות שרחוקות מתחום המשפט. בהחלטתי מאותו יום כתבתי כי אני רואה את התגובה (שהוגשה שוב ע"י התובעת עצמה ולא באמצעות ב"כ) בחומרה. ציינתי כי המותב מבקש לסייע לתובעת והנה הוא זוכה לקבל פניה לא ראויה. משכך, הוריתי על התעלמות מהתגובה. עוד באותו יום הגישה לפניי התובעת עצמה שתי תגובות נוספות: האחת עוסקת בעדכון המותב כי פנתה לשתי הערכאות הדנות בשני התיקים שהתובעת ביקשה לחסות אותם: התיק הפלילי והתיק הכלכלי, על מנת לברר מדוע הפר מותב זה צו איסור פרסום. ביחס לתגובה זו הפניתי לתגובתי הקודמת. כן הגישה

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

- 1 התובעת הודעה בדבר הגשת תלונה לנציב תלונות הציבור, בדבר הפרת צו איסור פרסום על
2 ידי מותב זה, כאשר התלונה הוגשה בתוך תיק זה ולא לנציב עצמו. בהחלטתי מיום 8.3.26
3 קבעתי כי מותב זה איננו הנציב, וכי בהגשת התלונה לעיונו של המותב יש משום ניסיון
4 להלך אימים על המותב. כן התייחסתי לסוגיית הפרסום לגופו של עניין וקבעתי כי החלטתי
5 מושא התלונה של התובעת נחסתה על ידי ולא פורסמה לציבור. באיזשהו שלב טענה
6 התובעת כי זו לא נחסתה לתקופה מסוימת, ואז הוריתי על חסינה לאלתר (ר' החלטתי על
7 גבי בקשה מס' 50, מטעם התובעת עצמה, מיום 26.3.26). עוד אפנה להחלטתי מיום
8 11.3.26, על גבי בקשת ב"כ התובעת, שבמסגרתה הבהרתי כי אין בכוונת מותב זה להפר
9 כל צו בדבר חסיון תיק כלשהו, וכי סוגיות אלו יטופלו (אם יהיה צורך בכך) בפסק הדין
10 מבלי לפגוע בכללי החיסיון. החלטה דומה ניתנה על ידי במסגרת בקשת הבהרה מטעם ב"כ
11 הנתבעים, שחששו שמא מותב זה יירא ליתן פסק דין בסוגיה, במיוחד ביחס לקביעת
12 המותב כי לא יפר כל צו לאיסור פרסום, וזאת, לטענת ב"כ הנתבעים, נוכח "רצף חסר
13 תקדים של בקשות, הודעות והשתלחויות בוטות מצד התובעת כלפי מותב נכבד זה, ושעה
14 שהתיק מונח על שולחנו של המותב הנכבד לשם מתן פסק דין" (סע' 2 לבקשה הנ"ל; כן
15 ר' סע' 3 לבקשה הנ"ל, בדבר הניסיון להלך אימים על המותב והפעלת שיטות פסולות). גם
16 בהחלטתי על גבי בקשת הבהרה זו, מיום 12.3.26, שבתי והודעתי כי אין בכוונתי להפר כל
17 צו שיפוטי. עם זאת, הבהרתי כי דומה כי החלטותיי מדברות בעד עצמן, וכי אינני ירא
18 מליתן פסק דין בתיק זה, כמו בכל תיק אחר.
- 19
- 20 43. עוד אפנה להחלטתי מיום 26.3.26, שבגדרה קבעתי, לבקשת התובעת עצמה (שוב, שלא
21 באמצעות ב"כ) כי החלטה מסוימת שניתנה על ידי כמפורט לעיל נחסתה על ידי, ואני עצמי
22 לא הצלחתי לאתרה באתר ה"נבו". עם זאת, ולאחר שזו הוצגה בפניי על ידי התובעת,
23 הוריתי על חסינה המיידית ועל הסרתה לאלתר מאתר ה"נבו". במסגרת בקשתה שלעניין
24 ניסתה שוב התובעת להתעמת עם המותב ולתקוף אותו על פסק דין בעניין אחר שניתן על
25 ידו, ואין לי אלא להצר על כך. מכל מקום בסיפת אותה החלטה קבעתי כי אין מקום לריבוי
26 הבקשות הלא ראויות בתיק זה, ובמיוחד בקשות המנסות להטיל מורא על המותב, כאשר
27 אלו מוגשות ע"י התובעת עצמה ולא ע"י ב"כ, באופן האומר דרשני.
- 28
- 29 44. והנה, עודני שוקד על פסק דין זה, הוגשה בקשה חדשה, מיום 10.4.26, והפעם על ידי ב"כ
30 התובעת, שעניינה המצאת ראיה חדשה ומהותית (כך, לטענת ב"כ התובעת), מתוך התיק
31 הכלכלי, והעיסוק בנסיבות סגירתו. במסגרת בקשה זו נטענו טענות קשות כלפי כונס
32 הנכסים הרשמי, שלפי הנטען התרשל במלאכתו וכיו"ב. בתשובתם מיום 19.4.26 כתבו ב"כ
33 הנתבעים כי אין ענייננו בהליך חדש ובראיה חדשה, כי אם בהליך ישן מאד, ובראיה שהיתה

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

בידיהם במהלך ניהול הליך ההוכחות. בהקשר זה נטען כי מטרתה של התובעת בהגשת בקשה זו לנסות ולשפץ את קורות חייה, כמו גם למנוע מהנתבעים את ההגנה שלהם זכאים.

בהחלטתי מיום 19.4.26 קבעתי כי דינה של הבקשה דחייה מהטעמים הבאים: ראשית, הפניתי לכך שממועד תום הליך ההוכחות (ביום 10.7.25) הוגשו ע"י התובעת בקשות רבות מספור, שחלקן מוצדקות יותר וחלקן פחות. זו העת לקבוע כי יש ליתן פסק דין בהליך ולא לאפשר מקצה שיפורים. שנית, קבעתי כי התובעת לא הגישה תצהיר כנדרש (חרף דברי ב"כ כי ענייננו בטענות המגובות במסמכים). שלישית, וכפי שנקבע על ידי בהחלטתי מיום 21.10.25, ובהתאם להלכה הפסוקה, כי בבואו לבחון הגשת ראיות באיחור על המותב לבחון פרמטרים שונים שנקבעו בפסיקה, כאשר במקרה שלפניי לא מצאתי כל הצדקה להצגת ראיה זו בשלב זה. רביעית, קבעתי כי גם לגופה של ראיה, לא מצאתי כי יש לה חשיבות מיוחדת להכרעתי בעניין. וחמישית, קבעתי כי אין מדובר בראיה חדשה אלא בטיעונים חדשים. אשר לסוגיית ההוצאות, קבעתי כי סוגיה זו תיבחן במסגרת פסק הדין. עם ההכרעה בבקשה דנא החלה ספירת הימים למתן פסק דין, והכל בהתאם להחלטתי מיום 1.4.26 על גבי בקשה 52.

45. אולם בכך לא תמו בקשות התובעת, וזו הגישה בקשה עצמאית, מיום 26.4.26, המודיעה על פריצת ב"כ הנתבעים לתיק נוסף שהתנהל בעניינה של התובעת, וזאת, תוך צירוף הכרעת השופט שלעניין בסוגיה זו. בהחלטתי מאותו יום קבעתי כי לא אוכל להתייחס לבקשה, המוגשת ע"י התובעת עצמה שלא באמצעות ב"כ. עוד הבהרתי כי משענייננו בטענות בתחום הפלילי הרי שאין זה מתפקידו של מותב זה לעסוק בטענות שלעניין. ב"כ הנתבעים הגישה תשובתה ביום שלמחרת (27.4.26), ובמסגרתה הבהירה כי מדובר בזכות עיון בתיק והכחשת הטענה בדבר פריצה. בהחלטתי על גבי הודעת ב"כ הנתבעים קבעתי כי אין בדעתי לעסוק בטענות שלעניין. עם זאת, הגישה התובעת עצמה הודעה נוספת, שלפיה אין מדובר בבקשה מטעמה אלא בהודעה, ובלשונה "ירצה בית המשפט הנכבד לאמץ התנהלות פלילית ללבן, יאמץ, לא ירצה, לא יאמץ". אין צורך לומר שגם לאחר הדברים האלו לא השתנתה עמדתי כי אין זה מתפקידו של מותב זה לעסוק בכך.

דיון והכרעה

המישור הנורמטיבי הכללי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

46. דיני לשון הרע משקפים ניסיון לאזן בין זכויות ואינטרסים כבדי משקל, המושכים לכיוונים מנוגדים: הזכות לשם טוב מזה, והזכות לחופש הביטוי מזה. משכך, לצד סעיף 1 לחוק לשון הרע המגדיר מהו "לשון הרע", קובע החוק גם רשימה ארוכה של פרסומים מותרים והגנות בפני תביעות ואישומים בגין לשון הרע.

47. כב' הנשיא אהרון ברק סוקר במסגרת ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558, 568 (2004) (להלן: עניין רשת שוקן) את השלבים השונים לניתוח ביטוי שבעניינו נטען כי הוא מהווה פרסום בניגוד לחוק כדלקמן:

"ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון, יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת... בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק... בשלב השלישי, בהנחה שעברנו את המשוכה השנייה, יש לברר אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. השלב האחרון הוא שלב הפיצויים."

בע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי (פורסם בנבו, 27.7.2011) הגדיר כב' השופט יצחק עמית (כתוארו אז) את מתווה ההכרעה בתביעות לשון הרע באמצעות תרשים זרימה כדלקמן:

"בבואנו לדון בתביעת לשון הרע, עלינו לבחון את הדברים על פי תרשים הזרימה הבא: תחילה, יש לבחון אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע... לאחר מכן יש לבחון אם המדובר בפרסום מותר אשר נהנה מחסינות (סעיף 13 לחוק) או אם עומדת למפרסם הגנת אמת דיברתי או הגנת תום הלב (סעיפים 14-15 לחוק). משהגענו למסקנה כי המדובר בלשון הרע שאינה חוסה תחת כנפי סעיפים 13-15 לחוק, או-אז אומר לנו המחוקק בסעיף 4 לחוק, כי אם לשון הרע מופנית כנגד ציבור או חבר בני אדם שאינו תאגיד... אזי לא ניתן להגיש תביעה אזרחית בגינה. ובקיצור, סעיף 4 קובע מניעה דיונית-סטטוטורית מוחלטת שנקבעה על ידי המחוקק."

להלן אבחן שאלות אלה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הגדרת לשון הרע והמבחן האובייקטיבי

48. סעי' 1 לחוק מגדיר מהי לשון הרע כדלקמן:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו."

ולענייננו, נשאלת השאלה: האם הפרסומים העיתונאיים וברשת הטוויטר, על הדקויות שבין גרסאות הצדדים באשר לפרסום, מהווים לשון הרע?

49. המבחן אותו אימצה הפסיקה באשר לשאלה האם פרסום מהווה לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי. כך, בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989) נקבע ש"המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למילים".

50. ראשית, אני סבור כי אכן יש באמירות שפורסמו על ידי הנתבע כדי לבזות או להשפיל את התובעת ואף כדי לפגוע בעיסוקה, ועל כן עולות כדי "לשון הרע" כהגדרתה בסעיף 1 לחוק. עם זאת, חשוב לציין כי בע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977), נקבעו הדברים הבאים:

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 "הדעה המקובלת היא כי על מנת לקבוע משמעותו הפשוטה או המשתמעת של
2 פרסום בעיני האדם הסביר והרגיל יש לתת הדעת על ההקשר שבו הובאו הדברים
3 הנטענים להיות לשון הרע."
4

5 עולה עד עתה כי האמירות שפרסם הנתבע מהוות "לשון הרע" על פי ההגדרות בחוק. אולם
6 בכך לא תם מסענו, שכן עתה יש לבחון האם מדובר בפרסום מותר אשר נהנה מחסינות או
7 אם עומדת לנתבע הגנת "אמת דיברתי" או הגנת "תום הלב".
8
9

ההבחנה בין הבעת דעה לבין קביעה עובדתית

10
11
12 51. סוגיה הנוגעת ישירות למספר מהפרסומים מושא תביעה זו (ובפרט לכינוי "עבריינית
13 מורשעת" ולביטויים כגון "מאיימת, מקללת, משקרת") היא ההבחנה בין הבעת דעה
14 סובייקטיבית, שאינה מתיימרת לתאר את המציאות כאמת או כשקר, לבין ייחוס עובדתי
15 של מעשה או תכונה עבריינית. הפסיקה עסקה לאחרונה ביישום הבחנה זו ביחס לביטוי
16 "מושחת":
17

18 ברע"א 65005-03-26 ואטורי נ' הררי (פורסם בנבו, 12.8.2026) (להלן: **עניין ואטורי**):
19 באותו עניין נדונה השאלה אם הכינוי "מושחת" שהוטח בחבר כנסת מהווה הבעת דעה
20 פוליטית לגיטימית או ייחוס עובדתי של תכונה עבריינית. נקבע כי ביטויים כגון "מושחת",
21 "שקרן" ו"עברייני" הם "ביטויי תפר" - לעיתים ייתפסו כגידוף או כהבעת דעה, ולעיתים
22 כייחוס עובדתי של מעשים פסולים או עברייניים, ועל כן אין לסווגם באופן אוטומטי וגורף,
23 אלא יש לבחון כל מקרה לפי הטקסט, ההקשר, נסיבות הפרסום, משמעות הביטוי בעיני
24 האדם הסביר, וכן התשתית הראייתית ונסיבות אמירתו. עוד נקבע כי לערכאה הדיונית,
25 ששמעה את העדים והתרשמה מהם באופן בלתי אמצעי, תפקיד מרכזי ואף מכריע בסיווגם
26 של "ביטויי התפר" הללו, וכי ערכאת הערעור אינה אמורה להחליף את קביעותיה בעניין
27 זה אלא אם נמצאה טעות ברורה. באותו מקרה נקבע כי הביטוי חרג מהבעת דעה פוליטית
28 לגיטימית והעביר מסר עובדתי שקרי, מקום שהמפרסם לא הוכיח את אמיתות הפרסום
29 ולא נקט אמצעים סבירים לבררו, וכי אף שחופש הביטוי מגן באופן נרחב על ביקורת
30 ציבורית-פוליטית, אין בו כדי להתיר ייחוס חסר בסיס של שחיתות או עבריינות.
31

32 הלכה זו רלוונטית ישירות לבחינת הכינוי "עבריינית מורשעת" ויתר הביטויים הדומים
33 במקרה שלפניי, כפי שיפורט בהמשך תחת הפרק העוסק בפרסום זה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הפיצוי הסטטוטורי

52. סעי' 7א(ב) לחוק קובע את סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק כדלקמן:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק."

סעי' משנה (ג) קובע כי במקרה שבו היתה כוונה של המפרסם לפגוע הרי שהנזק יעמוד על כפל הפיצוי הנ"ל כדלקמן:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

בהמשך, אבחן את השאלה מתי ניתן לומר כי ענייננו במקרה שבו עלתה כוונה לפגוע. סעיף משנה (ה) עוסק בהצמדה למדד של הסכומים המפורטים בסעיפי משנה (ב) ו-(ג).

ההגנות שבפרק ג' לחוק

53. פרק ג' לחוק עוסק בהגנות השונות על חופש הביטוי של מפרסם לשון הרע. בהקשר זה נפנה מבטינו להלכה הפסוקה בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369 (2012) (להלן: עניין דיין, בשונה מדנ"א דיין). כב' המשנה לנשיאה, אליעזר ריבלין, מפרט בפסק דינו -

"שלושה מצבים שבהם יוגן המפרסם מפני אחריות בגין פרסום לשון הרע: פרסומים המותרים על אף שהם כוללים לשון הרע...; הגנות מפני אחריות פלילית או אזרחית...; והקלות בגזירת הדין או בפסיקת הפיצויים... כאמור, ההגנות, ההיתרים והפרסומים המותרים משקפים את משקלו של חופש הביטוי במאזני הזכויות."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

54. תחילה, נסקור את ההגנות המפורטות בסעי' 14-15 הרלוונטיים לסוגיה מושא דיוננו:

סעי' 14 לחוק קובע את הגנת האמת בפרסום כדלקמן:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

55. ההלכה הפסוקה מפרטת את תנאי הסף של הגנת האמת בפרסום ולפיה, הגנת אמת הפרסום, דורשת את הוכחתם של שני יסודות מצטברים: **האחד הוא, שהפרסום המהווה לשון הרע היה אמת**. יסוד זה הוא יסוד עובדתי בעיקרו ועניינו השוואה בין תוכנו של הפרסום למציאות העובדתית.

היסוד השני הוא שמתקיים עניין ציבורי בנוגע לאותו פרסום. עניינו של יסוד זה בשאלה האם קיים אינטרס חברתי המצדיק את פרסום הביטוי חרף לשון הרע הטמונה בו. ההכרעה ביחס לקיומו של עניין ציבורי נבחנת על רקע נסיבות המקרה. בעניין זה יש לבחון **"אם הפרסום טומן בחובו תועלת לציבור, אם הוא תורם לגיבוש דעת קהל בענין מסוים, אם יש בו כדי לתרום לשיח הדמוקרטי, לשיפור אורחות חיים, וכיוצא באלה"** (ר': רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פס' 20 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (פורסם בנבו, 12.11.2006); כן ר': חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור **דיני לשון הרע** - הדין המצוי והדין הרצוי 320-323 (מהדורה שנייה, 2019)).

אשר לפרשנות של תנאי האמת אפנה לדבריה של כב' השופטת ארבל בע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב (פורסם בנבו, 12.12.2006; להלן: **עניין קורן**):

"משמעותו של הפרסום תיקבע על פי המובן שייחס לתכנו קורא או מאזין סביר, על פי ה'מובן הטבעי והרגיל של המילים' (ע"א 723/74 הוצאת עיתון 'הארץ' בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977)). יחד עם זאת, אין נדרשת זהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכן הפרסום, אלא נדרש כי המשמעות הכללית העולה מן הפרסום והתוכן העולה ממנו יתאמו... גם כאשר נוכח בית המשפט כי קיים פער בין המציאות לבין התיאור בפרסום, עדיין יכול

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 הוא לקבוע כי עומדת לנתבע הגנת הסעיף, אם מצא כי מדובר ב'פרט לוואי שאין
2 בו פגיעה של ממש', היינו פרט לוואי שמשקלו קל במידה כזו שאין פרסומו גורם
3 פגיעה ממשית."

4
5 כלומר: לא נדרשת זהות מוחלטת בין מצב הדברים לתוכן הפרסום, אלא שהמשמעות
6 הכללית תהא תואמת את מצב הדברים.

7
8 56. אשר לסוגיית העניין הציבורי נקבע בעניין קורן:

9
10 "זה יתקיים אם ניתן לומר כי הבאת המידע בפני הציבור תתרום ליכולתו של
11 הציבור לגבש דעתו בעניינים ציבוריים או להביא לשיפור באורחות חייו... בחינה
12 זאת נעשית על דרך של איזון בין האינטרס של הפרט הנפגע שלא יפורסמו עליו
13 פרטים נכונים אך פוגעים, לבין חופש הביטוי והאינטרס של הציבור בידיעת
14 הפרטים. ברי כי ככל שהפרסום נוגע לעניינים הקשורים במישרין לציבור הרחב,
15 קטן באיזון הכולל משקל האינטרס של הנפגע וגובר משקלה של זכות הציבור
16 לדעת."

17
18 57. כן אפנה לפסיקתו של בית המשפט העליון בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך
19 (פורסם בנבו, 18.9.2014; להלן: דנ"א דיין), שבמסגרתו התווה כב' הנשיא אשר גרוניס
20 (במסגרת חוות דעת הרוב, שאליה הצטרפו שבעה שופטים נוספים, בניגוד לעמדתו החולקת
21 של כב' השופט אליקים רובינשטיין) את ההלכה הפסוקה, המורה אותנו כי במסגרת הגנת
22 האמת בפרסום, המפורטת בסעי' 14 לחוק, על המפרסם להוכיח כי הדבר שפורסם היה
23 האמת. אמת זו היא אחת ויחידה, והיא נקבעת על בסיס מכלול הראיות העומדות בפני בית
24 המשפט, וזאת אף אם נתגלו לאחר הפרסום. הנשיא גרוניס שלל את העמדה שלפיה האמת,
25 לעניין סעיף 14 לחוק, היא "אמת לשעתה". הנשיא גרוניס קבע כי לא ניתן להסתפק אך
26 במה שנחזה להיות האמת בעת הפרסום וכי הפרסום נדרש לשקף את האמת כפי שהיתה
27 בזמן הפרסום.

28
29 עוד קובע הנשיא גרוניס בהמשך חוות דעתו כי ראוי להכיר בקיומה של חובה לפרסום
30 פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם. הגנה זו תחול רק על
31 פרסומים שנעשו בתום לב. משמעות דרישה זו היא כי הפרסום ייעשה בשל אותה חובה
32 וללא כוונת זדון, וכי חובת הפרסום מולאה בהתאם לסטנדרט של עיתונאות אחראית,
33 זהירה והוגנת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

58. כעת, נפנה להצגת ההגנות המפורטות בסעי' 15 לחוק, ובסעיפי המשנה שלעניין, ושאליהן מפנים הנתבעים כדלקמן:

"(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע -

(א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6), או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות."

59. סעי' 16 עוסק בנטלי ההוכחה המוטלים על הנתבע (או על נאשם בהליך פלילי) הן ביחס להוכחת כלל ההגנות המפורטות בסעי' 15 והן ביחס להגנת האמת בפרסום, כדלקמן:

"(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה
להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

60. בפס' 7 לחוות דעתו בדנ"א דיין הסביר כב' השופט הנדל (כתוארו אז) כי סעי' 16 לחוק אינו
רק כלל ראייתי אלא מאפשר להבין את מהות הגנת תום הלב. בהקשר זה הוא קובע כי -

"החזקה החיובית מסתפקת בבדיקת הפרסום ומידת סבירותו, ואילו החזקות
השליליות מתמקדות גם במפרסם – ואף ביסוד הנפשי שלו. החזקה השנייה מבין
החזקות השליליות בודקת גם 'יסוד עובדתי' של המפרסם. המסקנה מסקירה זו
היא שאכן תום לב בהקשר של לשון הרע כולל היבטים אובייקטיביים
וסובייקטיביים. הרשימה ב'סעיף החזקות' איננה ממצה את כל האפשרויות
שיכולות ללמד על קיומו או היעדרו של תום לב. ברם, כאמור, היא מצביעה על
כיוון. בתמצית: על הפרסום להיות סביר, אין לפרסם דבר שהמפרסם לא האמין
באמיתותו, יש לנקוט מראש אמצעים סבירים לשם בחינת אמיתות הפרסום, ואל
למפרסם להתכוון לפגוע יתר על המידה..."

בהמשך אעסוק בהשלכות של ההלכה הפסוקה לענייננו ובקריטריונים לקביעת שיעור
הפיצוי לאור סעי' 19 לחוק.

61. בשולי סקירה זו אפנה להחלטתו של כב' השופט עמית (כתוארו אז) ברע"א 1688/18 יגאל
סרנה נ' בנימין נתניהו (15.4.2018) שם נדונה טענת המערער ביחס לשימוש בפייסבוק,
שלפיה -

"הפייסבוק הוא זירה שוקקת וגועשת בה כל אחד רשאי להעלות את הגיגיו
ותגובותיו, זו כיכר השוק המודרנית ואין יד מכוונת ואין יד מצנזרת, זו החוויה
הדמוקרטית ואין לצנזרה ולהשתיקה (למעט הסתה לאלימות)..."

כב' השופט עמית דוחה טענה זו ומבהיר כי -

"פרסום מיידי אינו ייחודי לפייסבוק אלא מאפיין אמצעי תקשורת מודרניים
רבים, וכך גם לגבי יכולת התגובה. מאפיין זה, כשלעצמו, אינו שולל את זכות
התביעה של הניזוק."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

אין צורך לומר שאותם כללים חלים אף ביחס לפרסום בטוויטר, כאשר ברי כי פרסום באמצעות הטוויטר יכול להיחשב בנסיבות העניין כפרסום מעוול.

הגנת העיתונות האחראית

62. כעת, נפנה לחובת העיתונות לפעול באופן אחראי כדלקמן: בהתאם להלכה הפסוקה, הגנת "העיתונאות האחראית" מעניקה למפרסמים הגנה מפני תביעות לשון הרע גם כאשר אין אמת בפרסום, אם יש בו עניין ציבורי משמעותי ומתקיימת דרישת תום לב סובייקטיבית (אמונה באמיתות הפרסום) ואובייקטיבית (הפרסום עומד בסטנדרטים מחמירים של עיתונאות אחראית).

וכך נפסק ברע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' רגב, פס' 10 (פורסם בנבו, 13.3.2024) (להלן: עניין ערוץ 10):

"הגנת העיתונאות האחראית מעניקה למפרסמים הגנה מתביעות לשון הרע גם כאשר הפרסומים אינם אמת, אם יש בהם עניין ציבורי משמעותי ומתקיימת דרישת תום הלב הסובייקטיבית (אמונה באמיתות הפרסום) והאובייקטיבית (הפרסום עומד בסטנדרטים מחמירים של עיתונאות אחראית). מבחני העזר לאמת המידה של עיתונאות אחראית נחלקים לשניים: מבחנים הנוגעים להתנהלות המפרסם - ובכללם הסתמכות על מקורות מהימנים ובעלי משקל, נקיטת פעולות לאימות העובדות שבפרסום, לרבות מתן הזדמנות סבירה למושא הפרסום להגיב לדברים, ופרסום תיקונים והכחשות במידת הצורך; ומבחנים הנוגעים לפרסום עצמו - כגון טון הפרסום וסגנונו, הצגה הוגנת ומאוזנת של העובדות, נחיצות החלק הפוגעני, ופרסום תגובתו של הנפגע ותמצית גרסתו (עניין דיין, פסקאות 29-30 לפסק דינו של השופט פוגלמן; דנ"א דיין, פסקאות 73-78 לפסק דינו של הנשיא גרוניס)."

וכן:

"לבית המשפט שיקול דעת ביישום ההגנה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, לרבות בקביעת המשקל הראוי לכל מבחן עזר בנסיבות העניין. כך למשל,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

ככל שלשון הרע חמורה ופוגענית יותר, ייתכן כי תידרש עמידה קפדנית יותר
באמת המידה של עיתונאות אחראית...

עוד נקבע בעניין ערוץ 10 כי שמירה על חיסיון המקור העיתונאי אינה שוללת מן העיתונאי את האפשרות ליהנות מהגנת "העיתונאות האחראית". נקבע כי עיתונאי רשאי להוכיח את סבירות התחקיר שביצע באמצעות עדותו וראיות חיצוניות שאינן חסויות, ובית המשפט יכריע על פי עדות זו אם פעל כעיתונאי סביר, מבלי לחייבו לחשוף את מקורותיו או לזמנם לעדות.

63. כן קובע כב' השופט עמית (כתוארו אז, שם בפס' 12) כי –

"אין חולק כי מבחני העזר שנקבעו בעניין דיין ובדנ"א דיין אינם מבחנים מצטברים. ולא רק זאת, אלא שכפי שהדגיש השופט פוגלמן בעניין דיין, אין מדובר ברשימה ממצה של מבחנים."

וכן קובע כב' השופט סולברג (כתוארו אז, שם בפס' 112) כי –

"שצודקים המבקשים בטענתם העקרונית, שלפיה אין לראות את רכיבי העיתונאות האחראית כמבחנים מצטברים שכשלו באחד מהם יביא לשלילת ההגנה מן המפרסם..."

64. יישום מעניין ומחמיר יחסית של הגנת העיתונאות האחראית, המדגים את המקרים שבהם ההגנה כן חוסה על כתבת תחקיר, בא לידי ביטוי בפסיקה עדכנית: ת"א (שלום ת"א) 45237-09-19 **ברק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ** (פורסם בנבו, 22.6.2026) (להלן: **עניין ברקן**): באותו עניין נדונה תביעת לשון הרע שהגיש איש ציבור העוסק בתחום הפרעות אכילה, נגד כתבת תחקיר ביקורתית בעיתון "הארץ" שהציגה אותו כמסב נזק לנערות הסובלות מהפרעות אכילה. בית המשפט (כב' השופט גיא הימן) קבע כי לנתבעים - העיתון והכתב - עומדת הגנת "העיתונאות האחראית", וכי די היה בקביעה זו כדי לדחות את התביעה במלואה, מבלי להידרש בנפרד להגנת "אמת הפרסום". נפסק כי הכתבה נעשתה לאחר עבודת תחקיר ממושכת, כללה גם התייחסות חיובית לתובע, הביאה את דברי המבקרים בשם אומרים, וניתנה לתובע הזדמנות להגיב בטרם הפרסום - אלו הם בדיוק מבחני העזר שנמנו לעיל. התובע חויב בהוצאות משפט ובשכר טרחת עורך דין.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הלכה זו רלוונטית לבחינת התנהלות הנתבע בטרם פרסום כל אחד מהפרסומים מושא התביעה שלפניי, קרי, האם פנה למקורות מהימנים, האם נתן לתובעת הזדמנות סבירה להגיב, ומהו טון וסגנון הפרסום. יישום זה ייעשה בפרק "מן הכלל אל הפרט" ביחס לכל פרסום ופרסום.

מן הכלל אל הפרט

65. וכעת, לאחר שסקרנו את המישור הנורמטיבי, נפנה לבחון את טענות הצדדים לגופן, פרסום אחר פרסום, כדלקמן:

א. הפרסום בדבר התכנון לפגוע בקטין

66. ראשית, נפנה להתייחסויות השונות של התובעת לבנה הקטין של ד"ר פרייס, התייחסויות שבגינן נטען כי הנתבעים פרסמו פרסומים מעוולים כנגד התובעת.

67. התייחסויות רבות בתיק עוסקות בטענות שלפיהן התובעת הטרידה והשמיצה את בנה הקטין של ד"ר פרייס באמצעות פרסומים חוזרים ונשנים ברשתות החברתיות. בכתב ההגנה ובתצהירי הנתבעים נטען כי התובעת "החלה בסדרת פרסומים בנוגע לבנה הקטין... בטענה שהוא לא חוסן כנגד הקורונה תוך שהיא חושפת פרטים אישיים בנוגע אליו". נטען כי פרסומים אלו הגיעו למאות ואף אלפים, וכללו חשיפת שמו, מקום לימודיו ופרטים אישיים נוספים של הקטין. במסגרת פרסומיה של התובעת, היא כתבה בטוויטר ובפייסבוק (תוך חשיפת שמו הפרטי המלא של הקטין):

"ג' פרייס יוצא לאכול במסעדה. לג' פרייס אין תו ירוק אמא שלו כנראה חושבת שאין צורך שהילד בכיתה י' יתחסן. נכון שרון? ומה מאיר אומר על זה?!".

בפוסט אחר מיום 22.12.21 כתבה התובעת:

"בית הספר הריאלי בחיפה. ג' פרייס והבת של זרקה לומדים באותה כיתה... את נגעת לי בילדים, אני נוגעת לך".

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 כמו כן, התובעת פנתה לאב הקטין בפוסט שבו כתבה:

2

3 "בוא למשטרה, עדיף שתתבע אותי כדי שאוכל לחקור את הבן שלך".

4

5 כמו כן, עודדה התובעת הורים לפעול נגד הקטין בבית ספרו וכתבה ביום 26.12.21 כי:

6 "כל הורי הריאלי בחיפה צריכים לדרוש הצגת תו ירוק של ג'. אני אעודד אותם

7

לכך".

8

9 התובעת אף שלחה מייל פוגעני ישירות לד"ר פרייס ביום 25.4.2022, ובו איימה:

10 "יש לך עוד תמונות לשלוח לי? אני אבנה לג' פרייס הלא מחוסן דף בפייסבוק".

11

12 יתרה מכך, התובעת התייחסה לטקס הצטיינות של הקטין וכתבה ביום 17.6.22:

13 "סייקו פלוני [ברכות] ל פרייס שקיבל אתמול טייטל מצטיין. הייתה בטקס ולא

14

גילו לנו כדי שלא נפריע".

15

16 68. אפנה לקביעותיה של כב' השופטת שרית עבדיאן בת"ק (שלום רחובות) 676-01-22 ברק נ'

17 משרד הבריאות (פורסם בנבו, 31.10.2022) ביחס להתנהלותה של התובעת בעניינו של בנה

18 הקטין של ד"ר פרייס. ההליך הנ"ל עסק בתביעתה של התובעת כאן ושם כנגד משרד

19 הבריאות, כאשר זה פרסם כי פרסומה של התובעת בעניין חיסונו של בנה הקטין של ד"ר

20 פרייס הוא בגדר FAKE, כלומר: פרסום מזויף ולא אמיתי. התובעת טענה בתביעתה כי

21 פרסום מטעם משרד הבריאות עולה כדי עוולה לפי חוק איסור לשון הרע, ונועד להשפילה

22 ולעשותה מטרה לשנאה, בוז ולעג, ודרשה לפצותה בפיצוי בסך 34,600 ₪.

23

24 משרד הבריאות טען כי הפרסום אינו בגדר לשון הרע, וכי אף אם היה מדובר בלשון הרע,

25 עומדות לו הגנות מכוח החוק, כולל הגנת "אמת בפרסום". הנתבע טען שהוכיח אמת

26 בפרסום על ידי הצגת התו הירוק ואישור ההתחסנות של בנה של ד"ר פרייס.

27

28 אפנה לפס' 27 בפסק דינה של השופטת עבדיאן בעניין זה (הפסקה צוטטה בסע' 21 לכתב

29 ההגנה מטעם הנתבעים), כדלקמן:

30

31 "ה'ציוץ' של משרד הבריאות פורסם בתקופה שבה נגיף הקורונה התפשט בעולם

32 בכלל ובמדינת ישראל בפרט. אין זה סוד כי התפשטות הנגיף הביאה עמה קשיים

33 וסבל רב לציבור. בראש ובראשונה לנגיף היו השלכות בריאותיות קשות שבאו

34 לידי ביטוי בשיעורי תחלואה גבוהים, אשפוזים ואף מוות. ההשלכות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 הבריאותיות של הנגיף הובילו להשלכות חברתיות שדומה כי כמוהן לא הכרנו,
2 בדמות ריחוק חברתי, בידודים וסגרים שהובילו לפגיעה חברתית, כלכלית
3 ואישית. לכן, אין ספק כי המאבק בהתפשטות נגיף הקורונה היה ועודנו חובה –
4 מקצועית, מוסרית וחוקית – של משרד הבריאות ובכיריו.

5
6 על מנת להתמודד עם התפשטות נגיף הקורונה נדרש היה שיתוף פעולה מצד
7 הציבור, הן בשמירה על ההנחיות מטעם משרד הבריאות והן בהתחסנות. הצגתם
8 של ראשי משרד הבריאות, ובוודאי של ראשת בריאות הציבור, כמי שלא
9 מקיימים בעצמם או אצל בני משפחותיהם את ההנחיות וההמלצות של משרד
10 הבריאות למאבק בנגיף הקורונה, עשויה היתה לפגוע בלגיטימיות של הנחיות
11 משרד הבריאות, להביא לירידה בשיעור ההתחסנות ולפגוע במאבק הציבורי
12 החשוב בנגיף."

13
14 כן נקבע בהמשכה של אותה פסקה כי –

15 "בענייננו, הפרסום מטעם התובעת מיום 22.12.2021, בו נטען כי בנה הקטין של
16 ראשת בריאות הציבור אינו מחזיק בתו ירוק ואף אינו מחוסן, עשוי היה להטיל
17 דופי בהמלצות משרד הבריאות הקוראות להתחסנות ואף לרפות ידי חלקים מן
18 הציבור משמירה על ההנחיות. משכך, ואף אם ניתן היה לנסח את הפרסום מטעם
19 משרד הבריאות בצורה מתונה יותר, יש בפרסום זה, שמטרתו להפריך את
20 הפרסום מטעם התובעת, תועלת ציבורית משמעותית."

21
22 מן האמור עולה, כי פרסומה של התובעת בעניין העדר חיסון לבנה של ד"ר פרייס לא היה
23 אמת, ולכן היה מקום לפרסום של משרד הבריאות בעניין, המזהיר את הציבור ביחס
24 לפרסום זה.

25
26 69. בפסיקת בית המשפט (מפי כב' סגן הנשיא השופט טל חבקין בה"ט 9757-07-22 אלרעי
27 פרייס נ' טמיר-ברק (פורסם ב"נבו", 12.7.22, פס' 14) נקבע כי – "אין חולק כי המשיבה
28 פרסמה על המבקשת, על בני משפחתה, ובמיוחד על בנה הקטין, שורה ארוכה של
29 פרסומים תכופים, פוגעניים ומטרידים". השופט ציין כי התובעת נקבה בשמו של הקטין
30 ברבים, פרסמה את פרטיו האישיים, את בית הספר שבו הוא לומד, ואף עודדה הגעה לטקס
31 שבו קיבל תעודת הצטיינות. בהחלטה אחרת צוין כי הוארך הצו למניעת הטרדה מאיימת
32 שהונפק נגד התובעת, שהוגדרה כ"מתנגדת חיסונים שפרסמה כזבים ואיומים אודות
33 לידה הקטינים של ד"ר שרון אלרעי פרייס".

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

70. מנגד, הנתבעים פירסמו בערוץ 14 ובטוויטר דיווחים לפיהם התובעת היתה מעורבת בתכנון לפגוע פיזית בקטין. בכתבות ובציורים של הנתבע נטען כי התובעת "לא מניחה לרגע לילדיה הקטינים של ד"ר שרון אלרעי פרייס, משל היתה הבריונית בכיתתם". כמו כן, דווח במהדורת החדשות של הערוץ כי - "הייתה התארגנות של הורים... שרצו להגיע פיזית לבית הספר, לאיים, לכאורה, על הקטין ולגרום לו להציג את אישור ההתחסנות..." וכי התובעת ידעה על כך.

התובעת מצידה מכחישה בתוקף כל טענה לפיה תקפה את הקטין או חפצה לפגוע בו פיזית. בפרוטוקול הדיון הצהירה התובעת: "אני אף פעם לא תקפתי את הבן שלה... מעולם לא התקרבותי לבן שלה, תמיד כתבתי עליו בכבוד, תמיד כתבתי עליו יפה, לא רשמתי אף פעם שאיימתי עליו".

בסיכומיה הסבירה התובעת כי לא התכוונה לפגוע פיזית בנער, וכי מטרתה היתה אך ורק "לעודד הורים לדרוש מהצוות החינוכי ו/או הניהולי של ביה"ס ליתן טעם מדוע הלה מגיע ללימודים כאשר אינו מחוסן כנדרש".

71. ניתוח הפרסום נעשה בארבעה שלבים: פרשנות אובייקטיבית של הביטוי לפי אמות המידה של האדם הסביר; בחינת התאמתו להגדרת "לשון הרע" לפי סעיפים 1-2 לחוק; בחינת ההגנות הקבועות בסעיפים 13-15 לחוק; ולבסוף שלב הסעדים, שיידון בנפרד בפרק הפיזיכיים להלן (עניין שוקן; ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (4.8.2008) (להלן: עניין נודלמן)). נבחן את הפרסום הזה בהתאם לקריטריונים שנקבעו בפסיקה:

שלב א' - פרשנות הפרסום

72. יש לבחון את משמעות הפרסום באופן אובייקטיבי, לפי הבנתו של הצופה או הקורא הסביר, לרבות המשתמע ממנו "בין השורות" (עניין נודלמן). בהקשר זה יש להבחין בין שני רכיבים נפרדים בפרסום: הטענה הכללית שהתובעת "היתה מעורבת בתכנון לפגוע פיזית בקטין", לעומת הדיווח הספציפי במהדורת החדשות, שתיאר "התארגנות של הורים" שביקשו להגיע לבית הספר, תוך ציון כי התובעת ידעה על כך. בעוד שהרכיב הראשון מייחס לתובעת מעורבות אקטיבית בתכנון עצמו, הרכיב השני - בפרשנותו המדויקת - מייחס לה לכל היותר ידיעה על תכניתם של אחרים, ולא תכנון פעיל מצדה. הצופה הסביר, החשוף למכלול הפרסום ולניסוחים שקדמו לו (כגון "הבריונית בכיתתם"), עשוי היה עם זאת להתרשם כי מיוחסת לתובעת מעורבות של ממש בתכנון הפגיעה, ולא ידיעה פסיבית גרידא

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 - שכן הרושם הכללי העולה ממכלול הפרסום, ולא ניסוח משפט בודד בתוכו, הוא הקובע
2 (ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו(3) 48, 55) (להלן: עניין ספירו).
3
4

שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע

5
6
7 73. ייחוס תכנון לפגיעה פיזית בקטין עונה באופן מובהק על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק,
8 שכן פרסום כאמור עלול להשפיל את התובעת בעיני הבריות באופן חמור, לעשותה מטרה
9 לשנאה ובוז, ולחשוף אותה לחשד בעבירה פלילית חמורה נגד קטין. אין מחלוקת של ממש
10 בשלב זה.
11
12

שלב ג' - הגנות

13
14
15 74. הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום מוטל על הנתבעים (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות
16 בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1, 41-40, 106 (1998)) (להלן: עניין ידיעות). בענייננו, הנתבעים
17 עצמם - כעולה מתוך תוכן פרסומיהם - מייחסים את התכנון הפיזי ל"קבוצת הורים" ולא
18 לתובעת אישית. משכך, ככל שהרושם הכללי העולה מהפרסום מייחס לתובעת מעורבות
19 אקטיבית בתכנון, ולא ידיעה גרידא, אין בפי הנתבעים כל ראייה לכך שהתובעת עצמה
20 תכננה או היתה שותפה לתכנון פגיעה פיזית, להבדיל מהיותה, לכל היותר, מודעת לכוונות
21 של אחרים. פער זה בין הרושם המיוחס לפרסום לבין מה שהנתבעים עצמם היו מסוגלים
22 להוכיח, שולל את הגנת האמת ביחס לרכיב הספציפי הזה של הפרסום.
23

24 75. יובהר כי אין באמור כדי לקבוע כי הפרסומים המתארים את התנהלותה הכוללת של
25 התובעת כלפי הקטין - הטרדה, חשיפת פרטים אישיים, פרסומים חוזרים ונשנים, היו
26 כוזבים. נהפוך הוא: **ממצאיהם של כב' השופטת עבדיאן וכב' השופט חבקין בהליכים**
27 **נפרדים תומכים בכך שהתנהלות זו התרחשה בפועל והיתה חמורה**. ההבחנה הנדרשת כאן
28 צרה יותר: בעוד שהאשמת התובעת בהטרדה מתמשכת וממוקדת בקטין נתמכת
29 בממצאים שיפוטיים עצמאיים, הרי שהאשמתה הספציפית **בתכנון פגיעה פיזית** - להבדיל
30 מהטרדה מילולית או מקוונת - היא טענה עובדתית נפרדת וחמורה יותר, שלא הוכחה, ואף
31 מוכחשת בפרסומי הנתבעים עצמם המייחסים את התכנון לגורם אחר.
32

33 76. ככל שהנתבעים יטענו להגנת תום הלב, יש לבחון האם, בהינתן ההיסטוריה המתועדת
34 והחמורה של התנהלות התובעת כלפי הקטין (הנתמכת בממצאים שיפוטניים), היתה

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 לנתבעים אמונה סבירה בנכונות הפרסום. אלא שגם כאן קיים קושי: אמונה סבירה
2 בהיסטוריה של הטרדה איננה שקולה לאמונה סבירה בכוונה לפגיעה פיזית - מדובר
3 במסלול התנהגותי שונה באיכותו, המצריך בסיס עובדתי נפרד. השימוש במילה "לכאורה"
4 בגוף הדיווח מעיד כי גם הנתבעים עצמם לא היו נחושים בעמדתם העובדתית, אך אין בכך
5 כדי לרפא את הפגיעה, שכן ה"לכאורה" מתייחס לפעולת האיום ולא לעצם ייחוס
6 המעורבות לתובעת.

7
8 הפרסום המייחס לתובעת באופן אישי תכנון לפגוע פיזית בקטין, כאשר בפועל - כנטען על
9 ידי הנתבע עצמו, התכנון יוחס ל"קבוצת הורים" ולא לתובעת אישית, אינו עולה בקנה אחד
10 עם הגנת אמת הפרסום. יש בפרסום זה, המייחס לתובעת עצמה כוונה לפגיעה פיזית בקטין,
11 כדי לפגוע בשמה הטוב באופן החורג ממה שניתן להוכיח כאמת. לפיכך אני קובע כי
12 הפרסום, ככל שיוחסה בו לתובעת עצמה כוונה או תכנון לפגיעה פיזית בקטין, מהווה לשון
13 הרע שאינה חוסה תחת הגנת סעיף 14 או 15 לחוק.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית

14
15
16
17 77. בשלב ד' נבחן את תחולתה של הגנת "עיתונאות אחראית" ביחס לפרסום בדבר מעורבותה
18 של התובעת בתכנון לפגוע פיזית בקטין. הגנה זו מעניקה חסות לפרסום שיש בו עניין ציבורי
19 משמעותי, גם אם העובדות שבו אינן נכונות במלואן, ובלבד שהוא עומד באמות מידה
20 מקצועיות ואחראיות. כפי שנפסק בעניין ערוץ 10, **ככל שלשון הרע חמורה ופוגענית יותר,**
21 **כן תידרש עמידה קפדנית יותר באמת המידה של עיתונאות אחראית** - וזהו המצב כאן,
22 נוכח חומרת ההאשמה בתכנון פגיעה פיזית בקטין.

23
24 הנתבעים יטענו כי הסתמכו על תחקיר מקצועי, מקורות מהימנים, ותכתובת הוואטסאפ
25 מיום 26.12.2021 שבה התובעת אישרה פנייה של הורים מבית הספר "הריאלי". ואולם,
26 הסתמכות זו נוגעת לעצם קיומה של "התארגנות הורים" בלבד, ואינה מהווה בדיקה
27 נאותה של הרכיב החמור יותר - מעורבותה האישית הנתענת של התובעת בתכנון עצמו.
28 ככל שהרכיב הנוסף חמור יותר ביחס למקור שעליו נסמכים, כן נדרשת רמת אימות גבוהה
29 יותר לגביו. מהחומר עולה כי הנתבעים לא פנו לתובעת לתגובה ממוקדת על טענה זו, אלא
30 הסתפקו בתגובה כללית - פגם במבחן העזר של מתן הזדמנות סבירה להגיב.

31
32 אשר לרכיב הסובייקטיבי: ההיסטוריה המתועדת של הטרדת התובעת את הקטין
33 (הנתמכת בממצאים שיפוטניים בהליכים אחרים) עשויה לבסס אמונה סבירה בעוונותה
34 כלפיו, אך אין בכך כדי לבסס אמונה סבירה בכוונה לפגיעה פיזית דווקא - מסלול התנהגותי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שונה באיכותו, המצריך בסיס עובדתי נפרד, כפי שצוין בשלב ג'. השימוש במילה "לכאורה" בגוף הדיווח מלמד כי גם הנתבעים עצמם לא היו נחושים בעמדתם העובדתית ביחס לרכיב זה.

מבחיני העזר הנוגעים לפרסום עצמו מחזקים מסקנה זו. התנהלותה הפוגענית של התובעת כלפי הקטין ניתנת הייתה לתיאור מלא גם בלא ייחוס תכנון לפגיעה פיזית - כך שהוספת הרכיב החמור לא הייתה הכרחית. אופן ההצגה במהדורת החדשות ובאתר ערוץ 14, לרבות המעבר מ"התארגנות הורים" לייחוס אקטיבי לתובעת עצמה, חרג מהצגה הוגנת ומאוזנת. כמו כן, לא נכללה בפרסום הרלוונטי התייחסות לגרסת התובעת, ולו בתמצית.

בהשוואה לעניין ברקן, שם נסמכה ההגנה על תחקיר ממושך, איזון בין דעות, והזדמנות ממשית להגיב מראש - כאן חסרים רכיבים אלה ביחס לרכיב הספציפי הנדון.

לאור האמור, אני קובע כי הנתבעים לא עמדו בסטנדרטים המחמירים הנדרשים מעיתונאות אחראית ביחס לייחוס תכנון פגיעה פיזית בקטין לתובעת עצמה, וכי הגנה זו אינה חוסה על רכיב זה של הפרסום.

ב. הפרסום בדבר הטרדת ילדים

78. הדיון בעניין הביטוי "מטרידה ילדים" עוסק בשני פרסומים שפרסם הנתבע ברשת הטוויטר ובערוץ 14 ביולי 2022. בפרסומים אלה תוארה התובעת כדקלמן:

"לא מניחה לרגע לילדיה הקטינים של ד"ר שרון אלרעי פרייס, משל הייתה הבריונית בכיתתם".

כן נטען כי התובעת מקיימת **"מופעי אימים מול בית... בו מתגוררים גם ילדים, קטינים"**, הכוללים קללות, איומים וקריאות לילדים.

התובעת גורסת כי הביטויים הללו מהווים לשון הרע חמורה ומשוללת יסוד, שכן האדם הסביר יסיק מהם שהיא מנסה לצמצם מרחק פיזי כדי להטריד קטינים באופן המהווה מעשה אסור פלילי. התובעת מדגישה כי מעולם לא איימה על ילדיה של ד"ר פרייס, אין לה כל היסטוריה של אירועים אלימים, והיא נעצרה רק פעם אחת (ולא "מספר פעמים" כפי שנטען) בנסיבות שזכו לביקורת מצד בית המשפט. בנוסף, טוענת התובעת כי מדובר בפרסום חסר תום לב ומניפולטיבי, בייחוד לאור השימוש במילה "ילדים" בלשון רבים,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 כאשר תביעת לשון הרע בת"א (בת ים) 55289-01-22 **אלרעי פרייס נ' ברק טמיר** (פורסם
2 ב"נבו", 6.7.23), לפני כב' השופטת (כתוארה אז) רונית אופיר (להלן: **תביעת לשון הרע**
3 **אלרעי פרייס נ' טמיר ברק**), הוגשה בגין אמירות בעניינו של הבן ג' בלבד.

4
5 הנתבעים טוענים בסיכומיהם כי הביטוי המדויק "מטרידה ילדים" "לא פורסם מעולם"
6 על ידם, וכי מדובר ב"אינטרפרטציה מניפולטיבית" של התובעת לדברים שנכתבו בפועל.
7 לגופו של עניין, הם טוענים כי תיאור התנהלותה כהטרדה חוסה תחת הגנת אמת בפרסום
8 והבעת דעה סבירה, ומבוסס על קביעות שיפוטיות חלוטות במסגרת בקשה למניעת הטרדה
9 מאיימת (מיום 12.7.2022), שלפיהן התובעת פרסמה מאות פרסומים פוגעניים בעניינו של
10 הקטין בן ה-13, חשפה את שמו ומקום לימודיו, וקראה לציבור לפעול נגדו.

11
12 ניתוח הפרסום נעשה בארבעה שלבים בהתאם לפסיקה המפורטת לעיל.

13 שלב א' - פרשנות הפרסום

14
15
16 79. יש לבחון תחילה מהו בדיוק תוכן הפרסום הנדון. הביטוי "מטרידת ילדים"/"מטרידה
17 ילדים" אינו ציטוט ישיר מפרסומי הנתבעים, אלא **תמצית ופרשנות של התובעת;**
18 **הפרסומים המקוריים בפועל השתמשו בביטויים "לא מניחה לרגע לילדיה הקטינים"**
19 **ו"מופעי אימים מול בית... בו מתגוררים גם ילדים, קטינים".** יש לבחון, אפוא, את
20 משמעות הביטויים כפי שנוסחו בפועל, ולא את התמצית שמציעה התובעת להם.

21
22 בבחינת משמעותם הטבעית של הביטויים בעיני הצופה או הקורא הסביר (להלן: **עניין**
23 **ספירו**), הרי ש"לא מניחה לרגע" ו"מופעי אימים" מעבירים אכן מסר של התנהלות
24 טרדנית, ממושכת וקרובה פיזית - קרוב במשמעותו ל"הטרדה" גם אם לא זה הניסוח
25 המילולי המדויק שבו נקטה התובעת בסיכומיה. הפער בין הביטוי שנוסח בפועל לבין
26 התמצית שמציעה התובעת אינו, אם כן, פער מהותי במשמעות המועברת לקורא הסביר,
27 אלא בעיקר פער בניסוח.

28
29 אשר ללשון הרבים "ילדים"/"לילדיה הקטינים" - מהראיות עולה כי התנהלותה של
30 התובעת אכן נגעה ליותר מילד אחד של ד"ר פרייס, חרף העובדה שהתביעה הפורמלית
31 בהליך פרייס (ת"א 55289-01-22) הוגשה בגין אמירות שעניינן הבן ג' בלבד. משכך, השימוש
32 בלשון רבים בפרסומי הנתבעים משקף במידה סבירה את מכלול התנהלותה המתועדת של
33 התובעת, ואין בו כדי להטעות את הקורא הסביר או להגזים באופן פסול מעבר למצב

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הדברים בפועל. העובדה שההליך המשפטי הפורמלי התמקד בקטין אחד אינה שוללת את האפשרות שהתנהלות החוץ-משפטית של התובעת, מושא הפרסום הנדון, חרגה ממנו.

שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע

80. ייחוס התנהלות של הטרדה מתמשכת, "מופעי אימים" וקללות כלפי קטינים עונה על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק, שכן יש בכך כדי להשפיל את התובעת בעיני הבריות ולתארה כמי שנוהגת באלימות מילולית כלפי ילדים. אין מחלוקת של ממש בשלב זה.

שלב ג' - הגנות

81. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): בניגוד לפרק הקודם שעסק בייחוס תכנון לפגיעה פיזית בקטין - טענה שלא נתמכה בממצא שיפוטי עצמאי ואף הוכחה על ידי הנתבעים עצמם - הפרסום הנוכחי, המתאר התנהלות של הטרדה מילולית-פומבית מתמשכת, נתמך במישרין בממצאים שיפוטניים חלוטים: החלטתה של כב' השופטת עבדיאן, והחלטתו של כב' השופט חבקין בעניין הצו למניעת הטרדה מאיימת, הקובעת כי התובעת "פרסמה... שורה ארוכה של פרסומים תכופים, פוגעניים ומטרידים", ואף הוארך הצו נגדה. ממצאים אלה מהווים תשתית עובדתית מבוססת התומכת בגרעין העובדתי של הפרסום.

דיוק פרטני - "מספר פעמים" מול מעצר בודד: ככל שהפרסומים כללו טענה ספציפית לפיה נעצרה התובעת "מספר פעמים", ובפועל נעצרה פעם אחת בלבד, מדובר ברכיב עובדתי נפרד וניתן להפרדה מגרעין הפרסום העיקרי (ההטרדה המתמשכת). אי דיוק ברכיב שולי זה, ככל שקיים, אינו שולל את הגנת האמת ביחס לפרסום בשלמותו, ככל שהגרעין המרכזי, עצם קיומה של הטרדה מתמשכת, הוכח.

הבעת דעה מול קביעה עובדתית: יש לבחון האם הביטוי "הבריונית בכיתתם" מהווה קביעה עובדתית הטעונה הוכחה, או הבעת דעה פרשנית וציורית על התנהלות שהוכחה כבר במישור העובדתי (עניין נודלמן). ביטוי זה נחזה כדימוי רטורי-פרשני - בדומה במבנהו ל"מושחת" בעניין ואטורי, אך להבדיל ממנו, כאן קיימת תשתית עובדתית מוכחת (הממצאים השיפוטניים דלעיל) התומכת בבסיס הדימוי. ככל שמדובר בהבעת דעה המבוססת על תשתית עובדתית אמיתית, עשויה לעמוד לנתבעים גם הגנת סעיף 15(4) לחוק, נוסף על הגנת האמת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לפיכך אני קובע כי הפרסום המתאר את התנהלות התובעת כהטרדה מתמשכת כלפי ילדיה הקטינים של ד"ר פרייס - להבדיל מהפרסום הנפרד שנדון לעיל, המייחס לתובעת עצמה תכנון לפגיעה פיזית בקטין, נתמך בתשתית עובדתית מבוססת, ואינו מהווה לשון הרע; לחלופין, ככל שהביטוי "הבריונית בכיתתם" ייחשב כחורג מתיאור עובדתי, חוסה הוא תחת הגנת הבעת הדעה הסבירה, בהינתן התשתית העובדתית התומכת בו.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית (למעלה מן הצורך)

82. משנקבע לעיל כי הפרסום נתמך בתשתית עובדתית מבוססת וחוסה תחת הגנת האמת, ולחלופין תחת הגנת הבעת הדעה הסבירה, אין צורך של ממש להידרש בנפרד להגנת העיתונאות האחראית, שכן זו נועדה בעיקרה למקרים בהם אין אמת מלאה בפרסום. יחד עם זאת, למעלה מן הצורך, אציין כי גם אילו נדרשה בחינה זו, ההגנה הייתה חוסה על הפרסום.

בשונה מהפרסום שנדון בפרק הקודם, כאן הסתמכו הנתבעים לא על תחקיר עיתונאי עצמאי בלבד אלא על קביעות שיפוטיות חלוטות - החלטתה של כב' השופטת עבדיאן והחלטתו של כב' השופט חבקין - המהוות מקור מהימן ובעל משקל מן המדרגה הראשונה. הסתמכות על ממצא שיפוטי חלוט, להבדיל מהסתמכות על עדות מקור אנונימי או תחקיר עצמאי, ממילא עומדת ברף הגבוה ביותר של אימות עובדתי הנדרש ממפרסם אחראי. אשר לביטוי "הבריונית בכיתתם" - משנקבע כי מדובר בדימוי פרשני המבוסס על תשתית עובדתית מוכחת, אין בו כדי לפגוע בעמידת הנתבעים בסטנדרטים של טון וסגנון הולמים. לפיכך, גם בהיבט זה, לא היה בפרסום הנדון משום הפרה של חובת העיתונאות האחראית.

ג. הפרסום בדבר שוחד מיני לשוטר

83. במוקד עילה זו עומד פרסום של נתבע 1 מתאריך 6.7.2022 ברשת טוויטר, לפיו: **"כותב עו"ד בנימין פרימר דקל, שיוספה סיפקה לכאורה שוחד מיני לשוטר כדי לקבל מידע שהחזיק על לקוחה שלה לשעבר"**. פרסום זה נעשה חודשים ספורים לאחר שביום 31.3.2022 זיכה כבוד השופט עמית מיכליס את התובעת במסגרת ת"פ (ראשון לציון) 26290-04-18 **מדינת ישראל נ' פלוני**, הליך שעניינו הוצאת מידע מהמסוף המשטרתי בשנת 2017, תוך שקבע ממצא עובדתי מפורש לפיו בין התובעת לשוטר לא היה דבר מלבד יחסים ידידותיים, וכי היא מעולם לא ניצלה אותו. הכרעת דין זו הותרה לפרסום בתאריך

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

26.4.2022, ועובדת הזיכוי הייתה ידועה לנתבע, אשר הודה בחקירתו כי היה מודע להחלטה זו.

התובעת טוענת כי הפרסום כוזב, נעדר בסיס עובדתי, ובעל אופי סטיגמטי חריף, וכי מדובר למעשה ב"עלילת דם" שמקורה ביריבתה, עו"ד נגה ויזל. לטענתה, הנתבע הדחיד את דברי היריבה מבלי לעשות דבר לאימותם, מעבר לציון שמו של עו"ד פרימר-דקל כמקור.

מנגד, טוענים הנתבעים כי הפרסום מהווה "הבאת דברים בשם אומרם" - שכן הוא נסמך במפורש על התבטאותו הפומבית של עו"ד פרימר-דקל - ומכאן שעומדת לנתבע הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק. הנתבעים מוסיפים כי יש להחיל את ההקלות הקבועות בסעיף 19 לחוק. הנתבע הדגיש בעדותו כי הפרסום נכתב בהקשר הרחב של בניית פרופיל אודות פעילות התובעת בתקופת מגפת הקורונה, וכי הציוץ נמחק בהמשך מתוך התחשבות בעתידה המקצועי. לביסוס טענת האימות הסביר, מפנים הנתבעים לכך שבחקירתה הנגדית של התובעת עלה שהיא ביקשה וקיבלה, בתקופה שבין חודש מרץ 2020 לחודש ספטמבר 2022 מהקלדנית של כבוד השופט חבקין חומרים מתיקים משפטיים - לרבות תיקים שהתנהלו תחת צו איסור פרסום, וכי בעדותה הסבירה זאת באומרה כי אותה קלדנית "הייתה מעריצה שלי בקורונה, והיא החליטה להזרים אלי חומר".

ניתוח הפרסום נעשה בארבעה שלבים בהתאם לפסיקה (ראו סעיף 132 לעיל)

שלב א' - פרשנות הפרסום

84. הביטוי "סיפקה לכאורה שוחד מיני לשוטר" נושא, בעיני הקורא הסביר, משמעות עובדתית חד-משמעית: ייחוס עבירה פלילית חמורה לתובעת. המילה "לכאורה" והפניה למקור חיצוני (עו"ד פרימר-דקל) אינן משנות את הרושם הכללי העולה מ"מרקם" הפרסום (להלן: **עניין ספירו**), קורא סביר יבין מכך שהנתבע מוסר לו כעובדה ממשית, ולו "לכאורה", כי בין התובעת לשוטר התקיימו יחסים הכרוכים בשוחד מיני. אין המדובר בהבעת דעה גרידא: הפרסום אינו מנסח עמדה או ביקורת, אלא מוסר מידע עובדתי נחזה כמהימן, הנשען על מקור בשם, מה שמחזק דווקא את הרושם שמדובר בעובדה מבוססת ולא ברמיזה או השערה.

שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

85. ייחוס עבירת שוחד מיני לשוטר עונה באופן מובהק על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק, שכן פרסום כאמור עלול להשפיל את התובעת בעיני הבריות באופן חמור ביותר, ולפגוע במשלח ידה כעורכת דין בהמשך דרכה. אין מחלוקת של ממש בשלב זה.

שלב ג' - הגנות

86. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום מוטל על הנתבעים ברמת מאזן ההסתברויות, ו"מורם לעיתים נדירות" (להלן: עניין ידיעות). הנתבעים לא הרימו נטל זה. להיפך, הכרעת הדין הפלילית קבעה ממצא חיובי ומפורש השולל את עצם קיומם של יחסים בלתי הולמים בין התובעת לשוטר. ממצא זה, בניגוד לזיכוי מחמת ספק סביר גרידא, שולל כל אפשרות למתן שוחד מיני מלכתחילה. פרסומו של הנתבע, שנעשה כחודשיים לאחר שממצא זה הותר לפרסום, ותוך ידיעתו המוכחת על תוכנו, מנתק את הפרסום מכל תשתית עובדתית אפשרית.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית

87. גם בהנחה שהנתבע האמין באמיתות הדברים, נדרש כי נקט אמצעים סבירים לבידורם וכי הפרסום היה סביר בנסיבות העניין - סטנדרט המוכר בפסיקה כ"עיתונות אחראית" (עניין דיין). הנתבע לא עשה דבר לאימות הטענה מעבר לציון שמו של מקור יחיד, ולא זימן אותו לעדות להוכחת גרסתו - הימנעות הנזקפת לחובתו לפי הכלל בדבר הימנעות מהבאת ראיה זמינה ורלוונטית, כפי שקבעה ההלכה לעניין זה בע"א 465/88 **הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו**, מה(4) 651 (1991): **"אי-הבאתו של עד רלוואנטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד"** (שם, פס' 10). הבאת דברים בשם אומרם, כשלעצמה, אינה פוטרת את המפרסם מחובת האימות העצמאית, במיוחד כאשר עסקין בייחוס עבירה פלילית חמורה למי שזכותה זמן קצר קודם לכן בהליך שעסק בדיוק באותה סוגיה.

הפניית הנתבעים לעדות התובעת בעניין הקלדנית אינה מסייעת להם: האירוע אליו הם מפנים שונה בתכלית מן העניין שפורסם, הן מבחינה עניינית והן מבחינה כרונולוגית - הוא עוסק בהליך משמעותי נפרד נגד הקלדנית עצמה, בתקופה מאוחרת (2020-2022), בעוד שהזיכוי הפלילי עסק בהוצאת מידע מהמסוף המשטרתי כבר בשנת 2017. זאת ועוד, התובעת עצמה לא הייתה צד להליך המשמעותי בעניין הקלדנית, לא זומנה למתן עדות בו, ולדבריה שלא נסתרו, לא ביקשה מהקלדנית דבר. אין באמור, אפוא, כדי להעיד על "ניצול

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

השפעה" מצד התובעת, קל וחומר שאין בו כל זיקה לשוטר הנטען, למידע על אודות לקוחתה לשעבר, או לכל רכיב מיני. הנתבעים מבקשים למעשה להסיק מהתנהגות נפרדת ושונה באופייה מסקנה בדבר סבירותה של אשמה חמורה בהרבה - הקבלה בלתי מבוססת שאינה יכולה לשמש תשתית ל"אימות סביר" הנדרש להגנת תום הלב.

בהשוואה לעניין ברקן, שם הוכר תחקיר עיתונאי כעומד בסטנדרט הנדרש בזכות תחקיר ממושך ומתן זכות תגובה מלאה טרם הפרסום - כאן לא בוצע כל תחקיר של ממש מעבר לציטוט מקור יחיד, ולא ניתנה לתובעת הזדמנות להגיב לטענה הספציפית בדבר שוחד מיני בטרם פורסמה.

משכך, אני קובע כי פרסום זה עולה כדי לשון הרע.

ד. הפרסום בדבר ניתוק הקשר עם הבן

88. ביום 18.12.2021 פרסמה התובעת פוסט שבו תיארה, בין היתר:

"סיפרו לי שכולם מדברים על מה שקרה לי. מה שאתם לא יודעים שזה חלק מקמפיין ניכור הורי של האקס... אני לא חתמתי על אישור והבן שלי חוסן בניגוד לרצוני. הבן שלי מתגייס בעוד שבוע אני לא אהיה שם. מאז החיסון נפגשתי איתו 3 פעמים בלבד. חלפו 8 חודשים מאז. הניכור ההורי הצליח מעל המשווער. כל הכבוד לאבא שלו... ניכור הורי זה מפלצתי".

ביום 10.7.2022 פרסמו הנתבעים באתר המרשתת, בהתבסס על פוסט זה, כי התובעת "ניתקה קשר עם בנה".

התובעת טוענת כי הפרסום כוזב, וכי הוא מהווה סילוף של חוויית הניכור ההורי שהיא עצמה תיארה וציינה כי היא מצטערת עליה. לטענתה, אין בפרסום עניין לציבור, והוא פוגע בה. הנתבעים טוענים כי הטענה נתמכת בפוסט של התובעת עצמה, וכי הפרסום מהווה הבעת דעה המבוססת על עובדות שהתובעת עצמה חשפה בפומבי.

שלב א' - פרשנות הפרסום

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

89. יש להשוות בין שני הביטויים באופן דווקני: התובעת, בפוסט המקורי, תיארה מצב שבו הקשר עם בנה נפגע כתוצאה מפעולה חיצונית: "קמפיין ניכור הורי של האקס" שבו היא עצמה מוצגת כקורבן ("הניכור ההורי הצליח", "כל הכבוד לאבא שלו" באירוניה מרה, "ניכור הורי זה מפלצתי"). לעומת זאת, הביטוי "ניתקה קשר עם בנה" בפרסום הנתבעים משנה את מבנה הסיבתיות והיוזמה מן הקצה אל הקצה: הוא מציג את התובעת כגורם הפעיל והיוזם של ניתוק הקשר, ולא כמושא לתהליך שכפו עליה גורמים חיצוניים.

7

הבחנה זו קריטית למשמעות שהקורא הסביר מייחס לביטוי (להלן: **עניין ספירו**): "ניתקה קשר" נתפס באופן טבעי כבחירה אקטיבית, יוזמה ורצונית של ההורה המנתק, הנושאת קונוטציה של זניחה, אדישות או בחירה במרחק מהילד. זהו היפוכו הכמעט-מוחלט של הנרטיב שהתובעת עצמה מסרה, שבו היא מבהירה כי - "לא אהיה שם" (בטקס הגיוס) לא מבחירה אלא כתוצאה לוואי של ניכור שהופעל עליה, ושעליו היא כותבת במפורש כי הוא "מפלצתי" - ביטוי המעיד באופן מובהק שהיא רואה עצמה כנפגעת המצב ולא כיוזמתו.

14

יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שהתובעת עצמה מוסרת נתונים עובדתיים המצביעים על צמצום קשר בפועל: "נפגשתי איתו 3 פעמים בלבד" במשך 8 חודשים. במובן הצר - העובדתי, אפוא, קיים אכן נתק בפועל בין התובעת לבנה - אך זהו נתק שהתובעת מייחסת לגורם חיצוני (ניכור הורי מצד האב), ולא לבחירתה. הפער בין הצדדים, אם כן, אינו נסב על השאלה "האם קיים נתק" (שלגביה אין מחלוקת מהותית), אלא על שאלת הסיבתיות והיוזמה - מי "ניתק" את הקשר, ומדוע.

21

22 **שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע**

23

90. ייחוס יוזמה אקטיבית לניתוק קשר עם בן, כאשר בפועל (לטענת התובעת, שלא נסתרה בשלב זה) מדובר בתוצאה של תהליך ניכור הורי שכפו עליה גורמים אחרים, עשוי לעלות כדי לשון הרע: יש בכך כדי להציג את התובעת כאם המזניחה או הבוחרת בהתרחקות מבנה מרצונה, תיאור העלול לפגוע בה בעיני הבריות במיוחד בהקשר של דיון ציבורי הנוגע להתנהלותה כאם. בהינתן שהתובעת עצמה מציגה עצמה כמי שסובלת עמוקות מהמצב ("מפלצתי"), ייחוס יוזמה הפוכה לחלוטין נושא פוטנציאל פגיעה משמעותי.

29

30

31

32

שלב ג' - הגנות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

91. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום מוטל על הנתבעים. הפרסום המדויק, "ניתקה קשר עם בנה", אינו תואם את מה שהתובעת עצמה מסרה בפוסט שעליו הנתבעים מתיימרים להסתמך - שכן שם היא מייחסת את הנתק לא לבחירתה, אלא לניכור הורי שכפה עליה גורם אחר. מקום שבו המקור שעליו מסתמכים הנתבעים סותר במפורש את הפרשנות שהם מייחסים לו (הן ביחס לעצם הרצון, הן ביחס ליוזמה), קשה לראות כיצד ניתן לבסס עליו את הגנת האמת. הנתבעים לא הציגו מקור עצמאי נוסף (כגון קביעה שיפוטית בהליכי משמורת) התומך בכך שהתובעת אכן יזמה את ניתוק הקשר, להבדיל מהיותה נתונה לתהליך שכפה עליה גורם חיצוני.

הבעת דעה מול קביעה עובדתית (ראו: עניין נודלמן): יש לבחון האם "ניתקה קשר עם בנה" מהווה קביעה עובדתית (הטענה הוכחה) או פרשנות/מסקנה סבירה מתוך הפוסט המקורי. ביטוי זה, בניגוד ל"הבריונית בכיתתם" שנדון בפרק הקודם (שהוכר שם כדימוי רטורי-פרשני), אינו נחזה כמטאפורה או הבעת עמדה, אלא כתיאור עובדתי-נרטיבי פשוט של מעשה שהתובעת ביצעה כביכול ("ניתקה") - קביעה עובדתית מובהקת המצריכה תשתית תומכת. משכך, הגנת הדעה שבסעיף 15(4) לחוק אינה רלוונטית כאן באותה מידה שהייתה רלוונטית ביחס ל"הבריונית בכיתתם": הביטוי "ניתקה קשר" אינו דעה על התנהגות מוכחת, אלא קביעה עובדתית חלופית וסותרת לזו שמסרה התובעת עצמה.

לפיכך אני קובע כי הפרסום המייחס לתובעת יוזמה אקטיבית לניתוק הקשר עם בנה, כאשר בפועל - לפי הפוסט שממנו מתיימרים הנתבעים לשאוב את הפרסום - מדובר בנתק שהתובעת מייחסת לניכור הורי שהופעל עליה על ידי גורם חיצוני, מהווה סילוף מהותי של העובדות. סילוף זה עלול לפגוע בשמה הטוב של התובעת באופן שאינו נתמך בהגנת אמת הפרסום, ואף אינו חוסה תחת הגנת הבעת הדעה, נוכח היות הביטוי קביעה עובדתית ולא פרשנות.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית

92. יצוין תחילה כי מקרה זה שונה באופן מהותי מהמקרים שנדונו לעיל: בעוד שבמקרים הקודמים עסקה הגנת העיתונאות האחראית בשאלת מידת האימות שנדרשה ביחס למידע חסר ודאות, כאן המקור שעליו מסתמכים הנתבעים עצמם - הפוסט המקורי של התובעת - עומד בסתירה גלויה לפרשנות שהם מייחסים לו. זהו, אפוא, המקרה הקיצוני ביותר מבין המקרים שנדונו עד כה מבחינת הגנה זו: לא מדובר בהיעדר אימות של טענה שאין לגביה מידע, אלא בפרסום המנוגד למידע שהיה זמין וגלוי לנתבעים בעצמם.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1

2 אשר למבחני העזר הנוגעים להתנהלות המפרסם: הנתבעים מצביעים על "הסתמכות על
3 מקור מהימן" - הפוסט של התובעת עצמה - אך הסתמכות על מקור, כמבחן עזר, נועדה
4 לוודא שהפרסום נשען על בסיס עובדתי אמין; היא אינה פוטרת את המפרסם מחובת
5 קריאה נאותה ומדויקת של אותו מקור. כפי שנקבע בשלב ג', הפוסט המקורי מייחס את
6 הנתק לגורם חיצוני (ניכור הורי מצד האב) ולא ליוזמת התובעת - ומכאן שהנתבעים לא רק
7 שלא אימתו את הטענה במקור נוסף, אלא אף סטו מהמשמעות הפשוטה של המקור היחיד
8 שעליו הם עצמם מסתמכים. מדובר, למעשה, בכשל אימות בסיסי יותר מכשל של חוסר
9 בדיקה - כשל של קריאה שגויה של ראיה זמינה ונגישה.

10

11 אשר לרכיב הסובייקטיבי - אמונה כנה באמיתות הפרסום: קשה להניח אמונה סבירה
12 בנכונות הביטוי "ניתקה קשר" כאשר המקור המוצהר לפרסום כולל, במפורש, ניסוח הפוך
13 (התובעת מתארת עצמה כקורבן של ניכור הורי, לא כיוזמת נתק). ככל שהנתבעים קראו
14 את הפוסט טרם הפרסום - וכך יש להניח, משהם עצמם מציגים אותו כמקור - קיים קושי
15 ממשי בטענה לאמונה כנה בגרסה ההפוכה ממנו.

16

17 אשר למבחני העזר הנוגעים לפרסום עצמו: נחיצות הרכיב הפוגעני - התיאור העובדתי
18 המדויק של הנתונים שמסרה התובעת עצמה (מפגשים מצומצמים במשך תקופה ממושכת,
19 על רקע טענה לניכור הורי) היה בהחלט בעל ערך חדשותי כשלעצמו, ולא נדרש היפוך
20 הסיבתיות כדי לשקף את מצב הדברים. טון ההצגה - שימוש בניסוח פעיל ("ניתקה")
21 במקום ניסוח נאמן למקור (למשל, "התובעת מדווחת כי נפגשה עם בנה שלוש פעמים
22 בלבד") - יצר רושם שלילי מוגזם ביחס למקור. אשר למתן הזדמנות תגובה ולפרסום גרסת
23 התובעת: מהחומר שהוצג לא עולה כי ניתנה לתובעת הזדמנות להגיב לניסוח הספציפי
24 "ניתקה קשר" בטרם פרסומו, על אף שהמידע שברשות הנתבעים - פוסט פומבי שלה עצמה
25 - הצביע לכאורה על גרסה שונה מזו שפורסמה, נתון שהיה אמור להניע בירור נוסף ולא רק
26 פרסום.

27

28 משכך אני קובע כי אף ביטוי זה עולה לכדי לשון הרע.

29

30

31

ה. הפרסום בדבר איום על שופט

32

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

93. לאחר שכבי' השופט טל חבקין קיבל את הבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת נגד התובעת, פרסמה התובעת בטוויטר את הפוסט: **"כיתת יורים מול השופט המסכן שרוצה מינוי למחוזי בועדת השופטים הקרובה"**. למחרת פרסם הנתבע ציוץ בו טען כי התובעת בוחרת בטקטיקה חדשה והיא "לאיים על כבוד השופט טל חבקין", ואף תייג את משטרת ישראל. בעקבות הפרסום זומנה התובעת לחקירה במשטרה בחשד לאיומים, אך התיק נסגר ללא הגשת כתב אישום.

הנתבעים טוענים כי הביטוי "כיתת יורים" עשוי להתפרש באופן סביר כאיום ממשי, במיוחד לנוכח המטען ההיסטורי של פרשיית רצח השופט עדי אזור, וכי עצם זימונה של התובעת לחקירה מחזק את סבירות הפרשנות. התובעת, מנגד, טוענת כי מדובר בהוצאת דברים מהקשרם, וכי כוונתה הייתה לבקר את נוכחותם המסיבית לטענתה של נציגי משרד הבריאות באולם הדיונים, מתוך חשש כי נוכחות זו עלולה להשפיע על החלטתו.

ניתוח הפרסום נעשה בארבעה שלבים בהתאם לפסיקה כאמור לעיל.

שלב א' - פרשנות הפרסום

94. יש לבחון את משמעות ציוצו של הנתבע באופן אובייקטיבי, לפי הפרשנות שהיה מייחס לו הקורא הסביר - לרבות המשתמע ממנו בין השורות - ולא לפי כוונתו הסובייקטיבית של הנתבע (עניין שוקן; עניין נודלמן). הביטוי "לאיים על כבוד השופט" נושא משמעות חד-משמעית: ייחוס מעשה איומים - עבירה פלילית - לתובעת, ללא כל הסתייגות או ניסוח בלשון ספק, אלא כקביעה עובדתית פסקנית.

בבחינת פרסומה המקורי של התובעת, יש לתת את הדעת על כך שהניסוח בו בחרה, קישור בין "הנוכחות המסיבית" לבין שאיפתו הנתענת של השופט למינוי לבית המשפט המחוזי, עשוי להתפרש כטענה שלפיה השופט עלול להיות מושפע בהכרעתו משיקולים זרים הנוגעים לקידומו האישי. ככל שזוהי אכן הייתה כוונת התובעת, מדובר באמירה חמורה כשלעצמה, המטילה דופי בעצמאותו השיפוטית של השופט, אף אם לא היה בה משום איום פיזי או ממשי כלפיו. אמירה כזו יש להצטער עליה, ואין היא ראויה מצד מתדיינת הממתנה להכרעה בעניינה.

יובהר בהקשר זה, כי אף אם יש בביטוי "כיתת יורים" כדי לעורר, במידה כזו או אחרת, תחושה סובייקטיבית של אי-נוחות, חשש ואף איום, בקרב מי מהקוראים - לרבות השופט

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

עצמו - אין בכך, כשלעצמו, כדי להצדיק את סיווגו כ"איום" במובנו המשפטי. הפסיקה, שעסקה במישרין בעבירת האיומים אך יפה לענייננו כמבחן עזר, קבעה זה מכבר כי המבחן הקובע אינו תחושתו הסובייקטיבית של מי שכלפיו הופנו הדברים, אלא אמת מידה אובייקטיבית - האם הביטוי עלול להטיל אימה בלבו של אדם סביר, על רקע מכלול נסיבות המקרה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 378 (1989); ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, 416 (1998)). באותה מידה נקבע כי יש להבחין בין איום אסור לבין אזהרה או אמירה מותרת, בין היתר בהתחשב במידת השליטה או ההשפעה שיש לדובר על התממשות הסכנה שעליה הוא מתריע (עניין ליכטמן, שם).

יישום עקרונות אלה על הפרסום המקורי מוביל למסקנה כי גם אם היה בביטוי "כיתת יורים" כדי לעורר אצל קורא כזה או אחר תחושת אי-נוחות או חשש, אין בכך כדי להפכו לאיום של ממש, אלא לכל היותר לביטוי בוטה ובלתי ראוי המשקף חשש - מוצדק או מוטעה, לפי העניין - מהשפעה על שיקול דעתו של השופט. עוד נפסק כי העובדה שהמאויים הנטען עצמו לא ראה בדברים איום, אינה מכריעה כשלעצמה, אך עשויה להישקל כחלק ממכלול הנסיבות - בפרט מקום שבו האמירה נתונה ליותר מפרשנות סבירה אחת (ע"פ (מחוזי ב"ש) 33699-03-15 פלוני נ' מדינת ישראל (6.10.2015)).

ואולם, פרשנות זו, חמורה ובעייתית ככל שתהא, שונה במהותה מפרשנות המייחסת "איום", אלא נסבה על חשש מהשפעה פסולה על שיקול הדעת השיפוטי, ולא על כוונה לפגוע בגופו, בשלומו או בביטחונו של השופט. משמעות הפרסום המקורי, אפוא, אינה "איום" כפשוטו, ומכאן שהייחוס שביצע הנתבע חורג מהפרשנות הסבירה הגלומה בפרסום שעליו הוא מתיימר להסתמך.

שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע

95. ייחוס עבירת איומים לאדם עונה באופן מובהק על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק, שכן פרסום כאמור עלול להשפיל את התובעת בעיני הבריות ולחשוף אותה לאפשרות שתועמד לדין פלילי. אין, אפוא, מחלוקת של ממש בשלב זה.

שלב ג' - הגנות (מצומצם)

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

96. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הנתבעים לא הרימו את הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום. חקירת המשטרה בעניין האיום הנטען נסגרה ללא הגשת כתב אישום, ולא נקבע באף הליך שיפוטי כי אכן היה מדובר באיום ממשי.

סיווג הביטוי כעובדה או כדעה (עניין נודלמן): שלב ההגנות מחייב לבחון תחילה האם הפרסום מהווה קביעה עובדתית או הבעת דעה - הבחנה שבעניין נודלמן עמד עליה בית המשפט כתנאי מוקדם לתחולת הגנת סעיף 15(4) לחוק, המחייבת שהפרסום יהא הבעת דעה על עניין ציבורי, בתום לב. בענייננו, הנתבע לא הביע דעה או ביקורת מסויגת על התנהלותה או פרסומיה של התובעת, אלא קבע כעובדה מוגמרת כי היא "מאיימת" - קביעה עובדתית מסוג המצריך תשתית ראייתית, ולא הבעת עמדה הנהנית מהגנת הדעה. סיווג הפרסום כקביעה עובדתית שולל, אפוא, מלכתחילה את האפשרות להיזקק להגנת הדעה שבסעיף 15(4), ומעביר את מלוא הנטל להגנת תום הלב הרגילה.

שלב ד' - הגנת תום הלב והעיתונאות האחראית

97. בחינת תום הלב, כפי שהובהר בנודלמן, כוללת את סבירות הפרסום, אמונת המפרסם באמיתות הדברים, נקיטת אמצעים סבירים לבירור, ואת השאלה אם המפרסם נתכוון לפגוע מעבר לנדרש - מבחנים החופפים במידה רבה למבחני העזר של עיתונאות אחראית.

אשר להתנהלות המפרסם: מהחומר שהוצג לא עולה כי הנתבע נקט אמצעי בירור כלשהם טרם הפרסום, מעבר לפרשנותו-שלו לפוסט של התובעת. כפי שהובהר בשלב א', קיים פער מהותי בין הפרשנות הסבירה האפשרית לפרסום המקורי של התובעת (רמיזה להשפעה פסולה על שיקול דעת שיפוטי) לבין הפרשנות שבה נקט הנתבע בפועל (ייחוס איום ממשי, בצירוף תיוג משטרת ישראל). העדר כל בירור או פנייה לתובעת להבהרת כוונתה בטרם נקיטת הפרשנות החמורה ביותר האפשרית, מהווה כשל באמצעי הבירור הסבירים הנדרשים.

אשר לרכיב הסובייקטיבי: אף אילו האמין הנתבע בכנות בפרשנותו, אמונה זו אינה סבירה בנסיבות העניין, נוכח קיומה של פרשנות חלופית וסבירה לא פחות לפרסום המקורי (שאינה עולה כדי איום), אשר הנתבע בחר להתעלם ממנה.

אשר למבחני העזר הנוגעים לפרסום עצמו: תיוג משטרת ישראל בצמוד לפרשנות המחמירה ביותר האפשרית, מבלי שנבחנה או צוינה הפרשנות החלופית, מעיד על טון

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

פרסום נחרץ החורג מהצגה מאוזנת של האפשרויות הפרשניות הקיימות. הצגת הדברים כקביעה עובדתית פסקנית ("מאיימת"), במקום כניסוח זהיר יותר המשקף אי-ודאות פרשנית, מחזקת את חוסר הסבירות.

לפיכך אני קובע כי הפרסום המייחס לתובעת כוונה לאיים על השופט טל חבקין אינו חוסה תחת הגנת תום הלב הכללית שבסעיף 15 לחוק, נוכח היעדר אמצעי בירור סבירים והיעדר אמונה סבירה בנכונות הפרשנות המחמירה שבה נקט הנתבע.

ו. הפרסום כי התובעת היא עבריינית מורשעת

98. הפרסום בדבר הרשעתה של התובעת עוסק בהליך הפלילי שעניינו תקיפת עובדת (צוות רפואי/מזכירה) בקופת חולים כללית בנס ציונה, בעקבותיו הוגש נגד התובעת כתב אישום ביום 4.8.2021 בגין עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. התובעת הודתה במסגרת הסדר בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים והתנהגות פסולה במקום ציבורי (או הקמת מהומה במקום ציבורי). בסיומו של הליך זה נקבע על ידי בית המשפט כי התובעת אכן ביצעה את המיוחס לה, אך הוחלט להימנע מלהרשיעה, והיא קיבלה פטור מהרשעה ("בלי הרשעה").

הנתבעים מפנים להליך נוסף שבמסגרתו הורשעה בסופו של דבר התובעת. עניינו של הליך זה בכתב אישום שהוגש נגד התובעת בחודש יולי 2019 (ת"פ 19-07-16887) בגין 10 עבירות של אי-הגשת דוחות תקופתיים במועד לרשויות המס, ותשלום מס חלקי בסך 46,213 ₪ (להלן: **ההרשעה באירוע המיסוי**). ביום 14.2.22 הודתה התובעת בעובדות כתב האישום, אך הרשעתה וגזר דינה ניתנו בבית משפט השלום רק ביום 9.6.24. אזכיר כי כתב התביעה בהליך שלפניי הוגש ביום 14.7.22, וודאי שהוא לא התייחס להרשעתה של התובעת בשלב מאוחר יותר. מאחר שצמד המילים "עבריינית מורשעת" פורסם על ידי הנתבע עוד ביום 6.7.2022, ההרשעה בפועל התגבשה רק זמן רב לאחר מועד הפרסום, ובמהלכו התובעת החזיקה במעמד של מי שהודתה בלבד אך טרם הורשעה.

יודגש כי מטענות הנתבעים עולה כי הכינוי "עבריינית מורשעת" נסמך, הלכה למעשה, הן על עניין המס והן על עניין התקיפה גם יחד, אולם, כאמור לעיל, כאשר כינה הנתבע את התובעת כ"עבריינית מורשעת" ברי כי לא היה יכול להסתמך על ההרשעה באירוע המיסוי, שטרם אירעה באותה עת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

התובעת מאשרת אמנם שביצעה עבירה תקיפת אשת צוות רפואי, אולם ההליך הפלילי הסתיים ללא הרשעה, חרף כך שהכרעת הדין מצאה אותה אשמה. כמו כן, עומדת התובעת על כך שהרשעתה באירוע המיסוי התקבלה מאוחר יותר וברי כי הנתבע לא התייחס להרשעה שטרם אירעה באותו שלב. לדברי התובעת, הכינוי "עבריינית מורשעת" אינו מדויק ומטעה.

הנתבעים טוענים כי הכינוי היה אמת, מאחר שהתובעת הודתה בביצוע עבירה, ובגזר הדין נגזרו עליה חודשי מאסר על תנאי. כן טוענים הנתבעים כי בסופו של דבר הורשעה התובעת במסגרת אירוע המיסוי.

ניתוח הפרסום נעשה בארבעה שלבים שהתוותה הפסיקה, כאמור לעיל.

שלב א' – פרשנות הפרסום

99. יש לבחון את משמעות הכינוי "עבריינית מורשעת" באופן אובייקטיבי, לפי הבנתו של הקורא הסביר, ולא לפי בחינה מילונית-פשטנית של הביטוי. הבחינה נעשית בכל מקרה לגופו, לאור ההקשר הכולל שבו נאמרו הדברים (ראו עניין ערוץ 10).

הביטוי "עבריינית מורשעת" נושא בעברית ובדין משמעות משפטית מובחנת ומחמירה מ"הודתה בעבירה" או "נמצאה אשמה בהכרעת דין": "הרשעה" מציינת קביעה משפטית פורמלית סופית המלווה בגזר דין הכולל הרשעה בפועל, ולא מצב ביניים שבו הוכחה אשמה עובדתית ללא הרשעה פורמלית [ר' לעניין ההבחנה: ע"א (מחוזי י-ם) 49994-03-17 **עיתונות זהב בע"מ נ' אריה שקד** (2.10.2017)]. הקורא הסביר, בהיתקלו בביטוי "עבריינית מורשעת", יבין ממנו קביעה חד-משמעית וסופית בדבר קיומו של רישום פלילי בתוקף - ולא מצב ביניים שבו הוכחה אשמה עובדתית ללא הרשעה פורמלית.

יש לחדד את ההבחנה המשפטית בין שני רכיבי הביטוי: רכיב ה"עבריינית", המייחס ביצוע עבירה שבו הודתה התובעת, לבין רכיב ה"מורשעת" שאינו נכון עובדתית ביחס לעבירת התקיפה. אין לפצל באופן מלאכותי את הביטוי כמכלול לצורך הענקת "חצי הגנה" לנתבעים על המילה "עבריינית" תוך התעלמות מהמילה "מורשעת" - יש לבחון את המסר הכולל שהאדם הסביר קולט מן הפרסום כמכלול אחד (ר' עניין ידיעות). מאחר שהמילה "מורשעת" מייחסת לתובעת סטטוס משפטי שאינו נכון ביחס לעבירת המס, יש בכך כדי לצבוע את הביטוי הכולל באי-דיוק.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שלב ב' – התאמה להגדרת לשון הרע

100. כינוי אדם "עבריין מורשע" שלא כדין, כאשר בפועל לא הורשע (במובנו הפורמלי-משפטי) בעבירה הנדונה, עונה על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק, שכן יש בכך כדי להשפיל את התובעת בעיני הבריות ולפגוע במעמדה. אין מחלוקת של ממש בשלב זה, ככל שמתברר שהביטוי אינו מדויק עובדתית ביחס לעבירת התקיפה.

שלב ג' – הגנות

101. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הגנה זו דורשת שני תנאים מצטברים - שהפרסום היה אמת, ושיש בו עניין ציבורי. יש להבחין בין שני אישומים נפרדים: עבירת המס, ועבירת התקיפה הגורמת חבלה והאיומים.

ביחס לעבירת התקיפה בהליך הפלילי: הנתבעים לא הרימו את הנטל להוכיח כי התובעת "הורשעה" במובן הפורמלי-נטל המחמיר ככל שהאשמה המיוחסת חמורה יותר (עניין רגב, פסקאות 104-105 לפסק דינו של השופט סולברג). התובעת עצמה מודה בביצוע העבירה אך מכחישה קיומה של הרשעה בפועל. שימוש בביטוי מוחלט שאינו משקף במדויק את המציאות המשפטית, כגון ייחוס הרשעה בהיעדרה, שולל את הגנת אמת [ר' ע"א (מחוזי י-ס) 49994-03-17 **עיתונות זהב בע"מ נ' אריה שקד** (נבו 2.10.2017)]; ניסוח מסויג יותר, כגון "נקבע כי ביצעה את העבירה אך לא הורשעה", היה עשוי לעמוד בתנאי סעיף 14, אך הנתבעים לא נקטו בו.

אוסף למעלה מן הצורך ביחס לטענת הנתבעים להרשעת התובעת במסגרת אירוע המיסוי, כי אינני מבין כיצד מנסים הנתבעים להיבנות מהרשעה זו, שאירעה רק ביום 9.6.2024, זמן רב לאחר מועד הפרסום ביום 6.7.2022, ולא הייתה קיימת כלל בעת הפרסום. ברי כי לא התקיימה בעת הפרסום חפיפה זמנית בין תוכן הפרסום לבין המצב המשפטי-עובדתי בפועל, ואין בעובדה שבסופו של דבר, כשנתיים לאחר מכן, הורשעה התובעת, כדי להכשיר בדיעבד פרסום שלא היה נכון במועד פרסומו. הנתבעים אינם יכולים, אפוא, ליהנות מהגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק גם מטעם זה.

זהות מקור הביטוי – שאלת ה"עבריינות" הכוללת: מאחר שאין לפצל את הביטוי "עבריינית מורשעת" למרכיבים עצמאיים (ע"א 9462/04 **בן ציון מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ** (28.12.2005) (להלן: **עניין מורדוב**)), יש לבחון את המסר הכולל שהוא מעביר. ככל

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שהקורא הסביר מבין את הכינוי כמשקף תיאור כללי של מכלול עברה הפלילי של התובעת, לרבות ההרשעה בעבירת התקיפה, יש בכך כדי לבסס הגנת אמת חלקית ביחס לתיאור הכולל, אף אם הניסוח הספציפי (שיוך "מורשעת" לצד "עבריינית") עלול היה להיות מדויק יותר. ואדגיש: לו היה נטען כי התובעת היא עבריינית (ללא תוספת הכינוי "מורשעת") הרי שלנתבעים היתה הגנה ראויה, אולם לא זה הוא מצב הדברים.

102. לפיכך אני קובע כי הביטוי "עבריינית מורשעת" מתייחס, בהקשרו הפרסומי, לעבירת התקיפה, ולא למכלול כללי של עברה הפלילי של התובעת. משכך, ומאחר שהמילה "מורשעת" אינה נכונה עובדתית ביחס לעבירה זו (בה הודתה התובעת אך לא הורשעה בהליך הפלילי), ומאחר שאין לפצל את הביטוי למרכיבים נפרדים כדי להעניק לנתבעים הגנה חלקית (עניין מורדוב), הרי שהביטוי בכללותו יוצר אצל הקורא הסביר מצג שקרי של הרשעה פלילית פורמלית שלא הייתה. הגנת אמת הפרסום נשמטת, אפוא, ביחס לפרסום זה במלואו - לרבות ביחס לרכיב "עבריינית", שכן הוא נטמע במסר הכולל והמוטעה שהעביר הביטוי כמכלול. משכך, אני קובע כי הפרסום בדבר "עבריינית מורשעת" מהווה לשון הרע שאינה חוסה תחת הגנת סעיף 14 לחוק.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית

103. יש לבחון האם הגנת "עיתונאות אחראית" יכולה לחול על הפרסום "עבריינית מורשעת", חרף קביעתי בשלב ג' כי הגנת האמת אינה חלה. יצוין כי הגנה זו נועדה למקרים בהם קיים אי-דיוק עובדתי מסוים בפרסום בעל עניין ציבורי, ובלבד שהמפרסם פעל באופן סביר ובתום לב לבירור העובדות. ואולם, ככל שהרכיב שאינו מדויק נוגע לעובדה משפטית פורמלית וניתנת לאימות בנקל - כגון קיומה או העדרה של הרשעה פלילית - כן גובר משקלו של מבחן האימות, שכן מדובר בסוג עובדה שניתן לברר באמצעות עיון פשוט במרשם או בתיק בית המשפט, ולא בשאלה פרשנית התלויה בשיקול דעת.

אשר להתנהלות המפרסם: הנתבעים לא הציגו כל ראיה לכך שבדקו, עובר לפרסום ביום 6.7.22, את הסטטוס המשפטי המדויק של ההליכים הפליליים נגד התובעת. עיון כאמור היה חושף כי בעניין עבירת המס טרם ניתן גזר דין (שניתן רק ביום 9.6.24, כשנתיים לאחר הפרסום), וכי בעניין התקיפה, על אף שנקבע כי התובעת ביצעה את המיוחס לה, ניתן לה בסופו של דבר פטור מהרשעה - כך שגם באירוע זה לא קיימת "הרשעה" במובן הפורמלי-משפטי. משמעות הדברים היא שבעת הפרסום לא היתה קיימת ולו הרשעה פורמלית אחת שיכולה הייתה לבסס את הכינוי "מורשעת", לא ביחס לעבירת המס ולא ביחס לעבירת התקיפה. מדובר, אפוא, לא בפער פרשני בין שני קריאות סבירות של אירוע מסוים, אלא

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

בפרסום עובדה משפטית מובהקת (קיומה של הרשעה) שלא הייתה קיימת כלל במועד הפרסום, ושניתן היה לבררה באמצעים פשוטים.

אשר לרכיב הסובייקטיבי: קשה להניח אמונה סבירה בנכונות הפרסום, בהינתן שמדובר בעובדה משפטית טכנית ובדיקה כה בסיסית. ככל שהנתבעים כלל לא בדקו את הסטטוס המשפטי המדויק בטרם הפרסום, אין בכך משום אמונה סבירה שנבדקה, אלא היעדר בירור מוחלט, שאינו יכול לבסס תום לב הנדרש להגנת עיתונאות אחראית.

ז. הפרסום לפיו התובעת היא מפסידה סדרתית בתביעות ומסובכת בהוצאה לפועל

104. הפרסום הנטען, המיוחס לנתבע, פורסם בתאריך 13.7.2022 באמצעות פלטפורמת הטוויטר (ונזכר בנספח 4), וזו לשונו המדויקת: "**מפסידה סדרתית בתביעות ומסובכת בהוצאה לפועל**".

התובעת טוענת כי מדובר בפרסום שקרי וזדוני המהווה "לשון הרע בעוצמה כבדה", שנועד לבזותה ולפגוע בעתידה המקצועי כסטודנטית מצטיינת למשפטים. לתמיכה בטענותיה, היא מפנה למשיכת תביעתה נגד המשטרה בעוון כליאת שווא בעקבות אירועי ה-7 באוקטובר 2023, תוך שחזרה על דבריה בבית המשפט: "לא יכול להיות ששוטרים נהרגים ואני אתבע את המשטרה". כמו כן, היא מצביעה על קיומן של החלטות שיפוטיות המעבירות ביקורת על הפרקליטות ואי-מסירת ראיות (מוצג 12) כהוכחה לכך שהנתבעים העלימו במכוון עובדות והחלטות המטיבות עמה.

מנגד, הנתבעים עומדים על הגנת "אמת הפרסום" וטוענים כי הפרסומים שיקפו אמת עובדתית ומשפטית מלאה בעניין זה. להוכחת טענתם לגבי מצבה הכלכלי, הם נסמכים על "מוצג 32 למוצגי הנתבעים" המעיד כי נפתחו נגדה תיקי הוצאה לפועל רבים וכי "הסכום הכולל של חובותיה לנושים השונים... הגיע לכדי 663,000 ש"ח נכון למרץ 2023" (לעניין זה ר' את הודאתה של התובעת עצמה בחקירתה הנגדית, עמ' 52, ש' 24-21). כמו כן, להוכחת היותה "מפסידה סדרתית", מפנים הנתבעים ל"צבר ההליכים המשפטיים היוצא דופן בהיקפו" שבו היא מעורבת וכן לפסק הדין מיום 6.7.23 בתביעת לשון הרע של אלרעי פרייס נ' טמיר ברק, שאת החיובים הכספיים שנפסקו בו לחובתה נמנעה התובעת מלשלם. ייאמר כבר כעת כי בבחינת הדברים עולה כי לא ניתן לומר כי הקביעה בדבר קשייה הכלכליים של התובעת היו מופרכים, הגם שנראה (כפי שיוכח בהמשך) כי הקביעה שלעניין מעוררת קושי. מכל מקום, אתמקד בטענה כי התובעת היא "מפסידה סדרתית".

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שלב א' - פרשנות הפרסום

105. יש לבחון את משמעות הביטוי "מפסידה סדרתית בתביעות ומסובכת בהוצאה לפועל" באופן אובייקטיבי, לפי הבנתו של הקורא הסביר (עניין שוקן ; עניין נודלמן). מדובר בשני רכיבים עובדתיים נפרדים, שיש לבחון כל אחד בפני עצמו, אך גם את הרושם המצטבר שהם יוצרים במכלול (עניין ספירו): (1) "מפסידה סדרתית בתביעות" - ביטוי הנושא משמעות של דפוס חוזר ונשנה של הפסדים בהליכים משפטיים, להבדיל מעצם היותה בעלת דין בהליכים רבים; (2) "מסובכת בהוצאה לפועל" - ביטוי המעביר מסר בדבר קשיים כלכליים ממשיים והליכי גבייה פעילים נגדה. כאמור לעיל, הנתבעים הוכיחו כי הקביעה כי התובעת מסובכת בחובות, אולם לא הוכיחו את טענתם כי התובעת "מסובכת בהוצאה לפועל". עם זאת, הקביעה כי התובעת היא מפסידה סדרתית היא בגדר לשון הרע שאין לה הגנת אמת בפרסום.

בהקשר זה יש להבחין בין הפרסום הנוכחי לבין הפרסום "עבריינית מורשעת" שנדון לעיל. שם נדחתה האפשרות לפרק את הביטוי לרכיביו, משום שמדובר בכינוי מאוחד היוצר משמעות אחת שלמה שאינה ניתנת להפרדה למרכיביה הלשוניים בלא לפגוע במשמעותה. לעומת זאת, הביטוי הנדון כאן - "מפסידה סדרתית בתביעות ומסובכת בהוצאה לפועל" - מורכב משני מרכיבים עובדתיים עצמאיים, שכל אחד מהם נושא משמעות ברורה ונפרדת גם בבידודו מהאחר: הטענה בדבר הפסדים חוזרים בהליכים משפטיים אינה תלויה, לא לשונית ולא עובדתית, בטענה בדבר הסתבכות בהליכי הוצאה לפועל, ולהיפך. לפיכך, בשונה מהמקרה הקודם, יש הצדקה לבחון את אמיתותו של כל רכיב בנפרד - כפי שאף נעשה להלן בשלב ג' - לצד הרושם המצטבר שהם יוצרים יחדיו.

יש לתת את הדעת להבחנה חשובה: "מפסידה סדרתית" מייחס לתובעת דפוס של הפסדים בהליכים משפטיים - קרי, תוצאה שיפוטית שלילית חוזרת - ולא רק מעורבות תכופה בהתדיינות משפטית. קורא סביר הנתקל בביטוי זה יבין ממנו כי מדובר במי שמפסידה, שוב ושוב, בתביעות שהיא מגישה או שמוגשות נגדה - לא במי שנוטלת חלק תדיר בהליכים משפטיים בלא קשר לתוצאתם. יודגש כי בפן העובדתי אכן התובעת היתה מעורבת בהליכים רבים מאד, אולם לא ניתן להגדירה כ"מפסידה סדרתית".

שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע

106. ייחוס דפוס חוזר של הפסדים משפטיים וקשיים כלכליים-פיננסיים עונה על הגדרת לשון הרע שבסעיף 1 לחוק, שכן יש בכך כדי לפגוע באמינותה ובמעמדה של התובעת,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

ובפרט בהתחשב במעמדה כסטודנטית למשפטים המבקשת להשתלב בעתיד במקצוע עריכת הדין - תחום שבו אמינות משפטית ותדמית מקצועית הן בעלות משקל מיוחד. אין מחלוקת של ממש בשלב זה.

שלב ג' - הגנות

107. בהתאם להבחנה שנקבעה לעיל בשלב א', ומאחר שהביטוי הנדון מורכב משני רכיבים עובדתיים עצמאיים הניתנים להפרדה - להבדיל מהביטוי "עבריינית מורשעת" שנדון קודם לכן - יש לבחון את הגנת האמת בנפרד ביחס לכל אחד מהרכיבים, בטרם תיבחן התמונה המצטברת שהם יוצרים יחדיו.

הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום מוטל על הנתבעים, נכון למועד הפרסום - 13.7.2022 (עניין ידיעות).

בהתאם להבחנה שנקבעה לעיל בשלב א', ומאחר שהביטוי הנדון מורכב משני רכיבים עובדתיים עצמאיים הניתנים להפרדה - להבדיל מהביטוי "עבריינית מורשעת" שנדון קודם לכן - יש לבחון את הגנת האמת בנפרד ביחס לכל אחד מהרכיבים, בטרם תיבחן התמונה המצטברת שהם יוצרים יחדיו.

בחינת הראיות שהציגו הנתבעים מעלה קושי מהותי מבחינת הזמן הרלוונטי:

ביחס ל"מסובכת בהוצאה לפועל" - הנתבעים נסמכים על מוצג 32, המתעד חוב מצטבר בסך 663,000 ש"ח, אך זאת נכון לחודש מרץ 2023 - כשמונה חודשים לאחר הפרסום. הנתבעים לא הציגו ראיה לכך שהיקף החובות או ההליכים בהוצאה לפועל שהיו קיימים כבר במועד הפרסום עצמו שיקפו מצב של "הסתבכות". כפי שנקבע לעיל ביחס לפרסום "עבריינית מורשעת" - עובדה שהתגבשה לאחר מועד הפרסום אינה יכולה להכשיר בדיעבד פרסום מוקדם ממנה.

ביחס לביטוי "מפסידה סדרתית בתביעות" - הנתבעים מפנים ל"היקף היוצא דופן" של ההליכים המשפטיים שבהם מעורבת התובעת, ולפסק דין מיום 6.7.23 בתביעת לשון הרע שהגישה אלרעי פרייס נגד התובעת - גם הוא לאחר מועד הפרסום. מעבר לפער הזמנים, יש לתת את הדעת גם לפער המהותי בין "מעורבות בהליכים רבים" לבין "הפסד סדרתי" בהם: הנתבעים לא הציגו רשימה של פסקי דין שניתנו נגד התובעת עובר למועד הפרסום, אלא הסתפקו בהיקף ההליכים ובאירוע בודד ומאוחר. היקף התדיינות משפטית גבוה,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

כשלעצמו, אינו מלמד על "הפסד סדרתי" - עשוי אדם להיות מעורב בהליכים רבים ולזכות בחלקם.

יש לתת משקל גם לטענת התובעת בדבר משיכת תביעתה נגד המשטרה: ככל שמדובר בהליך שנמשך מיוזמתה, ולא הוכרע לגופו, קשה לראותו כ"הפסד" - התובעת הבהירה כי בחרה שלא להמשיך בו מטעמים ערכיים ("לא יכול להיות ששוטרים נהרגים ואני אתבע את המשטרה"), להבדיל מהפסד בהליך שהוכרע נגדה. ככל שהנתבעים מנו הליך זה, או הליכים דומים שנסתיימו במשיכה מרצון, בגדר "הפסדים" לצורך תמיכה בכינוי "מפסידה סדרתית", יש בכך פגם נוסף בבסיס העובדתית לפרסום.

לפיכך, הנתבעים לא הרימו את הנטל להוכיח כי, נכון למועד הפרסום (13.7.22), הייתה התובעת "מפסידה סדרתית בתביעות" ו"מסובכת בהוצאה לפועל". הגנת האמת אינה חוסה, אפוא, על הפרסום.

שלב ד' - הגנת העיתונאות האחראית

108. יש לבחון האם, חרף האמור לעיל, עומדת לנתבעים הגנת עיתונאות אחראית. כאן מתעורר קושי חמור אף יותר מזה שנדון ביחס לפרסום "עבריינית מורשעת": שם ביססו הנתבעים את הפרסום על אירוע שהתרחש בסופו של דבר, אף אם באיחור. כאן, לעומת זאת, המקורות שאליהם מפנים הנתבעים עצמם (מוצג 32 ופסק הדין מיום 6.7.23) נוצרו לאחר מועד הפרסום - מה שמעורר את השאלה על מה בדיוק נסמכו הנתבעים בעת הפרסום עצמו, ביום 13.7.22. ככל שהמקורות שהוצגו במסגרת ההליך הם היחידים העומדים לנתבעים, יש בכך אינדיקציה לכך שהפרסום לא נסמך כלל, במועד פרסומו, על תשתית עובדתית מבוססת, אלא הוצדק בדיעבד באמצעות חומר שנאסף לצורכי ההתדיינות המשפטית.

אשר להתנהלות המפרסם: לא הוצגה כל ראיה לכך שהנתבעים בדקו, נכון למועד הפרסום, את מצבה הכלכלי או המשפטי בפועל של התובעת - למשל, מספר תיקי ההוצל"פ הפתוחים באותה עת, או תוצאות ההליכים המשפטיים שכבר הוכרעו עד אז. היעדר בדיקה כאמור, ביחס לטענה עובדתית וניתנת לאימות (כמות הליכים, תוצאותיהם, מצב חובות), מהווה כשל במבחן העזר של נקיטת אמצעים סבירים לאימות.

אשר לרכיב הסובייקטיבי: קשה להניח אמונה סבירה בנכונות הפרסום למועד פרסומו, כאשר גם הראיות שהנתבעים עצמם מציגים כתמיכה נוצרו רק בהמשך. ככל שהתשתית

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שעמדה בפני הנתבעים בפועל, ביום הפרסום, הייתה דלה מזו שהוצגה בדיעבד, מתחזק
הספק לגבי קיומה של אמונה סבירה ובדוקה במועד הרלוונטי.

אשר למבחני העזר הנוגעים לפרסום עצמו: טענת התובעת בדבר קיומן של החלטות
שיפוטיות המותחות ביקורת על הפרקליטות ואי-מסירת ראיות (מוצג 12) מעוררת שאלה
לגבי הצגה הוגנת ומאוזנת של התמונה הכוללת - ככל שהנתבעים היו מודעים להליכים או
להחלטות המיטיבות עם התובעת ובחרו שלא להזכירם, יש בכך כדי להחמיר את חוסר
האיזון בפרסום. לא הוצגה ראיה לכך שניתנה לתובעת הזדמנות להגיב לכינוי הספציפי
בטרם פרסומו.

בהשוואה לעניין ברקן, שם נסמכה ההגנה על תחקיר שנעשה בזמן אמת וכלל בדיקה ואיזון
- כאן מצביעות הראיות דווקא על הצדקה בדיעבד, המבוססת על חומר שהצטבר לאחר
הפרסום.

לפיכך אני קובע כי הנתבעים לא עמדו בסטנדרטים הנדרשים מעיתונאות אחראית ביחס
לפרסום "מפסידה סדרתית בתביעות ומסובכת בהוצאה לפועל", וכי הגנה זו אינה חוסה
על פרסום זה.

ח. הפרסום לפיו התובעת עוברת התמוטטות נפשית

109. בנוגע לטענה בדבר ההתמוטטות הנפשית של התובעת, בפרסום מיום 10.7.22 כתב
הנתבע בטוויטר את הדברים הבאים:

"נכון שסיפרתי לכם שיוספה עוברת התמוטטות נפשית מאז שחשפתי כאן את
עברה האפל והאלים (מצרף כרגיל קישור). אבל זו כבר ממש קריאה מפורשת
לעזרה ... מי מתנדב?"

מנגד, בכתב התביעה ובסיכומי התובעת נטען כי הנתבע פרסם שהיא "מצויה בהתמוטטות
עצבים, מאז שזה הראשון, פירסם פרסומיו המעוולים והזדוניים", וכי מדובר בפרסום
פוגעני שנועד לבזותה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

הנתבע הסביר בעדותו כי אינו שמח או מסופק ממה שהתובעת עברה, וכי מדובר ב"ביטוי
עדין מאוד שמתאר את היחס ואת הדברים שהיא כתבה עליי. סך הכל תגובה" המבוסס
על המתקפות המכוערות שלה נגדו.

בתצהירו הוסיף הנתבע כי מדובר בטוויטר הפרטי שלו שבו הביא את דעתו האישית שהיא
"נמצאת בהתמוטטות עצבים וראיה לכך היא הפרסומים האובססיביים של התובעת עלי
ועל נטיותי המיניות."

הנתבע מכוון שלכינוי שבו כינתה אותו התובעת - "נתית המג'נונית", הנתבעים הציגו כי
בפרסום מיום 10.7.22 כתבה התובעת אודותיו את הנוסח המדויק הבא: "נתית המג'נונית
מתי היא עברה ניתוח שינוי זז ? לשנה הבאה במצעד. ויזה גאוה."

הנתבע טען כי פרסומו שלו בטוויטר נעשה בתגובה לאותו "פרסום מכפיש ומבזה שפרסמה
התובעת אודותיו" וכביקורת על התנהלותה.

במסמכים שהוגשו אין עדות לכך שהתובעת הגדירה את דבריה כ"הלצה" או ניסיון "לחמוד
לצון", והמילים הללו או הכינוי "לנגרדק" אינם מופיעים בחומר הראיות המצורף.
עם זאת, מהפרוטוקול ומהסיכומים עולה כי בין הצדדים התקיים מאבק חריף ורווי
מתקפות אישיות ומכוערות, כאשר הנתבעים טוענים כי התובעת התנהגה בבירורית
ופרסמה "נאצות וגידופים."

התובעת מצידה טענה כי הנתבעים ניהלו נגדה השתלחות שיטתית ופרסמו "שקר מתועב"
וכי פרסומיהם הקשים והבוטים ביותר התפרסמו עוד לפני שהיא הגיעה לבית המשפט
ואמרה את דבריה בבחינת "עידנא דריתחא."

שלב א' - פרשנות הפרסום

110. יש לבחון את משמעות פרסומו של הנתבע מיום 10.7.22 באופן אובייקטיבי, לפי
הפרשנות שהיה מייחס לו הקורא הסביר, ולא לפי כוונתו הסובייקטיבית של הנתבע או לפי
אופן שבו הוא מבקש להציג את דבריו בדיעבד (עניין שוקן ; עניין נודלמן). ניסוח הפרסום -
"נכון שסיפרתי לכם שיוספה עוברת התמוטטות נפשית מאז שחשפתי כאן את עברה
האפל והאליים... אבל זו כבר ממש קריאה מפורשת לעזרה... מי מתנדב?" - מפנה, מצד
אחד, לטענה קודמת שהנתבע מציג כעובדה נמשכת ("סיפרתי לכם"), באופן שעשוי
להתפרש כייחוס עובדתי של מצב נפשי ממשי ולא כתגובת רגע.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1

2 מן העבר האחר, יש ליתן משקל לעובדה כי הפרסום פורסם באותו היום ממש שבו פרסמה
3 התובעת, בטוויטר, פרסום מבזה ולעגני כלפי הנתבע ("ניתית המג'נונית... ויוה גאוה").
4 זמינות זו מעוררת אפשרות פרשנית נוספת וסבירה, שלפיה מדובר בפרסום שפורסם
5 בסמיכות זמנים ניכרת לפרסום פוגעני של התובעת עצמה, במסגרת עימות ציבורי חריף
6 ומתמשך בין הצדדים, ומכאן שהקורא הסביר עשוי להבינו כחלק מחילופי עלבונות הדדיים
7 ולא כאבחנה עובדתית מדודה.

8

9 בהעדר ראיה באשר לסדר הפרסומים המדויק באותו היום ולזיקה הישירה ביניהם, אין
10 להכריע בשלב זה, באופן חד-משמעי, בין שתי האפשרויות הפרשניות: (א) ייחוס עובדתי
11 מתמשך למצב נפשי, החורג מגידוף רגעי, נוכח ההפניה המפורשת לטענה קודמת ("סיפרתי
12 לכם"); או (ב) גידוף ולעג הנאמרים בעידנא דריתחא, במסגרת עימות הדדי שהגיע לשיאו
13 באותו יום. ההכרעה בין השתיים תיבחן ביתר שאת בשלבים ג'-ד', בהצטרפה לשאלת
14 ההגנות ותום הלב.

15

16 **שלב ב' - התאמה להגדרת לשון הרע**

17

18 111. ככל שהפרסום יפורש כייחוס עובדתי (חלופה א' לעיל), הוא עונה על הגדרת לשון
19 הרע שבסעיף 1 לחוק: פרסום המייחס לאדם מצב של "התמוטטות נפשית" עלול להשפילו
20 בעיני הבריות ולעשותו מטרה ללעג או בוז (השוו: רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר**, פסקה
21 17 לפסק דינו של השופט א' ריבלין (12.11.06), להלן: **עניין בן גביר**). משמעות הדבר עלולה
22 להיות חמורה במיוחד נוכח עיסוקה של התובעת כיועצת יחסי ציבור. יסוד הפרסום
23 מתקיים, משפורסמו הדברים בפומבי ברשת חברתית פתוחה.

24

25 **שלב ג' - הגנות (מצומצם)**

26

27 112. הגנת אמת בפרסום (סעיף 14): הנתבע לא הציג ראיה - רפואית או אחרת -
28 לאמיתות הטענה בדבר מצבה הנפשי של התובעת. מקור טענתו, כעולה מתצהירו, הוא
29 היקף פרסומיה של התובעת אודותיו - נסיבה שאינה מהווה תשתית ראייתית למצב נפשי
30 אלא לכל היותר לתחושתו הסובייקטיבית ביחס להתנהלותה. הגנת האמת אינה עומדת לו.

31

32 סיווג הביטוי כעובדה או כדעה: הנתבע טוען כי מדובר בהבעת דעה בתום לב ("ביטוי עדין",
33 "תגובה"), ולא בקביעה רפואית. סיווג זה תלוי בהכרעה שנתרה פתוחה בשלב א' - ככל
34 שהקורא הסביר, בהתחשב בסמיכות הפרסום לפרסום המבזה של התובעת מאותו יום,

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 יבין את הדברים כלעג וכגידוף במסגרת עימות הדדי, יש בכך כדי לתמוך בעמדת הנתבע כי
2 מדובר בתגובה ולא בקביעה עובדתית פסקנית; ואולם ככל שהקורא הסביר יבין את
3 ההפניה ל"סיפירתי לכם" כהמשך טענה עובדתית קודמת ועצמאית, הרי שהביטוי חורג
4 מתחום הדעה ומעביר את מלוא הנטל להגנת תום הלב הכללית.

שלב ד' - הגנת תום הלב, ומשקל חילופי הדברים ההדדיים

8 113. אשר להתנהלות הנתבע: לא נמצא כי זה נקט אמצעי בירור סבירים כלשהם בטרם
9 פרסם את הדברים, ואמונתו הסובייקטיבית - ככל שהייתה כנה - נסמכה על פרשנותו-שלו
10 לפרסומיה של התובעת ולא על כל אינדיקציה ממשית למצב נפשי.

12 עם זאת, בניגוד לפרסום שנבחן לעיל ביחס לכיתת היורים, כאן מתקיימת נסיבה מקלה
13 מובהקת: הפרסום פורסם באותו היום שבו פרסמה התובעת עצמה תוכן מבזה ולעגני כלפי
14 הנתבע, במסגרת עימות ציבורי הדדי. בהתאם לעקרון שנקבע בעניין בן גביר, יש ליתן
15 משקל להתנהגות הפוגע בעת הפרסום, לפניו ולאחריו, ולנסיבות הפרסום בכללותן.
16 סמיכות הזמנים בין שני הפרסומים, ואופיו ההדדי של העימות, מהווים נסיבה התומכת
17 בפרשנות המקלה שהוצגה בשלב א' - לפיה עשוי הדבר להיחשב כגידוף ולעג הנאמרים
18 בסערת עימות ולא כאבחנה עובדתית פסקנית.

20 ככל שתתקבל פרשנות זו, אין הפרסום עולה כדי לשון הרע מלכתחילה, שכן הוא אינו חורג
21 מגבולות הביטוי המקובלים בעימות הדדי חריף. ככל שתידחה פרשנות זו ויקבע כי מדובר
22 בייחוס עובדתי, יש בנסיבות ההדדיות כדי להוות שיקול משמעותי להפחתת הפיצוי
23 בהתאם לסעיף 19 לחוק, מבלי שיהא בכך כדי לשלול את עצם ההכרה בפרסום כלשון הרע.
24 ההכרעה הסופית בין שתי החלופות מחייבת בירור עובדתי נוסף באשר לסדר הפרסומים
25 המדויק ולזיקה שביניהם, ככל שקיים בחומר הראיות.

27 מעיון בסדר הדברים עולה כי אכן הפרסום של הנתבע ביחס להתמוטטות העצבים הנטענת
28 של התובעת היה כתשובת המשקל לפרסומים החמורים של התובעת כלפיו.

30 יתרה מכך: במסגרת סיכומיה לא מעלה התובעת את סוגיית התמוטטות העצבים
31 וההתמוטטות הנפשית הנטענת, ודומה כי לא לחינם ביכר ב"כ התובעת שלא לעורר סוגיה
32 זו במסגרת סיכומיו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

לא למותר לציין, כי בעל דין שאינו מעלה טענה מסוימת בסיכומיו, אף אם העלה אותה קודם לכן בכתבי טענותיו, ייחשב כמי שזנח אותה, ובית המשפט לא ישעה לה עוד (ע"א 401/66 מרום נ' מרום, פ"ד כא(1) 673, 677-678 (1967); ע"א 447/92 רוט נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפוריישן, פ"ד מט(2) 102, 107 (1995); רע"א 2265/24 אליל 2000 שיווק וניהול בע"מ נ' די.בי.אס שירותי לוויין (1998) בע"מ (נבו 15.4.2024)). על יסוד האמור, כל טענה שלא נדונה במפורש לעיל תיחשב כטענה שננטשה, ולא אדרש לה.

לשון הרע בראי המשפט העברי – על קצה המזלג

114. עובר לסוגיית הפיצויים, אדרש למקורות המשפט העברי בסוגייתנו: רבים וטובים עסקו בסוגיית לשון הרע בראי המשפט העברי. לעניין זה אפנה לפסק דינו בדעת מיעוט של כב' השופט אליקים רובינשטיין (כתוארו אז) בדנ"א דיין, במסגרת הפרק הנושא כותרת "על לשון הרע באתוס המשפט העברי" (פסקאות ב-ח לחוות דעתו) וכן בפרק העוסק בחופש הביטוי באתוס המשפט העברי (פסקה ט לחוות הדעת). עוד אפנה לפסק דינו של כב' השופט דרורי בע"א 13661-10-12 משה באדר עו"ד ואח' נ' דוד בנימין (פורסם ב"נבו", 27.12.13, ר': פרק יג לפסק הדין, ובמיוחד המובאות בפסקה 185 לפסק הדין). כן ר': נועם סולברג, לשון הרע ולשון טובה, מבחר פסקי דין מאת השופט נועם סולברג, הוצאת ידיעות ספרים. כן ר' מאמריו של השופט סולברג, המפורטים בפסקה 185 לפסק דינו של השופט דרורי דלעיל. עם זאת, אמצא גם אני בקעה להתגדר בה ואוסיף קצת מדילי. באינציקלופדיה התלמודית, לז, יד הרב הרצוג, תשע"ו, בערך העוסק בלשון הרע (עמ' תשא-תשלד) מצאנו כי אסור לספר בגנותו של אדם, ובכלל זה באופן העלול לגרום לו נזק.

לדברי הראשונים, המספר לשון הרע עובר על הלאו (מצוות לא תעשה) של – "לא תלך רכיל בעמיד" (ויקרא, יט, טז. ור': שיטות הראשונים המפורטות באינציקלופדיה התלמודית, שם, עמ' תשא, הערת שוליים 5).

בהקשר זה יודגש כי המשפט העברי אוסר כל סיפור של דברי גנאי על חברו (אפילו היו הדברים בגדר אמת), ואילו בחוק איסור לשון הרע ישנה הגנה ללשון הרע שהוא אמת.

ודוק: המספר על חברו דברי גנאי שאינם אמת נקרא "מוציא שם רע" ועונו גדול משאר מספר לשון הרע (האינציקלופדיה התלמודית, שם, בעמ' תשי).

עוד יוער כי כלל גדול הוא בדיני נזיקין וביחס לרכיב הנזק המוגדר כ"בושת", שהכל לפי המבייש והמתבייש (המשנה בבבא קמא, ח, א). כלומר: יש לבחון עד כמה הנפגע הקונקרטי

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

נפגע מהביזיון שביזה אותו הפוגע הקונקרטי. אין מדובר רק במבחן אובייקטיבי אלא במבחן סובייקטיבי, התלוי במיהותם של הצדדים. לעניין זה ר' למשל: ע"א 544/10, **פלונית נ' עיריית כפר קאסם**, פסקה נג לחוות דעתו של כב' השופט אליקים רובינשטיין, כתוארו אז, פורסם בנבו, 12.3.13. כן ר' בעניין באדר, סע' 198, הסוקר את חוות דעתו הביקורתית של השופט חיים כהן, במאמר מפורט, הנושא את השם **"ערכיה של מדינה יהודית ודמוקרטית, עיונים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו"**, הפרקליט – ספר היובל (תשנ"ד).

מצאתי יתר חשיבות באזכור מקורות המשפט העברי בענייננו, על מנת להדגים כיצד יש לראות את המקרה של התובעת שמבכרת בעצמה להשתמש בביטויים חריפים כלפי אחרים, ומאידך גיסא עומדת על מלוא זכויותיה כאשר צד ג' נוקט בלשון הרע כלפיה.

הפיצויים

115. השלב הרביעי בניתוח לשון הרע, שלב הסעדים, נדון בנפרד משלבי הפרשנות, הסיווג וההגנות שנדונו לעיל (להלן: **עניין שוקן**). בקביעת שיעור הפיצוי יש להביא בחשבון את מכלול השיקולים שהותוו בהלכה הפסוקה: חומרת הפגיעה, היקף תפוצת הפרסום, התנהגות המפרסם והנפגע, מעמדו הציבורי של הנפגע, זהות המפרסם, תכליות הפיצוי התרופתיות, העונשיות וההרתעתיות, וכן מצבו האישי והכלכלי של המפרסם (עניין נודלמן). כן יש להביא בחשבון את האפשרות לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א לחוק, וכפל הפיצוי הסטטוטורי מקום שהוכח כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע (סעיף 7א(ג) לחוק).

חומרת הפגיעה בכל אחד מהפרסומים

116. מבין הפרסומים שנמצאו כמהווים לשון הרע, יש דירוג ניכר בחומרתם, ואתייחס לפרסומים אלו בהתאם:

השלב הרביעי בניתוח לשון הרע, שלב הסעדים, נדון בנפרד משלבי הפרשנות, הסיווג וההגנות (כפי שנקבע בעניין שוקן). בקביעת שיעור הפיצוי יש להביא בחשבון את מכלול השיקולים שהותוו בהלכה הפסוקה: חומרת הפגיעה, היקף תפוצת הפרסום, התנהגות המפרסם והנפגע, מעמדו הציבורי של הנפגע, זהות המפרסם, תכליות הפיצוי התרופתיות, העונשיות וההרתעתיות, וכן מצבו האישי והכלכלי של המפרסם (ר' עניין נודלמן).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1
2 בכל הנוגע לנזק הקונקרטי שנגרם לתובעת, יש לציין כי התובעת בחרה לצעוד במסלול של
3 פיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א לחוק. התובעת לא הציגה ולו ראשית ראיה לפגיעה
4 ממשית במעמדה, בפרקטיקה המשפטית שלה או בשמה הטוב, והדברים נותרו ברמת
5 הצהרות כלליות בלבד. בנסיבות העניין, אין לו לדיין אלא מה שעניו רואות (סנהדרין, ו,
6 ב), ושיקול הדעת בדבר היקף הפיצוי מוטל על המותב.

7
8 בעניין הפרסום בדבר "שוחד מיני לשוטר", אף שמדובר בייחוס חמור של עבירה פלילית,
9 היעדרן של ראיות לפגיעה מוחשית במשלח ידה כסטודנטית למשפטים מציב קושי לקבוע
10 כי נגרם נזק ממשי בפועל. בנוגע לפרסום בדבר "תכנון לפגוע פיזית בקטין", יש לאזן את
11 חומרת הדברים מול העובדה שהנתבעים עצמם ייחסו בפרסומיהם את היוזמה ל"קבוצת
12 הורים" ולא לתובעת אישית. אשר לפרסום בדבר "איום על שופט", פגיעתו מתונה יותר
13 לנוכח האפשרות שהתבטאויותיה הציבוריות הבוטות של התובעת עצמה תרמו לפרשנות
14 זו של הנתבעים. כמו כן, בפרסום בדבר "עבריינית מורשעת", אף שהניסוח היה מוחלט
15 ומטעה לגבי קיומה של הרשעה פורמלית, יש לזכור כי התובעת אכן הודתה במהלך עדותה
16 בביצוע עבירת תקיפה ואיומים במסגרת ההליך הפלילי. הפרסום בדבר "ניתקה קשר עם
17 בנה" נוגע ליחסיה המשפחתיים האישיים של התובעת, ואין לו זיקה ישירה לפעילותה
18 הציבורית או המקצועית. מבחינת היקף התפוצה, אף שנעשה שימוש בפלטפורמת טוויטר
19 ובשידורי ערוץ 14, המעורבות הדיגיטלית הישירה בפרסומים בטוויטר הייתה מצומצמת
20 (למשל, "8 סימוני לייק ו"אהבתי"), וכלל הפרסומים מושא התביעה הוסרו זה מכבר באופן
21 יזום על ידי הנתבעים. גם הפרסום בדבר ההסתבכות הכלכלית של התובעת והיותה תובעת
22 סדרתית מתון ביותר, כאשר התובעת עצמה טוענת כי מטרתו של הנתבע לפגוע בקמפיין
23 מימון המונים שלה, כלומר: גם היא פונה לציבור על מנת לגייס כספים לשם הגנתה
24 המשפטית.

25
26 בעניין התנהגות הנתבעים, יש להדגיש כי טרם פרסום הכתבה הראשונה פנה הנתבע אל
27 התובעת לקבלת תגובתה והיא פורסמה במלואה, דבר המעיד על סטנדרט של עבודה
28 עיתונאית סבירה באותו שלב. ביחס לפרסומים המאוחרים שבהם לא התבקשה תגובה,
29 הנתבעים פעלו באופן עצמאי והסירו את כל הפרסומים מהרשת, נתון המצדיק הפחתה
30 משמעותית בגובה הפיצוי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

שיעור הפיצוי

117. בטרם אפרט את סכום הפיצוי בגין כל אחד מהפרסומים, יש להידרש לשאלה מקדימה: האם המסה המצטברת של הפרסומים מהווה "אותה לשון הרע" לעניין סעיף 7א(ד) לחוק, המזכה בפיצוי סטטוטורי אחד בלבד, או שמא מדובר בחמישה פרסומים נפרדים המצדיקים חמישה ראשי פיצוי עצמאיים.

הלכה היא כי אין בעצם ריבוי האמירות כדי להצדיק אוטומטית פיצוי נפרד לכל אחת מהן; יש לבחון את תוכן הפרסומים ומידת הדמיון ביניהם, את פרק הזמן שחלף בין פרסום לפרסום, ואת זהות הנמענים ביחס לכל פרסום (רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.22)).

כן אפנה לפסק דינה של כב השופטת אביגיל כהן בע"א (ת"א) 36859-11-18 יעקב בוזגלו נ' מרדכי פשכצקי (פורסם בנבו, 13.2.19) הסוקרת את הפסיקה שלעניין, בקובעה כי פסיקת פיצוי סטטוטורי אינה נעשית על בסיס חישוב אריתמטי מעצם טבעה. בית משפט מתחשב בנתונים רבים, ובכלל זה: מעמד הניזוק, היקף ההשפלה, טיב הפרסום ואמינותו, היקף תפוצת הפרסום ועוד (פסקה 14.3 לפסק הדין). עוד היא מדגישה (בפסקה 14.1 לפסק דינה) כי –

"כאשר עסקינן בסדרת פרסומים באותו עניין, לא תמיד יש צורך "לספור" כל פרסום ופרסום בנפרד בכל הקשור לחיוב בפיצוי סטטוטורי"

118. במקרה דנן, בחינת מבחן התוכן מובילה למסקנה ברורה: חמשת הפרסומים אינם חזרה על אותה טענה עובדתית בניסוחים שונים, אלא חמישה ייחוסים עובדתיים נפרדים ומובחנים זה מזה מבחינה מהותית, קבלת שוחד מיני, מעורבות בתכנון פגיעה פיזית בקטין, איום על שופט, הרשעה פלילית, וניתוק קשר יזום עם הבן. כל אחד מהם מהווה טענת עובדה עצמאית, שאין בבירור האחת כדי להוכיח או לסתור את האחרת, ואשר פוגעת בהיבט שונה בשמו הטוב של הנפגע (מקצועי, אישי, פלילי). בכך נבדל המקרה דנן ממצב שבו נעשית חזרה על אותה מסכת טענות, בסמיכות זמנים ולאיתו קהל, אשר היה יכול להצדיק ראייתה כ"אותה לשון הרע".

הוכחת יסוד הכוונה לפגוע בהלכה הפסוקה

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

119. עובר להכרעה בשאלת כפל הפיצוי אדרש לשאלה האם הוכחה הטענה כי עניינו בפרסומים שפורסמו בכוונת זדון במטרה לפגוע בתובעת, וכפועל יוצא מכך, האם יש מקום לכפל פיצוי.

במסגרת רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 8.9.13) דן כב' השופט צבי זילברטל בשאלה מתי יוכח יסוד הכוונה לפגוע. בהקשר זה מבהיר השופט זילברטל כי –

”די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו כזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה ‘של ממש’ לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא. לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע”.

אבהיר כבר כעת כי הנתבעים התנהלו באופן רשלני, שאיננו משקף עיתונות אחראית, אולם לבד מהפרסום שעניינו בטענה להתמוטטות התובעת (שבגינו לא מצאתי לחייב את הנתבעים) הרי שכלל הפרסומים, הגם שנמצאו מעוולים, לא הוכח כי קיים בהם היסוד הנוסף של ההתנהגות הזדונית, וממילא אין בפרסומים אלו כדי להצדיק כפל פיצוי.

שיעור הפיצוי לכל פרסום ופרסום

120. בבואי לתרגם את מכלול השיקולים שנמנו לעיל לכדי סכום פיצוי קונקרטי, מצאתי לנכון לפסוק פיצוי נפרד לכל אחד מהפרסומים, בהתחשב במידת חומרתו היחסית כפי שנותחה לעיל:

א. הפרסום בדבר “סיפוק שוחד מיני לשוטר” -מדובר בייחוס חמור של עבירה פלילית, אשר לו הוכח נזק ממשי בעטיו היה מצדיק פיצוי משמעותי. עם זאת, משבחרה התובעת במסלול הפיצוי הסטטוטורי ולא הציגה ולו ראשית ראיה לפגיעה קונקרטית בפרקטיקה המשפטית שלה, אני מעמיד את הפיצוי בגין פרסום זה על סך 35,000 ₪.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 22-07-28623 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

ב. הפרסום בדבר "מעורבות בתכנון לפגוע פיזית בקטין" - חומרת הפרסום מרוככת במידת
מה לנוכח העובדה שהנתבעים עצמם ייחסו את היוזמה ל"קבוצת הורים" ולא לתובעת
אישית, כמו גם נוכח התבטאויותיה האחרות של התובעת בנושא, הגם שאין בהן משום
קריאה לפגיעה "פיזית". בנסיבות העניין, אני מעמיד את הפיצוי בגין פרסום זה על סך של
15,000 ₪.

ג. הפרסום בדבר "איום על שופט" מהווה פגיעה מתונה יותר, בהתחשב באפשרות
שהתבטאויותיה הציבוריות הבוטות של התובעת עצמה תרמו לפרשנות זו. בנסיבות העניין,
אני מעמיד את הפיצוי בגין פרסום זה על סך של 12,000 ₪.

ד. הפרסום בדבר היותה של התובעת "עבריינית מורשעת" - אף שהניסוח היה מוחלט ומטעה
באשר לקיומה של הרשעה פורמלית, יש ליתן משקל לכך שהתובעת עצמה הודתה בעדותה
בביצוע עבירת תקיפה ואיומים. בנסיבות העניין, אני מעמיד את הפיצוי בגין פרסום זה על
סך של 18,000 ₪.

ה. הפרסום בדבר הטענה כי התובעת "ניתקה קשר עם בנה" - פרסום הנוגע ליחסים
משפחתיים אישיים גרידא, ללא כל זיקה לפעילותה הציבורית או המקצועית של התובעת,
ומשכך פגיעתו בשמה הטוב המקצועי מוגבלת. בנסיבות העניין, אני מעמיד את הפיצוי בגין
פרסום זה על סך של 10,000 ₪.

ו. הפרסום בדבר הסתבכותה הכלכלית של התובעת והיותה מפסידה סדרתית בתביעותיה.
נוכח כלל האמור לעיל, ובשים לב לחובותיה של התובעת, ומאידך גיסא משלא הוכח כי
התובעת היא מפסידה סדרתית בהליכים הרבים המתנהלים בעניינה, אעמיד את סכום
הפיצוי בגין פרסום זה על סך של 10,000 ₪.

121. בהינתן בהיקף התפוצה המצומצם יחסית (כפי שבא לידי ביטוי, למשל, במעורבות
הדיגיטלית הישירה בטוויטר) ובהסרת כלל הפרסומים מיוזמת הנתבעים, אני מעמיד את
הפיצוי הכולל בגין כלל הפרסומים על סך של 100,000 ₪. יודגש כי לא מצאתי מקום
להצמיד סכומים אלו והפיצוי חושב בהתאם.

הוצאות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

122. בבואנו לקבוע את הוצאות המשפט, יש לתת משקל נכבד להתנהלותה הדיונית של התובעת. הלכה היא כי פסיקת הוצאות משפט משמשת ככלי דיוני המבטא סנקציה על התנהלות בעלי הדין (ר': רע"א 3025/21 צליל אנגל נ' בית הספר תגליות בע"מ (18.7.2021); רע"א 7650/20 Magic Software Enterprises Ltd נ' פאירפלאי בע"מ (28.12.2020)), כפי שבא לידי ביטוי בתיק שלום (ת"א 29883-11-20 עצם - מכינה תורנית לצה"ל ואח' נ' חדשות 10 בע"מ ואח' (6.8.2026) (להלן: עניין המכינה), במסגרתו הושטו הוצאות על תובעים שהפרו חובות גילוי והגינות דיונית. במקרה דנן, התובעת גזלה זמן שיפוטי יקר והעמיסה על התיק עשרות בקשות סרק, בקשות לעיון חוזר ובקשות להנמקה, תוך התעלמות מופגנת מהחלטות שיפוטיות קודמות.

התנהלותה של התובעת באה לידי ביטוי בהסתרה מבית המשפט ומבעלי הדין ראיות מהותיות שיש בהן כדי להוכיח את אמיתות פרסומי הנתבעים, כמפורט לעיל.

התובעת עמדה בעקביות על טענות חיסיון וסירבה לגלות פרטים ומסמכים מתיקה הפלילי. מנגד, התובעת עשתה שימוש סלקטיבי בחומרים מתוך אותו התיק ממש לצורך ביסוס טענותיה שלה, בהתנהלות פסולה של "חושפת טפח ומכסה טפחיים".

יש בניסיונות הסתרה אלו כדי למנוע באופן ישיר מהנתבעים להוכיח את הגנת אמת הפרסום שלהם, ובפרט בנוגע לביטוי "עבריינית מורשעת". קושי ראיתי זה, הנובע מחוסר הגינות דיונית ומגילוי מסמכים חסר, מביא להטלת סנקציות כספיות משמעותיות, כפי שנפסק בעניין המכינה, שם חויבו התובעים בהוצאות בסך 5,000 ש"ח בגין אי-מילוי צווים והסתרת מידע שהקשה על הנתבעים להיערך להגנתם. התנהלות דיונית כזו של חשיפה סלקטיבית מחייבת פסיקת הוצאות ריאליות על הרף הגבוה ביותר.

כן נזקפת לחובתה של התובעת העובדה שהיא נוהגת בכפילות מוסרית ובשימוש קנטרני בהליכי מניעת הטרדה מאיימת כדי להרתיע את הנתבעים ולייצר פרובוקציות. בתיק ה"ט 9757-07-22 ד"ר שרון אלרעי פרייס נ' יוספה טמיר ברק כבר חויבה התובעת בתשלום סך של 3,000 ₪ לטובת אוצר המדינה בגין הגשת בקשות קנטרניות חסרות בסיס המהוות שימוש לרעה בהליכי משפט. כמו כן, בתיק ה"ט 21796-07-22 טמיר-ברק נ' לנגרמן התריע בפניה בית המשפט כי בקשותיה אינן עומדות באמות המידה הנדרשות וכי הגשתן נובעת ממוסר כפול וקוטבי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

1 כמו כן, לא נעלם מעיניי סכום התביעה המתוקן שהועמד על סך של 500,000 ₪, אל מול
2 הסכום שנפסק על ידי.

3
4 חרף האמור לעיל, ועל אף התנהלותה הדיונית הבעייתית של התובעת, כמפורט בהרחבה
5 לעיל, לרבות ריבוי בקשות הסרק וניסיונותיה של התובעת לחסות ולהסתיר הליכים
6 פליליים ואחרים כדי למנוע מהנתבעים להוכיח אמת בפרסום, התנהלות שיש בה כדי
7 להצדיק, בנסיבות אחרות, פסיקת הוצאות לטובת הנתבעים ואף לטובת קופת המדינה,
8 החלטתי שלא ליתן צו להוצאות נפרד בגין האמור.

9
10 עם זאת, אני מורה כי סכום הפיצוי הכולל שנפסק לעיל לטובת התובעת בסך של 100,000
11 ש"ח יכלול גם את מלוא הוצאות המשפט ושכר טרחת עורך הדין, כאשר לא מצאתי לפסוק
12 לתובעת סכומים נוספים בגין אלו.

הסעדים של צווי עשה להסרת הפרסומים ולפרסום התנצלות

13
14
15
16
17 123. אשר לעתירה למתן סעדים של צווי עשה להסרת הפרסומים ולפרסום התנצלות,
18 הרי שבכל הנוגע להסרת הפרסומים מושא התביעה, הוכח כי אלו כבר הוסרו זה מכבר
19 באופן יזום על ידי הנתבעים מתוך התחשבות בתובעת ובעתידה המקצועי. משבוצעה
20 הפעולה המתקנת של הסרת הפרסומים מהמרשתת עוד בטרם מתן פסק הדין, הדרישה
21 למתן צו עשה קבוע להסרתם מתייתרת והופכת לתיאורטית בלבד. על כן, בית המשפט אינו
22 מוצא מקום ליתן צו אופרטיבי להסרת פרסומים אשר אינם קיימים עוד בפועל.

23
24 124. בנוגע לסעד המבוקש לפרסום התנצלות, יש לציין כי בכתב התביעה המקורי
25 התובעת כלל לא דרשה סעד אופרטיבי בדמות מחיקת כל הפרסומים בעניינה ו/או פרסום
26 התנצלות, והדבר התבקש רק בשלב מאוחר יותר. מעבר לכך, ככלל אין בית המשפט נוהג
27 לכפות על נתבעים פרסום התנצלות כפויה, שכן סעד זה מעורר קשיים חוקתיים ואינו
28 מגשים תכלית תרופתית יעילה בהשוואה לפיצוי הכספי שנפסק (ר' ת"א (שלום ת"א) 2810-
29 08-23 פרופ' שקמה ברסלר-שוורצמן נ' רונית לוי (27.5.2025)). בנסיבות אלו, ומשנפסקו
30 לטובת התובעת פיצויים כספיים המהווים תרופה מספקת לפגיעה בשמה הטוב, נדחית
31 הבקשה לצו עשה לפרסום התנצלות.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 28623-07-22 ברק נ' לנגרמן ואח'

תיק חיצוני:

קביעה זו עולה בקנה אחד עם הגישה הדיונית המקובלת, לפיה סעדים אופרטיביים מעין אלו נבחנים בראי התנהלותם הכוללת של הצדדים והאיזון הראוי ביניהם. בעניין המכונה למדנו כי בית המשפט מייחס משקל רב להתנהלות דיונית הוגנת ולתום לב, ובנסיבות שבהן התובעת עצמה הערימה קשיים וניהלה הליכי סרק מרובים, אין מקום להעניק לה סעדים מן היושר מעבר לפיצוי הכספי שנפסק.

סוף דבר

125. התביעה מתקבלת בחלקה כך שהנתבעים ישלמו לתובעת פיצוי כולל בסך של 100,000 ₪ בגין פרסומי לשון הרע, בהתחשב בהיקף התפוצה המצומצם יחסית ובהסרת הפרסומים מיוזמתם, כמו גם נוכח התנהלות התובעת עצמה, הן ההתנהלות בפרסומים המכפישים מטעמה והן במסגרת ההתנהלות הדיונית לפניי. **למען הסר ספק, סכום זה כולל הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין.**

סכום זה ישולם ע"י הנתבעים לתובעת בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישא ריבית שקלית.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי בלוד בתוך 60 ימים

המזכירות תפיץ את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ז אלול תשפ"ו, 30 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

ישראל פת, שופט